

အောင်မြင်စာပေ

မိုးမိုး

ပြတော်

BURMESE
CLASSIC

နတ်ရွာမိုး
ပြဇာတ် / နတ်ရွာမိုး - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၃၊
၁၄၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ။

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအောင်မြင်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
မြန်မာရေ၊ အောင်မြင်စာပေ၊ ပထမဆုကြွယ်၊
၂၀၁၃ ခုနှစ် (နိုဝင်ဘာလ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)။

နတ်ရွာမိုး

13 NOV 2013

ပြဇာတ်

အခန်း(၁)

“**၁၀** ရာတော်ကို သတိရတာရယ်.. ဟဲဟဲ..။ စွဲမိကို လွမ်းတာရယ်ကြောင့်ပါ ဆရာ..”

သားနားသပ်ရပ်စွာ မြို့ကြီးသားစတိုင် ဂျင်းဘောင်းဘီ အကောင်းစား၊ ရုပ်အင်္ကျီအကောင်းစားနှင့်.. သူစွန့်ကြထားသော အိတ်လီဖြစ်ရှုမိနပ် အသစ်နီးပါး(မှန်ကြည့်လို့ရအောင် ဉာဏ်ဘော် တိုက်ထား)နှင့် တစ်သွေးတစ်မွေးဖြစ်နေသော ဉာဏ်ဘော်က သူ့ကို

ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာတစ်ဦးပီပီ ဦးချရင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ . ရုပ်အင်္ကျီအသစ်မို့ ကော်လံနှင့် လည်ကုပ်ကြားတွင် တော့ လက်ကိုင်ပဝါကို သုံးနေခါခါခါ အစထောင် ညှပ်ထိုးထားသည်။ ကော်လံကုပ်သား ချွေးမစားရန်ဟု အကြောင်းပြသည်။

“အဲ့ဒီ. . ဒီဒိုင်းက မင်းတောသားဆိုတာ တန်းပေါ်နေတာပေါ့ကွာ. . ”

ဟု မြင်စက သူပြောသော်လည်း အင်္ကျီအသစ်ဆို ဒီလိုပဲ ဝတ်တတ်တာ အကျင့်ပါနေလို့ပါ ဆရာ. . တဲ့။

“ဆရာ. . ကျွန်တော်မရှိခိုက် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ အိမ်ပေါ်ခေါ်မတင်နဲ့ဆရာ၊ ပြဿနာတက်ရင် ရှင်းရခက်မယ်၊ ပေါင်းအိုးနဲ့ ထမင်းတော့ ဆရာတည်တတ်ပါတယ်နော်. . ၊

ဆန်နို့ဆီဘူးနှစ်လုံးဆိုရင် ဆန်ဆေးပြီး ရေပြောင်အောင် စောင်းသွန်ပစ်၊ ပြီးမှ. . ရေနို့ဆီဘူး သုံးလုံးထည့်၊ ဆူစမှာ သတိရရင် တစ်ချက်နှစ်ချက်မွှေ၊ သတိမရလည်း. . သူ့ဟာသူ ခလုတ်အဝါကို တက်ပြီး နပ်သွားမှာပဲ. . ၊

ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ဗာလချောင်ကြော်၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်ကြော်၊ သရက်သီးသနပ်၊ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်၊ ကြက်သားပြုတ်ကြော် ပုလင်းတွေလုပ်ထားခဲ့တယ်. . ၊

စားရတာငြီးငွေ့ရင် ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အသီးအရွက်တွေ ကျွန်တော်လွှဲဖြတ် သင်ပြီး အသင့်ထားခဲ့တယ်၊ ဆီနည်းနည်း အိုးထဲ

ထည့်၊ သင်ပြီးသား ကြက်သွန်ဖြူကို ခါးပြားရိုက်. . ထည့်. . ခရုဆီနည်းနည်းထည့်. . အဲ. . ခရုဆီက တဖျောက်ဖျောက်ပေါက်တတ်တယ်. . သတိထား၊ ခရုဆီထည့်ပြီးပြီးချင်း အသီးအရွက်ထည့် ဆားနှင့်ဟင်းခတ်မှုန့် အသင့်အတင့်ထည့်မွှေပြီး ခဏအုပ်ထား၊ နွမ်းရိ သွားအောင်မကြော်နဲ့၊ ချခါနီး ကော်ရည်နည်းနည်းထည့်၊ ပူပူ နွေးနွေးစား. . အားရှိအောင်နော်. . ၊

ပုလင်းတွေထဲက. . ကြက်သားပြုတ်ကြော်ကို အရင်ကုန်အောင်စား၊ သူက အစိုခါတ်နည်းနည်းကျန်တော့ မှီတက်တတ်တယ် နောက်ပြီးတော့. . . ”

“တော်လောက်ပြီဉာဏ်တော်. . မင်း မှာစရာတွေ မနေ့တစ်နေ့ကတည်းက အသံဖိုင်ထဲသွင်းထားခဲ့သင့်တာ. . ရှည်လွန်းလို့ပါကွာ. . ၊ အခု မင်းပြောသွားတာတွေ ငါတစ်ခုမှ မှတ်လို့မရလိုက်ဘူး၊ စိတ်ချသွား. . မင်းမရှိရင် ငါအဆင်ပြေတာဆွဲဝတ်ပြီး ဒူးတည့်ရာဆိုင် ဝင်စားမှာ. . ဦးတည့်ရာဆိုင် ဝင်သောက်မှာ၊ နဖူးတည့်ရာဘီလိယက်ခုံ ဝင်ထိုးမှာ၊

မင်းရှိလို့ အပိုးကျိုးနေခဲ့ရတာတွေ ရှိတယ်ကွ၊ ငါ့လည်း လွတ်လပ်ရေးခဏပေးဦး. . နှိုးမှပဲ. . ၊ မင်းလည်း စွဲမိနဲ့အဆင်ပြေရင် တစ်ခါတည်းခိုးလာခဲ့ကွာ. . ငါတင်ကျွေးထားမယ်”

“ဟဲဟဲ. . လေးငါးခြောက်နှစ် ဖွဲ့ရှိရှိပိုးလာတာဆိုတော့ အဆင်ပြေပြေနေပါပြီဆရာ. . ”

“အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာက ဘယ်အဆင့်မှီလို့လဲကွာ”

“အရင်ကလို ပါးတို့၊ လက်ဝါးတို့ နှင်ပဲဆအဆင့်ကို ကျော်လာပါပြီဆရာ၊ မေးစူးခေါ်ပြောအဆင့်တောင် ရောက်လာ ပါပြီ. . ဟဲ. . ဟဲ. . ၊

ဟဲ့! . . စွဲမိ ဘယ်လဲ. . . ဒီနား. .

ထမင်းစားပြီးပြီလား. . . အေး. .

နေကောင်းတယ်နော်. . . ဝမ်းချုပ်နေတယ်. . .

လကလည်းသာလိုက်တာနော်. . .

ရာဝင်အိုးကြီးကလည်းပြောင်လို့. . . အဲ့ဒါဘာဖြစ်လဲ. .

နင့်ကိုငါလွမ်းတယ်. . . လဲသေလိုက်. . .

အဲ့လိုအဆင့်မျိုးပေါ့ ဆရာ. . တိုးတက်လာပါတယ်. . ”

သူ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ရယ်၍နေမိသည်။ သည့်ပြင်နေ ရာ၌ ဉာဏ်သွားသလောက် ချစ်ရေးချစ်ရာ၌ ရိုးသားဖြူစင်သော တပည့်ကျော်ဉာဏ်ဘော်ကို သူ့ပညာတွေ သင်ပေးလိုက်မည် စိတ် ကူးသေးသည်။ သူ့ဟာမိနီကို ဖျက်သလိုဖြစ်ပြီး သူပျက်စီးသွားနိုင် သည်။ သူ ဘောက်ဆူးငွေ ငါးသောင်းထုတ်ပေးသည်။

“အဲ့သလောက်မလိုဘူးဆရာ. . ကျွန်တော့်လခတွေ စုထား တာလည်းရှိပါတယ်၊ ဆရာအတွက်လျှို့ဝှက်နန်းဖို့ နှစ်သောင်းလောက် ပဲပေး. . သာစုခေါ်၊ ဘုရားမှာ ရွှေသင်္ကန်းကပ်ခဲ့မယ်၊ စွဲမိခေါ်လာလို့ ဆရာတင်ကျွေးရင် ဆရာနားပဲ ကပ်တော့မပေါ့. . ”

အဲ့သလိုဉာဏ်ဘော် ဖြစ်ပါသည်။

“စွဲမိအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဝယ်သွားပေါ့ကွ”

“သူ့ကြိုက်တတ်တာတွေ ဝယ်စုထားပြီးသားပါဆရာ. . ၊ ဟောဒီအိတ်ထဲမှာ အပြည့်ပါ၊ပါတယ်၊ သင်္ဘောချိန်ကပ်နေပြီဆရာ ခွင့်ပြုပါဦး. . ”

“ဟ. . ငါသင်္ဘောဆိပ်လိုက်ပို့မှာပေါ့ကွ၊ ဆယ်ရက်ပဲနော်၊ မင်းဆက်ဆက်ပြန်လာခဲ့. . ၊ ဘွားတော်က ပြန်မလွှတ်နဲ့တဲ့၊ ဘောက် ဆူးကောင်းကောင်းသာပေးလိုက်တဲ့၊ ဉာဏ်ဘော်မရှိဘဲ လူပြည်မှာ ဆယ်ရက် နှင်ဘယ်လိုအသက်ဆက်မှာလဲတဲ့. . ၊ ငါ့ ကလေးလေး ကျနေတာပဲကွာ. . ”

“ကျွန်တော်လည်း ဆရာကိုထားခဲ့ရမှာ နောက်ဆံတော့ ခပ်တင်းတင်းပါပဲ၊ အပြင်ကအစာတွေ ကြည့်စား၊ အရက်လည်း မူးရူးအောင် အပြင်မှာမသောက်ပါနဲ့ဆရာ၊ အိမ်ရောက်မှသောက် တာ ပိုကောင်းတယ်”

“အေးပါကွာ. . ငါ တပည့်မွေးမိပါတယ်၊ ဖအေရနေသလို ပါပဲ တကတည်း. . . ”

အိတ်ဆွဲ၍ထလာသော တပည့်ကျော်ကို ခင်မင်စွာ သူ ပခုံးဖက်လိုက်သည်။

❖ ❖ ❖ ❖

ဉာဏ်တော်ကို သဘောဆင်ပို့ပြီး အပြန်၌ ဘားကောင်စီ
တလပ်ဝင်၍ ဘီယာသောက်ရင်း ဘီလိယက်ထိုးနေမိပြန်သည်။
သည်နေတော့ သူ လက်ပျက်သလို ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ထင်တိုင်း
မပေါက်. . ဝင်နေကျ ပေါ့(တ်)တွေမဝင်. . ။

သူ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ဘီယာသောက်နေစဉ်. . .

“ဟေ့ကောင် ဇော်ဇော်. . ”

“ဟာ. . သူငယ်ချင်းအောင်အေး. . ၊ မတွေ့တာကြာပြီ

ကွာ”

“မတွေ့တာကြာဆို ငါက အိမ်ကနေ ဘယ်မှသိပ်မထွက်ရ
ဘူးလေ၊ မင်းကလည်း. . အိမ်တောင်မလာဘူး၊ တစ်အိမ်သားလုံး
မင်းကို မျှော်နေကြတာ၊ တလောက ငါ့ဘိုးတော် မင့်အိမ်ကိုဆက်

သေးတယ်. . ပြင်ဦးလွင် ရောက်နေဆိုလား”

“အေး. . ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ညီ အောင်အောင်ကိစ္စနဲ့ မထင်
ထားတဲ့ ရုတ်တရက်ခရီးထွက်လိုက်ရတာ၊ ကြုံမှပြောပြဦးမယ်. .
ဇာတ်လမ်းရလာတယ်ကွ၊ ကဲ. . ဘီယာချမလား”

“ချတာပေါ့ကွာ. . သောက်ဖို့လာတာပဲ”

“အေး. . ငါလည်းလက်ပျက်နေတယ်၊ မထိုးတော့ဘူးကွာ
သောက်ပဲသောက်တော့မယ်၊ မင်းနဲ့လည်း စကားတွေအများကြီး
ပြောစရာရှိတယ်”

“မင်းဟာ ကွယ်ရင်မေ့. . တွေ့ရင်သေအောင်လွမ်းပါကွာ”

ထိုးလက်စပွဲပါလျော်၍ နှစ်ယောက်သား ဘီယာဘားဆီ
လာခဲ့ကြသည်။

“ကဲ. . အောင်အေး. . သူငယ်ချင်း၊ ငါကထိုးရင်းသောက်
ရင်းနဲ့ တော်တော်ဝင်သွားပြီးပြီ၊ မင်းက အခုမှစမှာဆိုတော့ ငါ့ကိုမိ
အောင်လိုက်. . လစ်မစ်ညီမှ စကားပြောလို့ကောင်းတာလည်း မင်း
အသိပဲဟာ. . ချကွာ. . ငါပြောချင်တဲ့စကားတွေစီရင်း စောင့်မယ်”

အောင်အေးတို့မိသားစုသည် မြန်မာပြည်၌လည်းကောင်း၊
ကမ္ဘာပေါ်၌လည်းကောင်း၊ မည်သည့်ကမ္ဘာ့ထောင့်ကြားတစ်နေရာ
တွင်သော်လည်းကောင်း ဘယ်လိုမှမရှိနိုင်သော ထူးခြားစွာပျော်
ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော မိသားစုဖြစ်လေသည်။

ဘဘ၊ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဖေဖေ၊ မေမေ၊ အစ်ကို၊ ညီမများဟူ၍

တခြားမိသားစုတွေကို ထုံးစံတွေ၊ ဓမ္မတာတွေ၊ ရှေးဟောင်းစဉ်လာတွေ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စည်းတွေဘောင်တွေ သိပ်ထားမနေကြ။ ဝတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သိပ်စုရစိုက်စရာမရှိ၍ တယ်ဂရုမစိုက်ကြ အသက်အရွယ်ဂုဏ်ဒြပ်လည်း သတ်မှတ်ထားတယ်မရှိ။ ပကတိ ကောင်းနေဖက် ပြောမနာဆိုမနာ သူငယ်ချင်းတွေလိုပင် နေထိုင် ပြောဆိုဆက်ဆံပြုမူ နောက်ပြောင်ကြည်စယ်၊ ချောက်တွန်း.. ဟားတိုက် ရယ်စရာကြံဖန်ရှာ ရယ်ရယ်မောမောတသောသော နေထိုင်သည့် မိသားစု ခပ်ဆန်းဆန်းကြီးဖြစ်သည်။

ဝင်ဒါမီယာ၊ မဇူလမ်းထဲတွင် ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီးနှင့်.. ဟီးထနေသော ခေတ်မီတိုက်ကြီးထဲ ပြီးပြည့်စုံ ကုံလုံကြွယ်ဝသော ဓနနှင့် ပျော်ရွှင်စွာနေကြသူများ ဖြစ်သည်။

ပူစရာ၊ ပင်စရာနှင့် သောကဆိုတာကို ချီနဲ့လား၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးပါသလားဟု မေးရလောက်အောင်ပင် စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ နေထိုင်သူများဖြစ်ကြသည်။

သူတို့အိမ်သို့ တစ်ခါတစ်ခေါက်လာရောက် လည်ပတ်ဖူးသူသည် မည်မျှပျော်ရွှင်တတ်သော မိသားစုဖြစ်ကြောင်း ကိုယ်တွေ့ရင်ဖိ မြင်ဘိပြီးနောက်.. အံ့ဖွယ်ဖျော်ရွှင်တတ်သော သူတို့မိသားစု အကြောင်းကို ကြံရာလူအား ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် ပြောပြမိကြပေမည်။

လူတိုင်းကိုခင်မင်တတ်သည်။ ဘုံးပေါလအော ကျွေးတတ်

သည်။ စိတ်ကောက်ခြင်း၊ စိတ်ဆိုးခြင်း၊ စိတ်ကွက်ခြင်း တစ်စိတ်ကလေးမျှမရှိ။ ပကတိဖြူဖြူစင်စင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ထဲထဲဝင်ဝင် ခင်မင်စွာ ဆက်ဆံလေ့ရှိသည်။

“မင်းတို့မိသားစုဟာ ဖြစ်တည်မှု အဓိကဝါဒီတွေပဲ(Existentialism)အိပ်လစ်စတင်ရှယ်လစ်ဇင်းလို့ စာစကားနဲ့ ပြောလိုရတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးဘဲ ကိုယ်နေတတ်သလိုနေခြင်းလို့ ဆရာမကြီးကြည်အေးကတော့ အနီးစပ်ဆုံးဖွင့်ဆိုသွားတာပဲ၊ ကိုယ့်ဖြစ်တည်မှု ကိုယ့်အတ္တထဲ ကိုယ်ပျော်ပျော်နေတာကို ခေါ်တယ်ထင်တာပဲ.. ၊

လူ့အဖွဲ့အစည်းက ဘောင်ခတ်ထားတဲ့ ရိုးရာဓလေ့စည်းမျဉ်းအဟောင်းတွေကို ပယ်တယ်.. သမရိုးကျဆိုတာတွေ အစဉ်အလာဆိုတာတွေကို ဖောက်ထွက်တယ်၊ ကိုယ့်ဆန္ဒ.. ကိုယ့်အတ္တနဲ့ ကိုယ့်ဝန်းကျင်ကို ကိုယ်တည်ဆောက်တတ်တယ်.. ၊

ကပ်ပကာတို့ ကောလင်းဝီလ်ဆင်တို့ ယန်းပေါဆတ်၊ မဒမ် ဒီဗျားတို့ အင်မတန်နှစ်သက်တဲ့ဝါဒပဲ လူဖြစ်ရတာတန်တဲ့ အိပ်လစ်ဘဝကို မင်းတို့မိသားစု ရထားတာ အောင်အေး.. ” ဟူ၍ တစ်ခါက သူပြောဖူးသည်။

“အဲ့ဒါတွေတော့ ငါမသိဘူးဖိုးဇော်.. မင်းလောက်လည်း ငါစာမဖတ်နိုင်ဘူး ရယ်နေတာနဲ့ မဖတ်အားဘူး၊ ငါတို့မိသားစုဟာ ဝါရဝတရားကို သပ်သပ်ထားတယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာပဲကွ.. ဒါဘာဘွဲ့

ဒါဒေါ်ဒေါ်ဖို့ ဖေဖေဖို့ မေမေဖို့ဆိုပြီး ဦးဖယ်တာ၊ ဦးချတာ၊ ဦးစားပေးတာတော့ ရှိကိုရှိတာပေါ့.. ဒါပေမယ့် တို့မိသားစုဆက်ဆံနေက တစ်နေ့ချင်း ရယ်ရယ်မောမော၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေသွားခြင်းကို အားလုံးသဘောတူ သဘောကျပြီး.. အေး.. ကြာတော့လည်း အသားလည်းကျလာတယ်.. .

အိမ်မှာမရယ်ရတဲ့နေ့ကို မရှိဘူးကွာ၊ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေလို ကြည်စားနောက်ပြောင်ပျော်ရွှင်နေမိကြတာပဲ။

ဘယ်သူမှ စိတ်မညစ်ဖူးကြတော့တာ ကြာပြီ၊ ပူလည်းမပူတတ်ဘူး၊ မနေ့ကအတွက် နောင်တရမနေကြဘူး၊ နက်ဖြန်အတွက် ကြောင့်ကျမနေကြဘူး၊ ဒီနေ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေမယ်၊ ကောင်းကောင်းစားမယ်၊ ကောင်းကောင်းအိပ်မယ်၊ နောက်နေ့မိုးလင်းလို့ရောက်လာတာလည်း ဒီနေ့တစ်ခုပဲလေ။

ငါတို့ကိုယ်ငါတို့ ဘာဝါဒီ၊ ဘာ Brand၊ ဘာတံဆိပ်မှမကပ်ဘူး၊ ပျော်ရွှင်နေသောတစ်နေ့ကို ရယ်မောဖြတ်သန်းနေသူများလို့ပဲ ပြောရမယ်ထင်တာပဲ”

အောင်အေးက ဤကဲ့သို့ပြန်ပြောဖူးပါသည်။

“ဟေ့ကောင်.. ဖိုးဇော်၊ မင်းဘာဝိုင်နေတာလဲ၊ ငါ ဒီတစ်ခွက်ဆို မင်းကိုမီလောက်ပြီ၊ မင်းတစ်ခွက်ထပ်တင်ပြီး ရှေ့ကပြေးဒါမှ.. ဟင်.. မမိဦးဟာ.. လိုက်တယ်ကွာ.. လိုက်တယ်ကွာ.. ဆိုပြီး ငါများများသောက်လို့ရမှာ.. ဟဲဟဲ.. ဒကာရှိတုန်း”

ကြည့်.. . ပြောရင်း သူ့ဟာသသူ ရယ်နေတော့သည်။
“အေးကွာ.. မင်းတို့အိမ်က ပျော်စရာကောင်းတာ အမှန်ပဲ”

“ခု ပို့တောင်ပျော်သေးတယ်၊ မိုးကုတ်ကနည်းသည် ရောက်နေတယ်၊ လသာရင် မီးတွေပိတ်ပြီး ခြံထဲ ထုပ်ဆီးတိုးကြ၊ ညောင်တရွှေကစားကြ၊ အသက်(၇၀)နီးပါး ဘာဘာပါ ဝင်ကစားတာကွ၊ နေခင်းဆို ဖေဖေနဲ့မေမေချိန်းတွေခိုင်း.. . ဝိုင်းချောင်း၊ ဟာဟ.. ပျော်စရာကြီး.. .

ဒေါ်ဒေါ်ကို ပန့်နားကပ်ပန့်ဖို့ နားဝိုင်းဖောက်၊ ဂါဝန်ရှည်ကြီးနဲ့ လေဒီဂါဂါအက ကခိုင်း၊ ငါ့ညီမနှစ်ယောက်ကလည်း တောင်အာဖရိကဘောလုံးပွဲက ကပ္ပလီမတွေလို အိုးမည်းသုတ်ပြီး ‘ဟလဝါ ဟာလဝါ သက်သေ.. . ဂျာလဝါ.. . ဂျာလဝါ မျက်ရည်.. . သစ်(စ်)တိုင်းဖော်အာဖရိက.. .’ ဆိုပြီး ကွေးအောင်ကကြတယ်”

သူမြင်ယောင်ရင်း ပျော်လာသည်။ အသက်(၆၀)နီးပါး.. . ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကပင် အင်မတန်ရယ်ရွှင်အောင်လုပ်တတ်တာ သူမှတ်မိနေသည်။

“အေးကွာ.. ဟိုးတစ်နှစ်က ငါလာလည်ပြီး (၄-၅)ရက် နေတယ်လေ၊ ပြန်မယ်လုပ်တော့ ဒေါ်ကြီးက ‘နေပါဦး.. . နေပါဦးလို့ တားနေတဲ့ကြား နားမထောင်ဘဲပြန်ရင်.. . အပေါ်ထပ်လှေကားက ဆရာကျလိမ့်မယ်’တဲ့၊ ငါကလည်းဘယ်ရမလဲ သားကသန်သန်မော့မော့

အိုကြီးအိုမ ဒေါ်ကြီးသာသတိထားပါလို့ ပြန်ပက်ပြီး ဖိနပ်စီးဆင်း
လိုက်တာ ချော်ကိုကျပါလေရော. . ကံကောင်းလို့ကွာ၊ ဖိနပ်ခုံမှာ
ထောပတ်တွေ သုတ်ထားတာလေ၊ ဒေါ်ကြီးကော ကျန်းမာရဲ့လား
အောင်အေးရ. . .”

“မင်းနဲ့တောင် ကြက်ဖပြိုင်ခွပ်နိုင်သေးတယ်၊ ကြက်ဖခွပ်
မှာ သူ့တူမတွေ တကယ်ရှုံးတာ ဟေ့ကောင်၊ ဟာ. . အခုမှသတိရ
တယ်၊ ငါ့နှမချယ်ရီအေးက မင်းကိုအရမ်းလွမ်းနေတာ. . အဲ. .
လေးငါးလရှိပြီဆိုပါလား. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟား.”

အတည်ပေါက်ပြောပြီး ခွက်ထိုးခွက်လှန် အူနှိပ်ရယ်တော့
သည်။ အောင်အေးရယ်လေ သူ့မျက်နှာမထားတတ်လေဖြစ်ရ
သည်။ အကြောင်းရှိပါသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်က အလုပ်အားသဖြင့်
အောင်အေးတို့အိမ် (၄-၅)ရက်သွားနေသည်။ ထို့နောက် (၄-၅)လ
မရောက်ဖြစ်ပြန်။ လုပ်ငန်းခွင်ထဲသို့ တစ်နေ့ အောင်အေးမေမေ
ဒေါ်နွေးနွေးထံမှ ဖုန်းဝင်လာသည်။ ဖုန်းထဲကစကားကြောင့်. . သူ
ဆံပင်တွေထောင်ပြီး ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။

“ဗျာ! . . .”

“ဗျာမနေနဲ့ဇော်ဇော်. . တစ်အိမ်သားလုံး ဝိုင်းမေးနေတာ
ကြာပြီ ခပ်တည်တည်ပဲ. . ချယ်ရီမက ဖြေကိုမဖြေတာ၊ ဒီမနက်မှ
အမြင်မှန်ရပြီး ထုတ်ပြောတာ. . အလုပ်သိမ်းရင် အိမ်လာခဲ့ဦး”

အောင်အေးညီမ အေးချယ်ရီ သူ့ကိုလုပ်ကြံပေပြီ။ သူ လုပ်

ငန်းမသိမ်းခင်ပင် အမြန်ဆုံးကားမောင်း၍ ရောက်သွားသည်။ ဧည့်
ခန်းတွင် အိမ်သား(အေးချယ်ရီမှအပ)အားလုံးရှိနေသည်။

ဘဘဦးမောင်းထောင်၊ ဒေါ်ကြီးဒေါ်ပွေးလှ၊ အငယ်မနွေး
နယ်လီနှင့် ဖခင်ဦးမောင်အေး၊ မိခင်ဒေါ်နွေးနွေး၊ အောင်အေးက
သူဝင်လာမှ နောက်ဖေးဘက်ဝင်သွားသည်။

အမြဲတမ်း ရယ်မောပျော်ရွှင်နေသော မျက်နှာတွေအစား
အားလုံးမျက်နှာသေတွေနှင့် ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်နွေးနွေးက ဟန်ဆောင်မချိပြီးရင်း အသံတိမ်တိမ်
နှင့်. . .

“အေးချယ်ရီ သူ့အခန်းမှာမောင်ဇော်. . .” တဲ့. . ။

ဒါပဲပြောရင်း ထိုးလက်စဆွယ်တာကို အယောင်ယောင် အ
မှားမှားထိုးမိ၍ ပြန်ဖြေနေသည်။ သူ အားလုံးကိုတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်
ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ မဝံ့မရဲတက်လာခဲ့သည်။

ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တာ. . အေးချယ်ရီဟာ ကိုယ်ဟန်ကော၊
အရွယ်နုနုကော၊ ရုပ်ရည်ကော၊ ပွင့်လင်းမှုကော. . ပြောစရာမရှိ
အောင် ပြည့်စုံပေမယ့် သူ့စိတ်သူသာသိသည်။ နှမအရင်းလေးလို
ပင် ချစ်ခင်နေခဲ့သည်။

သူများ သမီးပျိုတစ်ဒါဇင်ကျော်ကျော်ကို မောင်လိုနှမလို
စိတ်ထား ဘယ်တုန်းကမှမထားခဲ့၊ မချစ်ခဲ့ဖူးပါ။ အေးချယ်ရီနှင့်
နွေးနယ်လီကိုတော့ နှမတွေလိုပင် သူခင်တွယ်ခဲ့ပါသည်။

၁၈ နတ်ရွာစိုး

စင်စင်လက်ဆောင်ပေး၊ မုန့်ဝယ်ကျွေးခဲ့ပါသည်။ ဖောက်တိဖောက်
ပြန်စိတ် တစ်ဆယ်သားတောင်မရှိတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်အသိ။

ခုဟာက. . ဘယ်လိုက ဘယ်လို. . . . ။

အိပ်ခန်းတံခါးရှေ့ ရောက်လာသည်။

“ဒေါက်!. . ဒေါက်!. . .”

“ဘယ်သူမှမတွေ့ချင်ပါဘူးဆိုနေ”

“ဟဲ့!. . ငါပါဟဲ့. . အေးကိုဇော်ပါ”

“ဟယ်!. . ကိုကိုလား၊ တံခါးချက်ချမထားဘူး ဖွင့်ဝင်ခဲ့ပါ”

ငိုသံနည်းနည်းစွက်သော ဝမ်းသာအယ်လဲသံ ဖြစ်ပါသည်။

“ဂျလပ်!. . .”

ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်အနေထား. . . ၊ စောင်အုပ်ထား
သောအရှေ့အလယ်ပိုင်းက မသိမသာ မှီတို့တို့ ငိုထားပုံဖြင့်. . မျက်
လုံးတွေက နီရဲနေသည်။ သူ့ကို မချီးမြှင့်လေးအားယူ၍ ပြုံးမဲ့မဲ့လုပ်
ပြသည်။ သူ တစ်လှမ်းချင်းကပ်လာစဉ် လက်နှစ်ဖက်မြှောက်တန်း
၍. . .

“ကိုကို ချယ်ရီကိုပစ်ထားပြီလို့ထင်နေတာ. . အဟင့်. .
မလာတာ ငါးလနဲ့(၁၁)ရက်ရှိနေပြီ. .”

သူ ရင်ခွင်ထဲဝင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ဘေးခုံတွင် အသာ
ဝင်ထိုင်ရင်း. . .

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ချယ်ရီ၊ ဘာမလာတာလဲ. . ဘာ

ပြောတိ ၁၉

တို့ကိုလဲ၊ အရင်ကလိုပဲ ကိုဇော်လို့ခေါ်. . .”

“အွန်း!. . နှစ်ယောက်တည်းဆို ကိုကိုလို့ခေါ်ရမယ်လို့ သူပဲ
ပြောပြီး၊ ခု. . နှစ်ယောက်တည်းပဲဟာကို. . .”

“ဘာ!. . ဘယ်တုန်းကပြောဖူးလို့လဲ၊ နင်နဲ့ငါကကော ဘာ
တွေဖြစ်ဖူးလို့လဲ. . မိချယ်ရီနော်. . နင်ငါ့ကို အရှုံးမလုပ်နဲ့”

သူမ မျက်လုံးပြုံး. . မျက်ဆံပြုံး ဖြစ်သွားပြီး ခုတင်ပေါ်
ထထိုင်သည်။ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာနှင့်. . .

“ကိုကိုငြင်းတာလား. . ရှောင်တာလား၊ တာဝန်မယူချင်
တာလား၊ ချယ်ရီက မလှလို့လား၊ နှုနဲဝဲနေလို့လား. . .”

“ဟ!. . နင်နဲ့ငါနဲ့ ဘယ်လိုမှမပတ်သက်တဲ့ဟာကြီးကို”

“ဟယ်!. . ကိုကိုတကယ်မေ့ပစ်လိုက်ပြီ၊ ရက်စက်ပါပေ
တို့ကိုရဲ့. . ဟီး. . .”

“ဟဲ့!. . ဟဲ့!. . အကျယ်ကြီးမငိုနဲ့လေ၊ သူများက တစ်မျိုး
ထင်ကုန်တော့မှာပဲ. . .”

“ဒီလောက် အထုပ်အထည်ကြီးနဲ့ ဖြစ်နေတာတောင်မှ တစ်
နှစ်ထင်ရုံမကလို့ နှစ်မျိုး. . အို. . လေးငါးဆယ်မျိုးထင်လည်း ထင်
ကြပါစေတော့. . ဟော့. . ၊ ကိုကိုက လက်သည်မဟုတ်ဘူးလို့. .
ပြောင်ငြင်းနေမှတော့. . .”

ခေါင်းအုံးအောက်က မောင်းချခါးဆွဲထုတ်၍ ဖြောင်းခနဲ
နှိပ်သည်။ သူ မနေသာ၊ အတင်းပင် လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းကိုင်

၍ ဝင်လုရတော့သည်။ မွေ့ရာပေါ် လုံးထွေးလဲကျပြီးမှ သူ့လက်ထဲ ခါးပါလာသည်။ သူ ခပ်ဝေးဝေးကို ပစ်ထားလိုက်ရသည်။

“အဟင့်. . အဟင့်. . ကိုရယ်၊ ဒီဇင်ဘာ new year's eve night ကို. . ကိုကိုမေ့ပြီလားဟင်”

“ဘာ!. . ဘာပြောတယ်”

“နှင်းတွေဝေပြာအောင်ကျနေတဲ့ ဒီဇင်ဘာသုံးဆယ့်တစ် ရက်နေ့ညလေ၊ ခြံထဲကမြက်ခင်းမှာ မီးပွဲလုပ်ရင်း ကော့တ်တေးလ် နဲ့ ဘာဘီကျူးကင်စားကြတဲ့ညလေ မှတ်မိလား. . ၊ ဂစ်တာတွေတီး ပြီး အားလုံးဆိုကြ၊ ကကြတဲ့ညနေလေ၊ ပြန်စဉ်းစားပါဦး အမေ့တုံး ကြီးရဲ့. . အဟီး. . ”

သူနည်းနည်းမှတ်မိလာသည်။ ဟုတ်သည်။ သူနှင့်အောင် အေး အပြင်က ဝိစကီနှင့်ဘီယာ သောက်လာသည်။ အိမ်မှာကော့တ် တေးလ်ကြက်မြီးပါတီရှိတယ်။ စောင့်နေကြလိမ့်မယ်ဟု အောင်အေး သတိပေးမှ ဆိုင်ကထပြန်ကြသည်။

သူ ကားကောင်းကောင်းမောင်းနိုင်သေးသည်။ မမူးသေး။ ခြံထဲရောက်တော့ အရက်ပေါင်းစုံနှင့် သစ်သီးဝလံတွေရောထား သော ကြက်မြီးက သူ့ကို ချာရပတ်ရမ်းစေတော့သည်။ သို့သော်. . ကောင်းကောင်းဆိုနိုင်၊ ကနိုင်ခဲ့သည်ကို သတိရလာသည်။

“အဲ့ဒီညက ဘာဖြစ်သလဲပြော. . ၊ ပြောစမ်း ချယ်ရီ”

“အိမ်သားတွေနဲ့ ဧည့်သည်တွေက ကားနှစ်စင်းနဲ့ အင်းလျား

ကန်ပေါင်မှာ နှစ်သစ်ကြိုတဲ့. . happy new year countdown သွားအော်ဖို့ အစီအစဉ်အတိုင်း ထွက်ကြတယ်လေ၊ ချယ်ရီက ငြိမ်းစိ ဖြစ်နေလို့ မလိုက်ဖြစ်ဘူးလေ. . ၊

ကိုကိုက မြက်ခင်းပေါ်မှာကနေလို့ ဧည့်ခန်းထဲတွဲပို့ထား ခဲ့တာကော. . တစ်အိမ်လုံးမှာ ကိုကိုနဲ့ချယ်ရီနှစ်ယောက်ပဲ ကျန် ခဲ့တာလေ၊ အန်ဖတ်တွေပေပွနေလို့. . ချယ်ရီ ရေချိုးခန်းကိုတွဲပို့ရ တယ်လေ. . ၊ ရေပန်းကြောင့် ကိုကိုပြန်လန်းဆန်းလာပြီး. . အဟီး. . အဟီး. . ဟင့်ဟင့်. . ”

“ဟား!. . ဟုတ်ရဲ့လားချယ်ရီရယ်၊ နင့်အပေါ် ဖောက်ပြန် တဲ့စိတ် တစ်ရွေးသားတောင် ငါ့မှာမရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဆို ဘူးပေါ်သလိုပေါ်နေတဲ့ ဟောဒီဗိုက်၊ ဟောဒီအထုပ် ထ ဘယ်သူလုပ်တာတုန်း. . ဟုန်း. . . ”

“ကျွတ်!. . ဒုက္ခပါပဲ”

ခေါင်းကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ယမ်းမိပြီး အဲယားကွန်းထဲ သူ မြော့ပုံလာနေသည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းလည်း မသိတော့ပါပြီ။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေမှန်းမသိသော ဒေါ်ပွေးလှ၊ ဒေါ် နွေးနွေးနှင့် နွေးနယ်လီက သူ့နောက်မှာရှိနေသည်ကို ခေါင်းယမ်း မမြင်သည်။ ဒေါ်နွေးနွေးက သူ့ပခုံးကိုလာကိုင်ရင်း. . .

“သား. . ကိုဇော်၊ ဖိုမသဘာဝမို့ ဖြစ်ပြီးတာတွေ အန်တီ တို့ သားကိုအပြစ်မတင်ပါဘူးကွယ်၊ သဘောလည်းတူပါတယ်၊ သား

လည်း ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ပဲ. . စဉ်းစားပေါ့. .
 လွတ်လွတ်လပ်လပ်စဉ်းစားပါ။ အန်တီတို့ အတင်းအဓမ္မယူရမယ်
 လို့ သားကိုဖိအားမပေးပါဘူး. . သားကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိပါ
 တယ်။ သားဘာနဲ့ သားဖေဖေ. . သားသူငယ်ချင်းကလည်း သူ
 ကြိုက်တဲ့လမ်းကို ရွေးပါစေတဲ့ အတင်းမတိုက်တွန်းပါနဲ့တဲ့၊ ဟော. .
 ဝင်လာကြပြီ”

ဘာကဘာမှမပြော။ အောင်အေးက ခပ်အေးအေးပင်
 ပြောလာသည်။

“တို့မိသားစုမှာ Human Right ရှိတယ်ဖိုးဇော်၊ မင်းစိတ်
 ကြိုက်ရွေးပါ၊ ချယ်ရီကို မင်းမယူနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းလည်း. . တို့အခင်
 အမင်မပျက်ပါဘူး. . ဝင်ထွက်သွားလာပါ။ တို့က ပတ်ဝန်းကျင်ကို
 ဂရုမစိုက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး. . သိပ်မမှုတာ၊ ဖအေမပေါ်လည်း
 မွေးရဲတယ်. . ဒါ ငါတို့မျိုးဆက်သွေးပဲ. . .”

သူ ခဏစဉ်းစားသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ. . ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ၊ မူးလို့မှားသည်
 ဖြစ်စေ၊ မမှားသည်ဖြစ်စေ၊ ချယ်ရီကို ကျွန်တော်တာဝန်ယူတယ်၊
 မွေးလာတဲ့ကလေးကိုလည်း ကျွန်တော်ချစ်မိမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ချယ်ရီ
 ကို ကျွန်တော့်စိတ်မှာ ညီမအရင်းလေးလိုပဲ အစဉ်တစိုက်ရှိခဲ့တာမို့
 ညီမအရင်းလိုပဲ သေသည်အထိ ဆက်ပေါင်းသွားပါ့မယ်”

“ဟေး!. . . ဒါမှ ငါ့ယောက်ဖ”

“ဟေး!. . . ဒါမှ ငါ့တူကွ. . .”

“ဟေး!. . . ဒါမှ မေမေသား၊ ဖေဖေသားကွ. . .”

“ဟေး!. . . ဒါမှ နယ်လို့ကိုကိုကွ”

ခုန်ပေါက်အော်ဟစ်နေသူတွေကိုကြည့်၍ သူ ကြောင်
 တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည်။ ငါ့ရတာပဲ ဆင်ဖြူတော်ပေါ်သလို
 ကြီးပါလားဟ။ သူ ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်သံကြားရ၏။ အေးချယ်ရီ
 ဆီကဖြစ်ပါသည်။ ငိုက်နှိပ်ရယ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာလို့ ဒီလောက်ငိုက်နှိပ်ရယ်နေတာလဲ၊ အထဲကလေး
 ထိမှာပေါ့ ချယ်ရီရဲ့”

“ကိုကို အခုနပြောတယ်နော်. . . မွေးလာတဲ့ကလေးကို
 လည်း ကျွန်တော်ချစ်မိမှာပဲတဲ့. . . တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပြောတာပေါ့ဟ. . .”

“ဒါဆို အခုပဲမွေးပေးမယ်. . ချစ်ရင် ချက်ကြိုးမဖြတ်ဘဲ
 နမ်းရမယ်. . ရော့. . နမ်း. . .”

ခေါင်းအုံးကြီး. . မိတ်ဆွေတို့. . . ။

အဲ့သလောက်ဆို သူတို့မိသားစုကို သဘောပေါက်လောက်
 ပြီထင်ပါသည်. . ။

“ဟူး!. . .”

သူ နောက်ကြောင်းကို detail အသေးစိတ်ပြန်တွေးနေစဉ်
 အောင်အေး သူ့ကိုမိရုံမက ကျော်တက်သွားပုံရသည်။

(အမှန်က စဉ်းစားတာကခဏလေးပါ။ ချရေးလိုက်တော့ ပေနည်းနည်းရှည်ပြီး ကြာတယ်ထင်ရခြင်းပါ။ . . ။ စာရေးသူ) သူတစ်ခွက်မော့လို့က်ပြီး. . .

“မင်းတို့အိမ် အရင်လို ပျော်စရာကောင်းတုန်းပဲလား”

“မေးမှမေးတတ်တယ်ဖိုးဇော်ရာ၊ အရင်ကထက်တောင် ပျော်စရာကောင်းသေး၊ မိုးကုတ်က ငါ့ညီမဝမ်းကွဲ ရောက်နေလို့. . ပျော်တယ်. . ပျော်တယ်. . တို့ပျော်တယ်တောင် ဖြစ်နေသေးတယ် . . . ဟာဟ. . .”

ဉာဏ်ဘော်မရှိသောရက်အတွင်း ပျော်ပျော်ပါးပါးသွား နေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အလုပ်ခန်းမှာတော့ မောင်မောင်ကြည် ဝင်းကို ဂျူတီလိုသလို ဝင်ခိုင်းရမည်။ အလုပ်လည်းပါးနေသည်ပဲ။

“ငါ အေးချယ်ရီကိုတော့ အတော်လန့်သွားတယ်၊ အကယ် ဒီမီရှောပဲကွာ. . ဒါပေမယ့်. . ငါ လေး၊ငါးဆယ်ရက် မင်းတို့အိမ် လာနေဦးမယ်”

“ဝဲလ်ကမ်းကွာ. . မင်းလာနေရင် အားလုံးဝမ်းသာကြမှာ၊ တစ်နေ့ကတောင် ဘာဘက ဂဇော်တစ်ကောင် ဘာဖြစ်နေလဲ. . သတင်းပလင်းလေး မေးကြဦးဟ. . တဲ့၊

ဒါနဲ့ ဒီရက်အတွင်း နက်ဖြန်သန်ဘက် ကိုကြီးတင်ဆွေညွန့် ပြန်လာမယ်လို့ ဖုန်းဆက်ထားတယ်”

“ဟုတ်လား. . ကိုကြီးညွန့် စင်ကာပူရောက်နေတာကြာပြီ

ပဲ”

“ကိုကြီးပြန်လာရင် ပိုပျော်စရာကောင်းတယ်ကွ၊ သူ ကမ္ဘာ့ ပတ်လာတဲ့ဟာသတွေ ကြားရတော့မှာ. .”

“ဟေဟေ. . ကိုကြီးညွန့်က ကြံဖန်ရွတ်တတ်တာ၊ အေး. . နက်ဖြန်ပဲ ငါအထုပ်နဲ့ ပြောင်းလာမယ်ကွာ. .”

“ဒီညနေပြောင်းတောင်ရသားနဲ့. . ဟား. . ဒါ. . ပေ. . မယ့်. . .”

အောင်အေး၏ အပျော်မျက်နှာ ချက်ချင်းညှိုးကျသွားသည်။ “ဟေ့ကောင်ကြီး. . . ဒါပေမယ့်ဆိုပြီး မင်းမျက်နှာက ဘာ ဖြစ်သွားတာလဲ”

“ငါ ရှေ့ရေးကို မပူစဖူး လှမ်းပူလိုက်မိလို့ပဲ. . မင်းအတွက် ဝါ. .”

“ငါနားရှင်းအောင်ပြောကွာ. .”

“မင်းအိမ်လာနေရင် ‘သုမူယာ’နဲ့ တွေ့တော့မယ်”

“ဘာလဲကွ သုမူယာဆိုတာ. .”

“မိုးကုတ်ကရောက်နေတဲ့ ငါ့နှမဝမ်းကွဲကွာ. .”

“အိမ်မှာရှိနေရင် ငါလာရင်တွေ့မှာပဲလေ. . အဲဒါဘာဖြစ် လဲ. .”

“စတွေ့တာနဲ့ ပြဿနာက စမှာပဲ. .”

“မင်းနှမက အပေါက်ဆိုး၊ သဘောယုတ်မို့လို့လား”

“မဟုတ်ဘူးဖိုးဇော်. . အရမ်းသဘောကောင်းပြီး အရမ်းလှလို့. . မင်းတော့ခက်ပြီပဲ. . ”

“အံ့မာ. . မင်းကဏ္ဍာ ငါ့ကိုမိန်းမ မမြင်ဖူးတဲ့ကောင် ကျနေတာပဲ၊ ငါတွဲလာတဲ့မော်ဒယ်လ်တွေ မင်းသိပါတယ်”

“မင်းအကြောင်း အူမဆေးခါးငါသိလို့ ပြောနေတာ၊ မင်းက အလှအပ မြင်တတ်၊ ကြည့်တတ်၊ ကြိုက်တတ်လွန်းတာ ငါသိနေလို့”

“သူကအပျိုလား၊ ဘယ်အရွယ်လဲ”

“အပျိုပဲ. . မင်းထက် နည်းနည်းပဲငယ်မယ်”

“ဟာ. . လူပျို အပျိုပဲ. . တွေ့တယ်၊ ကြိုက်တယ်၊ ဘာဖြစ်တာလို့လဲ. . ၊ ချောလည်းချော၊ သဘောလည်းကောင်းတယ်ဆိုရင် ဘာလိုသေးလဲကွာ၊ မင်းနဲ့ငါတောင် ဆွေမျိုးတော်လာဦးမယ့် ဥစ္စာ. . ”

“မင်း မရနိုင်ဘူးသူငယ်ချင်း. . ”

“အောင်မာ မင်းက ငါ့ကိုလျှော့တွတ်တာလား၊ ငါ အပျံ့စားတွေချည်း ဒါဇင်ကျော်လာတာ မင်းသိသားနဲ့”

“သူက လက်ထပ်တော့မှာကွ. . . သင်္ဘောကပ္ပတိန်တစ်ယောက်နဲ့၊ ဖိတ်စာရိုက်ရင်း အပျိုဘဝနဲ့ နောက်ဆုံးပျော်ပျော်နေမယ်ဆိုပြီး တို့အိမ်လာလည်တာကွ. . . ”

“ဒီလိုဆိုလည်း ဖုတ်လေသည့်ငပိ ရှိလေ၏မထင်ဘဲ ငါနေပစ်လိုက်မှာပေါ့. . ”

“ဟင့်အင်း. . ငါမထင်ဘူးဖိုးဇော်၊ မင်း မြင်မြင်ချင်း မကြိုက်ဘဲ. . မချစ်ဘဲ. . မစွဲလမ်းဘဲမနေနိုင်အောင် ဖြစ်ကိုဖြစ်တော့မှာ ငါအတတ်သိနေတယ်”

“ဟ! . . လင်ယူတော့မယ့် ဒုသနသောလောင်းလျာကို ငါဆိုတဲ့ကောင်က အကြောင်းပါအောင် လုပ်ပါ့မလား၊ ငါ့သိက္ခာကို မင်း အထင်သေးတာလား အောင်အေး. . ”

“မင်းကိုအထင်သေးတာမဟုတ်ဘူး ဖိုးဇော်၊ မင်းက ကဗျာဆရာ၊ အင်မတန်နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်၊ အင်မတန်လည်း ချစ်တတ်တယ်၊ အင်မတန်လည်း အစွန်းရောက်တယ်၊ ငါ့နမ သုမူယာက တော်ရုံတန်ရုံ လှတာမဟုတ်ဘူး ဟေ့ကောင်. . . . ၊

ငါ အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖွဲ့နွဲ့ပြလို့မကောင်းလို့. . ခြေသည်း၊ ခြေဖျားကနေ ခြေသလုံးမွေးညင်း. . အို. . နဖူးက ဆံနွယ်နုလေးတွေအထိ တစ်ခုချင်းကိုလှတာ၊ မိန်းမလှချင်းတောင် လည်ပြန်ကြည့်ပြီး ခလုတ်တိုက်ရတဲ့အထိ လှတာ. . ၊

သူ့မျက်နှာ. . သူ့မျက်လုံးကို အနီးကပ်ကြည့်မိတဲ့သူတိုင်း ခဏတော့ ဩကာသလောကကို မေ့မေ့သွားကြတာချည်းပဲ. . ၊ ခဏရှေးသွပ်. . ဒါမှမဟုတ် တစ်သက်လုံး ရှေးသွပ်သွားကြတာချည်းပဲ. . ”

“မင်းဟာက လွန်လွန်းနေပြီကွာ. . ”

“မလွန်ဘူးသူငယ်ချင်း၊ ငါကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ. . ငါ

၂၈ နတ်ရွာစိုး

တောင် တစ်ဝမ်းထဲကွဲလို့ နှစ်ဝမ်းသုံးဝမ်းလောက်ကွဲရင် ခွေးမျိုးဖြစ်
သွားမလား၊ သာကီဝင်မျိုးဖြစ်သွားမလား၊ အဲဒီကြားက ဥမ္မတကော
အရူးမျိုးဖြစ်သွားမလားမသိဘူး.. ငါ့နမူနာ ခုနဲ့တောင်မကြည့်ရဲဘူး”

“မင်းကွာ ကဗျာဆရာကို အလွန်အကြူးတွေ လာဖွဲ့ပြနေ
ပြန်ပါပြီ၊ သောက်.. . ဟေ့ကောင်.. . သောက်ဦး.. .”

“ငါပြောတာမယုံရင် မင်း လာနေပါ.. . မင်းအသည်း ဖျတ်
ဖျတ်လူးပြီး ရူးချင်ရူး.. . မရူးရင် မင်းသေမှာပဲ.. . အေး.. . ငါက
တော့ မိုင်ကုန်ပြောပြီးပြီ.. . ငါဝတ္ထုရေးကျေပြီ ဖြစ်လေ၊ နောက်တော့
သာ ငါ့ကိုအပြစ်မတင်နဲ့.. . ငါ့ကိုအဆိုးမဆိုနဲ့.. .”

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ.. .”

“အေး.. . အဲဒီအကြည့်ပဲ မင်းကိုဒုက္ခပေးမှာ”

“အဲဒီဒုက္ခက ချိုမြိန်မှာပါကွာ.. .”

“ချိုပါစေ.. . မြိန်ပါစေ.. . ဂိန့်.. . ဂိန့်.. . နဲ့သာ မမြည်ပါစေ
နဲ့.. .”

ထိုညက အောင်အေး သူ့ကိုမိရုံမက ကျော်တတ်ပြီး ဂိတ်
ဆုံးရောက်ခါနီးပြီမို့ မူးပြီးပြောသောစကားပိုတွေဟု သူထင်ခဲ့သည်။
ထင်မိခဲ့ပါလေသည်။

မင်းသားမြင်း

♥ အချစ်လား... ? ...

သူ့ပါးသနပ်ခါးသနပ်မှာပေါ့။

♥ ကျွန်တော်လား... ? ...

သူ့သလုံးသားကို

အာပွားပေးဖို့ထိုင်စောင့်နေတာ

ဒီညပါဆို... သုံးညရှိပြီ။

အခန်း(၂)

ဒေါက်

အေးစကားကို မူးပြီးပြောသောစကား
 ပိုတွေဟု သူထင်ခဲ့သည်။ ထင်ခဲ့မိပါသည်လေ။ ‘မမြင်ဖူး၊ မူးမြစ်ထင်’
 ဆိုသောစကားရှိပါသည်။ မြင်ဖူးနေလျက် သည်တစ်ခါမြင်ရသော
 နောက် သူ့ကိုရူးစေတော့သည်။ ရူးရပါတော့သည်။

“အစ်ကိုအောင် ခဏခဏပြောပြောနေလို့. . ကဗျာဆရာ
 ဩဝါဒရဲ့လို့ သိထားတဲ့ ကိုအေးကိုဇော်ကို နာမည်ကြားဖူးတာ

ကြာပါပြီ. . အခုမှပဲ ကဗျာဆရာကို အရှင်လတ်လတ်နဲ့ အနီးကပ်
တွေ့ဖူးတော့တယ်. . ဟင်း. . ဟင်း၊ ‘သု’စိတ်နဲ့ ပုံဖော်ကြည့်ထား
တာနဲ့ တခြားစီပဲ. . ”

“ဟု. . ”

မိန်းမလွန်လွန် အလိုလိုအာလျှာသွက်လေ့ရှိသော. .
သူ့ဝမ်းစာမှ ဤတစ်လုံးသား ပထမဆုံးထွက်ကျလာပြီး ဆက်တီပေါ်
ထိုင်လျက်ကြီး နေနေပါတော့သည်။ ဝိုင်းစက်၍ အရည်လဲနေသော
သူမမျက်ဝန်းထဲက. . ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ဝပ်တွားစွာထိုင်နေသော
သူ့ပုံရိပ်ကို သူ့မြင်နေရသည်။ အစ်ကိုအောင်ပြောပြောနေလို့တဲ့. .
ဒီကောင် ငါ့မကောင်းကြောင်းတွေများ ဖောဖောသီသီ ပိုပိုလျှံလျှံ
ပြောထားမလားဟု ချက်ချင်းပူပင်သွားမိသည်။ သူကလည်း ကောင်း
တာသိပ်မရှိဘူးလေ။ သူ့ကောင်းကွက်က လက်နှိပ်မီးထိုးပြီး ဂျပိုး
ရှာသလို ရှာရမည့်အဖြစ်။

“သူ ထင်ထားတာထက် အများကြီးနုတယ်၊ ခေတ်မီတယ်၊
ချောတယ်. . ”

ဟူး. . . တော်ပါသေးရဲ့. . .

အသက်ရှူလို့ ပြန်ရစပြုလာသည်။

“အောင်. . အောင်အေးက ကျွန်တော့်အကြောင်းဘယ်လို
ပြောလဲ. . ”

“ပြောတာတော့အများကြီးပဲ. . ၊ သူ ချုံငုံပြီးသိလိုက်တာ

က သဘောထားပြည့်ဝတယ်၊ နှမြောတွန့်တို မရှိဘူး၊ ပွင့်လင်းတယ်
နှောင်ကြီးကင်းတယ်၊ လက်ဖွာတယ်၊ လုပ်ချင်တာ တလောက်ကန်း
လုပ်တတ်တယ်၊ စကားလုံးများသွားတယ် ကဗျာဆရာရေ တစ်လုံး
ထဲပြောရရင် ဇွတ်ပေါ့နော့. . ”

စကားပြောပုံ၊ မျက်စိချိပ်၊ နှုတ်ခမ်းထောင့်လေးကော့လာ
ပုံ၊ မျက်လွှာဆတ်ခနဲချ၍ မျက်နှာကို ရွှေ့ရုံရွှေ့ပုံ၊ ဖတ်ခနဲ မျက်လုံး
ပြန်ဖွင့်၍ စူးခနဲလက်ခနဲ တည့်တည့်မရွှေ့စတမ်း စိုက်ကြည့်နေပုံ၊
အလို. . သူ့ရင်တွေ တလှိုက်လှိုက်ခနဲနေပါလား။

စက်ကွင်းပြင်းအားတစ်ခု သူ့ကိုလွှမ်းခြုံထား၏။ နှလုံးသား
အပါအဝင် တစ်ကိုယ်လုံးထုံ(နေသလိုကြီး)နေသည်။ ထုံနေသည်က
ပိုလှသည်။ ထုံနေသလိုထက်. . .

သူမ၏ ဆွဲငင်ခြင်းအဟုန်၌ ခြေစုံပစ် ပေါလောလွင့်ပါနေ
၏။ ဧရာမသံလိုက်တုံးဆီ ပြေးနေသော သံတိုမယ်နတစ်မှုန်လို သူ့
ကိုယ်သူ ယုံလာ၏။ ‘ငါတော့မိုင်ကုန်ပြောပြီးပြီ၊ ငါဝတ္တရားကျေပြီ’
ဆိုသော. . အောင်အေး မူးပြီးအပိုပြောတာမဟုတ်မှန်းလည်း နဖူး
တွေ. . ခူးတွေ. . နှလုံးတွေမို့ ယုံလာနေ၏။

‘တင့်လှပေဟန်၊ ဘက်မရဲတည့်၊ ခြောက်တန်နတ်ရွာ၊ ဘုံ
ကလာသို့. . ’အစရှိသည့် ရတုဘုရင်(မိန်းမအလှဖွဲ့တွင် ဧကရာဇ်)
နတ်သျှင်နောင်ကအစပြု၍ မိန်းမတစ်ယောက်၏အလှကို ဖွဲ့ဆို
နိုင်စွမ်းသည့် မြန်မာစာဆိုများအားလုံး. . .

ကာလီဒါသ၊ ခါလီဂျီဘရန်း၊ ဆစ်ဒနီရှဲလ်ဒန်း.. အဆုံး
တစ်ကမ္ဘာလုံး၏ အကောင်းဆုံးပါရမီရှင်လက်များ စုန်းခါ ‘သုမ္မယာ’
၏အလှကို ရေးဖွဲ့ကြစမ်းပါ။ တတ်စွမ်းသမျှအလှနှင့် ပတ်သက်သော
နာမဝိသေသနစကားလုံးမျိုးစုံနှင့် ခြယ်မှုန်းကြစမ်းပါ။ . . ။

ဟုတ်ကဲ့. . (အများကြီးပြန်မသုံးပါ) လေးခွန်းသာ. . . ။

ရှုံး. . ပါ. . လိမ့်. . မည်။

ရေးသားဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းသာသော တစ်ခုချင်း၊ တစ်အုံ
ချင်း၊ တစ်လွှာချင်း၊ နုအုဖြာနေသော ကုမုဖြာ. . သုမ္မယာ ဖြစ်ပါ
သတည်း။

“အရင်က ‘သု’ ကဗျာကို သိပ်မခံစားတတ်ခဲ့ဘူး၊ အစ်ကို
အောင်က. . ဖတ်ကြည့်စမ်း အံ့ဒါငါ့သူငယ်ချင်းရေးတဲ့ကဗျာ၊ ကြယ်
ဝန်းရံရေးတဲ့ ကဗျာဆိုပြီး စာနဲ့လှမ်းလှမ်းပို့မှ ဖတ်ကြည့်ပြီး. . ဪ
ကဗျာဆိုတာ ဒါပါလားလို့ သိလာတာ. . ၊ ကြယ်ဝန်းရံကဗျာဆို ရှာ
ဖတ်တတ်လာတာ၊ ကဗျာကောင်းကောင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ပြီး ခံစား
ရတာ. . စိန်ဖုန်းပြီး တွေးနေရတဲ့အရသာဟာ ဘာနဲ့မှမတူဘူးနော်
လူဖြစ်ရတိုင်း နပ်နေသလိုပဲ. . . ”

ကဗျာဖတ်တတ်မှ လူဖြစ်ရကျိုး နပ်လာသည်ဟု(ဖတ်သူ)
ပြောသူက ပြောနေသော်လည်း ကဗျာရေးစပ်သူက အခုနကမှ လူ
ဖြစ်ရကျိုးနပ်လာလေသည်ဟု ဆိုရမလိုဖြစ်နေပါ၏။ အခုနကမှ
သုမ္မယာကို မြင်ဖူးလို့လေ. . . ။

ဒေါ်ကြီးဒေါ်မွေးလှ ကြော်ငြာဖြတ်ဝင်လာ၏။ ဆေးပုလင်း
ဦးနှင့်. . .

“သမီးသုမ္မယာ. . ညက ထုပ်ဆီးတိုးတုန်းက ဆူးခြစ်မိတဲ့
ခြေသလုံး ဆေးထည့်ရအောင်၊ ခုမှ ဆေးဘူးက ရှာတွေ့တယ်. .
ဇနီးစမ်း. . ”

အလှတစ်ပါး ခြေသလုံးသား လှစ်ခန်းပါပေ။

သူမက စကပ်ထဘီကို. . သူ့ရှေ့၌ပင် အနည်းငယ်မတင်
သည်။ မွေးညင်းရှိန်းမြှင့် ဆင်စွယ်နှစ်ရောင် ပြောင်ချောနေသော
လင်းဝင်းမွတ်မွတ် သလုံးသားလေး။

အခုန ဒေါ်ကြီးကြော်ငြာဖြတ်ဝင်၍ တင်းနေသောစိတ်. .
ငယ်ထိပ်ကနေ ထွက်သွားသည်။ အကောင်းဆုံးကြော်ငြာပါပေ. . ။
တိုနိုးယားဇာတ်လမ်းတွဲ ပြန်မဝင်ချင်နေပါ. . ကြော်ငြာချည်းပဲ ပေ
နှစ်သောင်းပြလည်း နှစ်ထောင်းအားရရှိမည်သာ။

“အား!.. စပ်တယ်ဒေါ်ကြီး”

အလိုလိုပင်. . သူ့ပါးစပ်က လေပြည်လေညင်းလေး ထွက်
လာသည်။

သူ့လေပြည်ကြောင့် ခြေသလုံးသားပေါ်က ခပ်ပါးပါးမွေး
ညင်းလေးတွေ ပြိုင်တူယိမ်းကသွားတာလေး. . လှသေးတော့။

“သမီးသုမ္မယာ. . ညည်းခြေချင်းဝတ်ကို လက်နဲ့ဆုပ်ကြည့်
စမ်း”

သုမူယာက ဘုမသိဘမသိ ဒေါ်ကြီးပြောသလို ဆုပ်ကြည့်သည်။

“ဟယ်! . . အတိအရှုပ်မိတယ်တော့၊ အဲလို မိန်းမတိုင်း မအုပ်မိဘူး၊ အုပ်မိရင် ချမ်းသာသတဲ့၊ ဒါကြောင့် ညည်း သူဌေးအရာရှိနဲ့ ညားတာ. . .”

“အွန်း. . . တစ်နှစ်မှာဆယ့်တစ်လ ကမ္ဘာပတ်နေတဲ့ အိမ်ဦးနတ်ကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ရောက်လေရာရာ နတ်မိမယ် အဖြူအမည်းတွေ ထည်လဲတဲ့နေမယ့်ဟာ ရောဂါတောင်ကြောက်ရသေး၊ မလွန်ဆန်ရဲလို့. . . အိမ်ကပေးစားလို့သာ. . . နို့မို့ ကြသေး. . .”

သူ့ကို ဟန်ပါပါကြည့်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒိတ်ခနဲဖြစ်ရ၏။

“သူက ဒီပြင်နည်းနဲ့ ချမ်းသာတဲ့ အိုးမကွာ၊ အိမ်မကွာ ကိုယ့်ကိုလည်းကြင်နာတဲ့သူကိုမှ ယူချင်တာ ဒေါ်ကြီးရဲ့”

သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ပြောပြီးမှ မသိမသာ မျက်နှာကထောင့်ကပ်၍ ကြည့်ချက်က အပိုင်ကန်ကွက် တိုင်ထိပြန် ထွက်လာသလို ဖိုခနဲ ဟာခနဲဖြစ်၍ ကျန်ရစ်သည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။ မူးမြစ်ကလေးရေ. . . သည့်ကောင်အရူးချစ် စပါပြီ။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

ညနေပိုင်း အိမ်ဝင်းနောက်က Tennis grass court တွင် တင်းနစ်ကစားကြပါသည်။ အောင်အေးက သူနှင့်သူမူယာကိုတစ်တွဲ သူနှင့်နွေးနယ်လီ၊ အေးချယ်ရီကလဲ တွဲ၍ကစားပါသည်။

ပိုးစကပ် တိုနဲ့နဲ့လေးနှင့် Nike ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကလေး သူ့ရှေ့က အနီးကပ်. . . ရပ်၊ ရွှေ၊ ပြေးလွှား၊ ရိုက်ချက်ရှုလျှင်. . . ဟူးခနဲအော်၊ ရိုက်ချက်ဝင်လျှင် ရဟူးခနဲ အော်ပုံလေး အသည်းတုန် အုတုန်ဖွယ် ဖြစ်ရသည်။ အငေးကောင်း၍ ဘေးစောင်းဝင်လာသော ဆော်ချက် မျက်ခွက်နှစ်ခါမှန်သည်။

မိသားစုပရိသတ် တဝါးဝါး တဟားဟား ဖြစ်ရသည်။

ခဏနားတော့ သူက ကုတ်ဘူးနှစ်ဘူးသွားယူသည်။ ဖောက်ခနဲဖောက်၍ သုမူယာကို တစ်ဘူးအရင်ပေးသည်။ သုမူယာက နှုတ်

၃၈ နတ်ရွာစိုး

ခမ်းတေ့၍ တစ်ငုံသောက်အပြီး..

“ဒီဘူးပိုအေးတယ် မူယာ၊ ရော့.. အဲ့ဒီသောက်လက်စဘူးပေး..”

သုမူယာက ယောင်ယမ်း၍ ဘူးလဲလိုက်သည်။

“ဟင်!.. အေးတာချင်း အတူတူပါပဲ”

“ဟင်းဟင်း.. မွေးတာချင်းက မတူဘူးလေ..”

နှုတ်ခမ်းနီရာပါနေသော သံဘူးလေးကို သူ နှုတ်ခမ်းလေးနဲ့ စုပ်လိုက်သည်။ သုမူယာ ရိပ်မိသွားသည်။

သူ.. မူယာကို...။

“သူ သိပ်အသားယူချင်တတ်တာပဲနော်.. ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါက ‘အရိုးကြီး’ရှင့်.. ဟင်းဟင်း..”

အချင်းချင်းသာနားလည်နိုင်သော ကြည်နူးချမ်းမြေ့ဖွယ် ရင်ခွန်တုန်လှိုက်ဖွယ် ဘာသာစကားဖြစ်ပါသည်။ သူနမ်းနေသည်မှာ နှုတ်ခမ်းအတူတူလို့ ဟုတ်ပါ.. အေးစက်စက်ကြီး။

ထိုညနေက နေညှိတာ မြန်လွန်းသည်။

❖ ❖ ❖ ❖

ပြဏတီ ၃၉

ညှို့စာထမင်းဝိုင်းတွင် ဘာဘဦးမောင်းထောင်က စားပွဲထိပ်တွင်ထိုင်သည်။ တစ်ဖက်ထိပ်တွင် ဦးမောင်အေး၊ သူ့ဘေးတွင် ဒေါ်နွေးနွေးက နှစ်ယောက်ယှဉ်ထိုင်သည်။ ဘေးဘက်သုံးခုံတန်းတွင်.. ဒေါ်နွေးနွေးထောင့်ကွေး၌ ဒေါ်ပွေးလှ၊ ပြီးတော့.. ခုံလွတ်၊ ခုံလွတ်ဘေးကထောင့်တွင် သူထိုင်နေသည်။ ဘာနှင့် အာလာပသလ္လာပ ပြောနေသည်။

ဟိုဘက်သုံးခုံတန်းတွင် ဦးမောင်အေး ထောင့်ကွေးမှစရသော် အောင်အေး၊ ချယ်ရီအေး၊ ခုံလွတ်။ ထမင်းစားပွဲသို့ မရောက်သေးသူနှစ်ယောက်က နွေးနယ်လီနှင့် သုမူယာ။ (ထင်သာမြင်သာ မို့ပါရဲ့လားမိတ်ဆွေ dinner seating plan ကို..)

သူ့ဘေးအလယ်ခုံနှင့် အေးချယ်ရီဘေး သူနှင့်မျက်နှာချင်း

ဆိုင်တွင် ထောင့်ခုံလွတ်နေသည်။ ထမင်းစခူးနေကြပြီ။

သူ ဆုတောင်းနေသည်ကို ရှင်းပြနေစရာလိုမည်မထင်ပါ။ သူ့ခုံဘေးသို့ သူမူယာလာစိုင်းစေချင်သည်ပေါ့နော့. . . သို့သော် နွေးနယ်လီ အရင်ရောက်လာသည်။ ဝေကြည့်၍. . . သူ့ဘေးတွင် စွေခနဲ ဝင်ထိုင်သည်။ သူ ဆုတောင်းမပြည့်တော့ပါပြီ။

သူသတိထားမိသည်မှာ ဘာဘက နွေးနယ်လီကို မျက်ထောင့်နီနီနှင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ မေးစေ့ မသိမသာခါပြသည်။ နွေးနယ်လီက သူ့ဘာဘ လုပ်ပြသည်ကိုမြင်သည်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းပင် ငူခနဲ ငေါ်လိုက်သေးသည်။

ဆံပင်ဖါးလျား၊ သနပ်ခါးရည်ကျွဲနှင့် သူ၏လမင်း ထမင်းစားခန်းထဲ နောက်ဆုံးမှထွန်းလင်းလာလေသည်။ သူ့ကို ဝင်ကတည်းက ပြုံးပြသည်။ ဘယ်လိုနေနေ ကျက်သရေရှိပါပေ။

နီးစပ်သောဘာဘကို ဟင်းခတ်ဦးချပြီး. . . သူ့ပန်းကန်ထဲ ကြက်အသည်းတုံး လှမ်းထည့်ရင်း သုမူယာက. . .

“လေးစားအပ်ပါသော ကဗျာဆရာကြယ်ဝန်းရံအတွက်” သူ့ဘေးရှိ နွေးနယ်လီက ငဝိရည်တစ်ဖွန်း ခပ်၍. . .

“ရည်းစားသက်စေ့ထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့ခဲအိုအတွက်. . .”

“ဟာ. . . ဒီကောင်မလေး. . .”

အားလုံး ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနှင့် စတင်စားသုံးကြသည်။

စားရင်းသောက်ရင်း ရောက်တတ်ရာရာများ ပြောကြသည်။

သူက သုမူယာရှေ့ မသောက်ချင်၍ ထမင်းကနင်တင်တင်ဖြစ်နေသည်။

‘အင်း. . . ဉာဏ်ဘော်သာရှိနေရင် အရောင်မပါ အနံ့မရှိတဲ့ကျွန်နဲ့ တောနစ်စပ်ပြီးသား အသင့်ရောက်လာမှာပဲ’ဟု တွေးရင်း ခပ်လေးလေးဝါးနေစဉ်. . .

“အား!. . . စပ်တယ်. . . စပ်တယ်. . .”

ဗေစင်ကိုပြေး၍ ထွေးထုတ်လိုက်တော့ ကုလားအော်ငရုတ်သီးတောင့်ထွက်လာသည်။ နွေးနယ်လီလက်ချက်ကလွဲ၍ အခြားသူမရှိ။ ထမင်းပိုင်းက တခွီခွီရယ်သံတွေ ထွက်နေစဉ်. . . အောင်အေးရုတ်တရက်ထလာပြီး. . .

“လာ. . . သူငယ်ချင်း ရေခဲရေသောက်လိုက်”

ရေခဲသေတ္တာဆီ လက်တို့ခေါ်သွားသည်။ ဖွင့်လိုက်တော့ ဖန်ခွက်ထဲ အသင့်ထည့်ထားသော ပြည့်ခါနီးခွက်နှစ်ခွက်။ တစ်ခွက်သူ့ကိုကမ်းပေးသည်။ စပ်စပ်နှင့် သူမော့ချလိုက်သည်။ တစ်ဝက်ဝင်မှ ဂျင်နှင့် အချိုရည်နည်းနည်း စပ်ထားသည့် ဒိုင်လျှိုခွက်တွေမှန်း သိရတော့သည်။ ကျေးဇူးတင်လိုက်ပါဘိ ယောက်ဖရေ. . . အော့!. . .

တစ်ယောက်တစ်ခွက်မော့အပြီး မသိမသာထပ်စပ်ထားခဲ့သည်။ အင်း. . . နွေးနယ်လီ ဂျေလပ်ဖီကြောင့် လာထိုင်သည်ဟု သူထင်ခဲ့မိ၏။ မဟုတ်ပါ။ စားရင်းသောက်ရင်းတောင် နောက်ပြောင်ချင်သော သည်မိသားဟု၏ ဉာဏ်ဖြစ်ပါတော့သည်။

အရက်ဝင်၍ စားကောင်းလာသည်။ ကျေးဇူးပါ နွေးနယ် လီလေးရေ . . . စကားကောင်း . . . စားကောင်းနေစဉ် နောက်တစ် တောင့် ထမင်းလုတ်ထဲ ပါဏာမှန်းသိသည်။

မဝါးမကိုက်ဘဲ . . . အား . . . စပ်တယ်အော်သည်။ အောင် အေးက ရေခဲသေတ္တာဆီပြေး၍ အရက်ခွက်ယူလာပြီး သူ့ဘေးလာ ချသည်။ သူလည်းတစ်ခွက်။ ခပ်တည်တည်ပင် ကောက်မော့ခွင့်ရ နေတော့သည်။ တစ်ဝက်ကျော်ကျော်အကျွန်တွင် ဘာဘက ထမင်း လက်စသိမ်း၍ ရေအမှတ်နှင့် ဇော်ခနဲကောက်မော့မှ ဖူးခနဲပြန် ထွက်ကုန်ပြီး . . .

“ခွေးသားနှစ်ကောင် . . . အတည်ပေါက်နဲ့ မျက်လှည့်ပြပြီး သောက်နေတာအရက်တွေဟဲ့ . . .”

သူမူယာရှေ့ အရှက်ဟက်တက်ကွဲသော်လည်း ရယ်မော ခွင့်ပြုစွာ ထမင်းပွဲပြီးဆုံးသွားလေသည်။

“ထမင်းမဝင်ကတည်းက သိပါတယ်နော်၊ စားကောင်း အောင်သောက်ပါ . . . မူးတော့မမူးနဲ့၊ မူးရင်တော့ ကြောက်တယ်”တဲ့၊ မခိုတရို့ပြောပုံလေး၊ ကြောက်ပြပုံလေးက ဖျစ်ညှစ်ပစ်ချင်စရာ။

ဟုတ်ကဲ့။ သူတောင့်တမ္ပတ်သိပ်နေသော အနီ ဖျစ်ညှစ်ခွင့် နီးပါးအခြေအနေကို ပြာနှမ်းလင်းထိန်နေသော လမင်းက သယ် ဆောင်လာလေသည်။ တင်းနစ်ကွင်းထဲတွင် ထုပ်ဆီးတိုးတမ်း ကစား ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လူကြီးလူငယ် ကျား-မ၊မျှတအောင် ဘာဘက

လူခွဲပေးပါသည်။

အောင်အေး၊ အေးချယ်ရီ၊ ဒေါ်ကြီးနှင့် သုမူယာက တစ် ဖက် . . . သူ၊ နွေးနယ်လီ၊ ဒေါ်နွေးနွေးတို့လင်မယားက တစ်ဖက်၊ အကြိတ်အနယ်အော်ဟစ်၍ ထုပ်ကြမ်းတိုးကြပါသည်။ ပြောစရာ လိုမည်မထင်ပါ။

သူ သုမူယာကို တစ်ဒါဇင်မကသော အကြိမ်ပေါင်းနှင့် ဖက်မိပါသည်။ အခြားသူများကို လွယ်ကူစွာ(တစ်ခါတစ်ခါ ခလုတ် တိုက်သလိုလိုလုပ်၍)လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး သုမူယာကိုသာ ဦးစားပေး အဆင့်တစ် တားဆီးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကိုသာ ကြိုးစား ပမ်းစားဖမ်းနေသော ကျွန်တော်လက်တွင်း သက်ဆင်းရသည်ကို . . . သုမူယာလည်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေပုံရပါသည်။

ပွဲသိမ်းသောအခါ အောင်အေးက ဝီစကီရောထားသော သံဘူးချင်း ချိုးယားစ်၍ ကပ်ဒိုးလေးလာပြောသည်။

“ငါပြောတာလွန်သလား ဖိုးဇော်၊ သွားစေစမ်း . . . ဟုတ်ပါ နွားပြာကြီး အောက်သွားတွေမရှိတော့ဘူးဟ . . .”

“တိုဝင်သွားတာဖြစ်မယ် အောင်အေးရ . . . အံ့ခဲရ၊ အံ့ကြိတ် ရ၊ စိတ်ထိန်းရလွန်းလို့ . . .”

“မရှုမလှတွေတော့ ငါမြင်ယောင်သေးတယ်” တဲ့ . . .

၆ ၆ ၆ ၆

,

တိတိယမြောက်နေ့ခင်း ထမင်းစားပြီးခိုန့်တွင်. . သူသည်
အောင်အေး၏စာကြည့်ခန်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

အောင်အေး အပင်ပန်းခံ ရှာဖွေစုဆောင်းထားသော. .
ဥရောပ အမေရိက နေပူဆာလှုံအသင်းများ၏ ဖွံ့ဖြိုးမှုအားပေး
ထောက်ပံ့မှုများရှိ အရပ်များကို လှန်လှောကြည့်နေစဉ်. . . နှာဝဉ်
ငွေသန့် သင်းပျံ့လှိုင်ထုံသွားသည်။

မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ တံခါးဝတွင် သူ၏လမင်း၊ နေ
ခင်းကြီးပင် စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်းလင်းသွားသည်။

တံခါးကို ကျောနှင့်မှီ၍ ချပ်ခနဲပိတ်ရင်း. . .

“ကိုဇော်ပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေတာ နဲ့ နေပြီ၊ သူက ဒီမှာ
လာနှပ်နေတာကိုး. . . မှန်း. . . ဘာစာအုပ်တွေလဲ. . .”

“အလကားနေ. . အလကားပါ”

သူ Playboy စာအုပ်တွေကို ကမန်းကတန်းပိတ်၍ နီးစပ်
ရာစင်ပေါ် ပစ်တင်မှ လျှောကျ၍ အလယ်စာမျက်နှာက ပွင့်လာ
သည်။

“ဘုတ်!. .”

မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်၏အစ်မ ဂျက်နက်ဂျက်ဆင် ခုတင်ပေါ်
ရှိ ပိုးတွန့်အိပ်ရာခင်းပေါ် စပါးကြီးမြွေနှင့် နပန်းလုံးနေပုံဖြစ်သည်။

“ဟင်းဟင်း. . ကိုဇော်မျက်နှာ အခုနက မရဲဘူး၊ ခုမှပဲ ရဲခနဲ
နေတော့တယ်. .”

သူမက အရှင်တွေဟိုလှန်သည်လှန်နှင့် စာအုပ်ထဲအာရုံ
ရောက်နေသည်။ ကိုယ်ကျပ်စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နှင့် သမီးကွာတား
ဂျင်းဘောင်းဘီအသားကပ်ကြောင့်. . စာအုပ်ထဲက ဖွံ့ဖြိုးမှုထက်
အသက်ပါနေသော အရှင်လတ်လတ် (၃၂)ကောဋာသလေးကို. .
ရင်ခုန်စွာ သူ အာရုံစိုက်လိုက်မိသည်။

ရှုန်ပိုနဲ့နှင့် သူမ၏ကိုယ်သင်းနံ့က အခန်းကျဉ်းထဲ လှိုင်ပြည့်
နေ၏။ နှစ်ယောက်တည်းဆိုသောအသိနှင့် ဆိတ်ကွယ်ရာဆိုသော
လွတ်လပ်မှုက နှစ်ဦးသားရင်ခုန်သံ ပိုမြန်စေတော့သည်။

သနပ်ခါးပါးကွက်ကြီးနှစ်ကွက် ကွက်ထားသည်။ ဆံပင် ဖြန့်
ချ၍ နှင်းဆီရဲရဲ ခပ်ကြီးကြီးတစ်ပွင့် ပန်ထားသည်။

“လှလိုက်တာမူယာရယ်”

www.burmeseclassic.com

စိတ်ထဲကနှစ်နှစ်ကာကာ မြည်တမ်းလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် . . ပါးစပ်က စကားလုံးတွေအဖြစ် ခပ်ညည်းညည်းထွက်ကျလာသည်။ သူမက ပါးနှစ်ဖက်ကိုပူလိုက်ပြီး . .

“သူငယ်တော်ရုပ်နဲ့ မတူဘူးလားဟင်”

ဟု မျက်နှာကို သူ့အနီးတိုးပြပြီး ပူနေသောပါးနှစ်ဖက်ကို သူ့လက်ညှိုးနှင့် စုံပြိုင်ထိုး၍ ထွက်လာသောလေနှင့် သူ့မျက်နှာကို လာမှုတ်သည်။ ကြာညိုနဲ့သင်းသော၊ သန့်ရှင်းသည့် ခံတွင်းနံကလည်း သူ့စိတ်ကို ရက်ရက်စက်စက် ကလူပြန်၏။

“ကိုဇော့မျက်စိထဲ . . ဟာဝိုင်အိကျွန်းသူလေးလို့ ထင်နေတယ်”

“သူ ဟာဝိုင်အိအက ကတတ်တယ် . . ကြည့်”

လက်ကလေးလိမ်၍ တစ်ချက်နှစ်ချက်တွန့်လိမ်၍ လှည့်ပြသည်။ သူ တံတွေးမျိုချမိရသည်။

“မူယာ သိပ်ပျော်နေမှာပဲနော် . . ”

“ပျော်တာပေါ့ . . ကိုဇော့ကော သူနဲ့နေရတာ မပျော်ဘူးလားဟင်”

“တစ်ခါမှ ဘဝမှာ ဒီလောက်မပျော်ဖူးပါဘူး မူယာ . . တကယ်ပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် ခွဲရတော့မယ်ဆိုတာကို တွေးပြီး စိတ်တွေလေးလေးထွေထွေကြီး ဖြစ်နေတယ်”

ရုတ်တရက် မျက်နှာလေးညှိုးကျသွားပြီး . .

“သူမူယာဆိုတဲ့မိန်းမလည်း ဘာထူးလို့လဲကိုဇော့ရယ်”

“ဪ . . သူမူယာက ခင်ခင်မင်မင် မိတ်ဆွေတွေနဲ့ပွဲပြီးရင် ချစ်သူနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လက်ထပ် ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်”

ညှိုးကျရာမှ သိသိသာသာမိုင်တွေသွားပြီး သူ့ dream bed ဘေးရှိ ဆိုဖာအလုံးလေးတွင် ဖြည်လျော့ထိုင်ချရင်း . .

“ချစ်သူမှမဟုတ်တာကိုဇော့ရယ် . . အသက်လည်းကြီး၊ ရုပ်ကနည်းနည်းကြမ်း၊ ကြင်ကြင်နာနာလည်း ရှိမယ့်ပုံမပေါ်ပါဘူး၊ အိမ်ကအတင်းအကျပ် စီစဉ်တာလေ၊ သူတို့မျိုးရိုးအစဉ်အလာက ဒီဘီစီရာပဲလေ . . ဘယ်သူမှမလွန်ဆန်ခဲ့ဘူး . . ဟူး! . . ”

သူမူယာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းချသလို သူလည်း လေပူတွေကို ရင်ထဲကမှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

“မူယာတို့ လက်ထပ်မှာကဘယ်နေ့လဲ”

“အခုလ(၂၀)ရက်နေ့”

“ဟင်! . . ဒီနေ့ (၁၄)ရက်နေ့ဆိုတော့ ကြားမှာ ငါးရက်ပဲရှိ ပါတော့လား၊ မူယာဘယ်နေ့ပြန်မှာလဲ”

“(၁၈)ရက်နေ့မှပြန်မယ်၊ လေယာဉ်လက်မှတ်က အသွားအပြန်ဝယ်ပြီးသား၊ သုလေ . . . တတ်နိုင်သလောက် အပျိုဘဝမှာ ပျော်ပျော်နေမယ်ဆိုပြီး လာခဲ့တာ”

“လက်ထပ်ပြီးတော့လည်း သံယောဇဉ်ဝင်လာပြီး ချစ်သွားပျော်သွားမှာပါလေ . . ”

“ဟင်း. . . ဝေးပါသေးတယ်”

“ဖိတ်စာက ရိုက်ပြီးပြီလားဟင်”

“နက်ဖြန်ရမယ်”

“မူယာတို့စေ့စပ်တာ ဘယ်တုန်းကလဲဟင်”

“မကြာသေးဘူး ပြီးခဲ့တဲ့ဖေဖော်ဝါရီလဆန်းတစ်ရက်ကမှ”

“ဪ. . . ဇန်နဝါရီလထဲမှာ ကိုဇော်နဲ့တွေ့ခဲ့ကြရင် သိပ်
ကောင်းမှာပဲနော်”

လွမ်းလွမ်းမြေ့မြေ့ပြောလိုက်သော သူ့မျက်နှာနှင့် အသံနေ
အသံထားကြောင့် သူမူယာသက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး
ယမ်းခါသည်။

သူ့မျက်နှာကို အသေအချာစိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ဝန်းဝိုင်း
ဝိုင်းကြီးတွေ စိုလက်လာသည်။ သူ့မလက်ကလေး. . . သူ့ပခုံးဆီ ခပ်
ဖြည်းဖြည်း မြောက်တက်လာစဉ်. . .

“အဟမ်း! . . ဘာက ကော်ဖီသောက်ရအောင်တဲ့ရှင်”

အိမ်ဖော်ကောင်မလေး တံခါးဝက အသံပေးသည်။

သက်ပြင်းပြိုင်တူချရင်း လေးကန်စွာ မတ်တတ်ရပ်မိကြ
သည်။

ကော်ဖီစားပွဲ၌ ကြုံရောက်နေသော အိမ်သားအားလုံး. . .
သူတို့နှစ်ယောက်ကို မသိမသာရော၊ သိသိသာသာရော အကဲခတ်
နေကြသည်။ ရယ်ရယ်မောမောမရှိကြ။

‘မင်း. . . ငြိနေပြီမဟုတ်လား ဖိုးဇော်. . . ငါအစက မပြော
ဘူးလား’ ဟူသော အောင်အေးအကြည့်ကို သူသိသည်။ ဘာမှမတုံ့
ပြန်ချင်တော့. . .

ကော်ဖီအကောင်းစားနှင့် မုန့်မျိုးစုံက. . . သည်နေ့ခင်း၌
အရသာမဲ့နေသည်။ သူမူယာ တစ်ဝိုက်နှင့်သောက်၍ ထသွား၏။
ချစ်ခြင်း၏ ပူလောင်ခါးသီးသောအပိုင်းသည် စပါးချေပြီ။
သူမူယာရောသူပါ စိတ်နှလုံးတွေ လေးလံနေကြသည်။

မပေါင်းနိုင်. . . မဆုံရဘဲ ဝေးကြရတော့မည်အဖြစ်က. . .
ဝန်ထုပ်ခပ်ကြီးကြီးလို သူတို့နှလုံးသားများအား ဖိစီးထားလေပြီ။

အများနှင့် အတူစား၊ အတူကစား၊ T.V, D.V.D အတူ
ကြည့်၍ အလိုက်သင့်ပြီးရယ်နေရသော်လည်း. . . အသက်မပါမှန်း
သူတို့ချင်းသိရုံမက ဘေးကပါရိပ်မိလာသည်။

နောက်တစ်နေ့ စင်ကာပူက ဘာဘ၏သားကြီး ဒေါက်တာ
တင်ဆွေညွန့် ရောက်လာ၏။ တစ်အိမ်လုံး ဆူညံသွားအောင် ပျော်
ရွှင်သွားကြသည်။ အများရှေ့၌ ပါးစပ်တဖြဖြ လုပ်နေရသော သူ့
အဖြစ်ကို သူသာသိ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မင်းပျော်ချင်ယောင်
ဆောင်နေတာဟု ရွံ့မုန်းစက်ဆုပ်လာမိ၏။

ညနေကြက်တောင်ရိုက်သောအခါ သူမူယာက ငြီးစိစိ ဖြစ်
နေသဖြင့် မကစားချင်ကြောင်းပြော၍ ရှောင်သွားသည်။ သူလည်း
တစ်ပွဲရိုက်အပြီး ရေသောက်မလိုလို ရှူးပေါက်မလိုလို လုပ်၍ ကြက်

သုမ္မယာကို ပတ်ရှာနေမိသည်။

တင်ဆွေညွန့် အရွမ်းဖောက်ရင်းစကားနေသဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကွင်းမှပျောက်နေသည်ကို ဂရုထားမိမည်မထင်

“**အထို့အားဖြင့်** . ထို့နောက်ပေးက ပန်းချီလေးတေးမှာ”

နင်းမျိုးနင်း မင်္ဂလာ

♥ အပြင်ကကြည့်ရင်

တဝန်းဝန်းလှိုင်းလုံးတွေကိုမြင်ကြမယ်...

တရိပ်ရိပ်ကမ်းခြေကိုတက်လာတဲ့

ဒီရေပြင်ကိုမြင်ကြမယ်...

မမြင်ရတာက

သဘာဝရဲ့လစွဲအားပဲ...

♥ ဒီလိုပဲ

တွေ့ရမှာ တပြုံးပြုံး

ရင်ခုန်နှုန်းတွေကိုမြှင့်ကြမယ်...

နောက်တော့...

ပူပင်မှုကမ်းခြေကိုတက်လာတဲ့

သောကကို တရိုပ်ရိုပ်မြင်ကြမယ်...

မမြင်ရတာက

ချစ်သူချင်းရင်တွင်းဖြစ်နေတဲ့

အချစ်ပြင်းအားပဲ...။

အခန်း(၃)

နှစ်

ယောက်ထိုင်ခုံတန်းလျားလေးတွင် သုမူယာထိုင်နေသည်။ ပုံပုံလေး..။ လက်ထဲတွင် ဖိတ်စာကတ်ကလေးကိုင်၍ ဇိုင်တွေနေသည်ကို ဘေးတိုက်မြင်နေရသည်။ သူ့အသံပေး၍ ချဉ်းစာပွားတော့ တစ်သျှူးပေပါနှင့် မျက်နှာကို ကမန်းကတန်း သုတ်စစ်သည်။ သူ့ကိုလှမ်းအကြည့်၌.. အရည်လည်နေသော စိုစွတ်မျက်ဝန်းတွေကို တွေ့ရသည်။ ဘေး၌ဝင်ထိုင်၍..

“ဖိတ်စာတောင်ရမှကိုး . . .”

သူပြောလိုက်မှပင် မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာ
ခါ ဖိတ်စာကိုမြေပေါ်ပစ်ချသည်။ ဖိနပ်နှင့်တက်နင်းသည်။ သူ ခဏ
တာ ကြောင်အငေးမောနေမိသည်။ ခဏနေမှ . . .

“မူယာရယ် ဒီလောက်တောင် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာဖြစ်နေ
ရင်လည်း မင်္ဂလာကိစ္စကို ဖျက်လိုက်ပါလား၊ တစ်သက်လုံးကိစ္စကြီး
နော် . . .”

မျက်ရည်လည်၍ ကြည့်လာသောကြောင့် . . . သူ့ရင်တွင်း
အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာက နင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“အပြောလွယ်သလောက် လုပ်ရခက်တယ်ကိုဇော်၊ လူကြီး
တွေလက်နဲ့ရေးတာ ခြေနဲ့ဖျက်ဖို့မဝံ့ဘူး”

“သူတို့က ပါးစပ်နဲ့စိမံတာ . . . ကိုယ်က တစ်သက်လုံး စိတ်
ရောကိုယ်ပါ ဆင်းရဲခဲရမှာ၊ လျော်ကြေးပေးပြီး ဖျက်ပစ်လိုက်၊ ဘယ်
လောက်ပေးရမလဲ . . . ကိုဇော်ပေးမယ် မူယာ . . .”

“ကိုဇော်ချမ်းသာမှန်း သုသိပါတယ်၊ ဖိတ်စာက လေယာဉ်နဲ့
လူကြုံရလို့ ပို့လိုက်ပြီ၊ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်ဖျက်တယ် . . . သူတို့မျက်နှာ
ကို အိုးမည်းသုတ်တယ် ဖြစ်ကြတော့မယ်၊ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲ ဓလေ့
ဟောင်းထဲ လူဖြစ်ရတာ လူဖြစ်နဲ့ပါတယ်ရှင် . . .”

လေးလေးပင်ပင်ကြီး ရှိုက်သံ၊ လှိုက်သံနှင့် ညည်းညူလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ ခံစားနေရသမျှသည် သူ့ရင်ကို တစ်ရစ်ချင်းနှစ်ဝင်
နေသော ခပ်ထစ်ထစ်ဆူးတွေ ဖြစ်ရချေသည်။ ခံစားမှုများလွန်းလာ
သဖြင့် Insane stage ဟုခေါ်သော သွက်သွက်ခါအဆင့်နှင့် Crazy
stage ခေါ်သော သာမန်ရူးသွပ်ခြင်း၏ ကြားအဆင့်သို့ ရောက်လာ
သည်။ ချစ်သူ သူမူယာ အဆင်ပြေဖို့ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ဘာမဆိုလုပ်
ပေးချင်လာနေသည်။

“မူယာ (၁၈)ရက်နေပြန်တော့မှာနော်”

ကလေးလိုပင် ထအော်သည်။

“မပြန်ဘူး . . . မပြန်ဘူး . . . ဘယ်တော့မှ မိုးကုတ်မပြန်ဘူး၊
ဒီမှာပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေပစ်လိုက်မယ်”

“အို! . . . ဒီလိုစကား မပြောရဘူး၊ ဒီလိုအတွေးလည်း မဝင်
သင့်ဘူး၊ အဖန်ငါးရာငါးကမ္ဘာလေ . . . မူယာကြားဖူးသားနဲ့ကွယ်၊
ဆိုဇော်တစ်ယောက်လုံး မူယာ့ရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ်ရှိနေတယ်၊
နို့သွားမယ် . . .”

မထူးတော့ပါဘူး . . . ကိုဇော် မျှိုသိပ်ထားတာ ဖွင့်ပြောပါရ
စေတော့၊ ကိုဇော် မြင်မြင်ချင်းမှာပဲ တစ်သက်မှာတစ်ခါမှ မကြုံဖူး
တဲ့အချစ်နဲ့ မူယာကိုချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် . . . အခုအခြေအနေက
ချိတ်ခိုင်းတယ်၊ မူယာ ဟိုလူ့ကိုမချစ်ဘူးဆိုတာ သိလာလို့ ဖွင့်ပြော
တာပါ . . . အတိအလင်းပြောမယ် . . . မူယာကိုချစ်တယ်”

“ဟူး! . . .”

သူမ မျက်ဝန်းတွေတောက်ပလာပြီး သက်ပြင်းချသည်။

ပြီးမှ ညှိုးချုံးကျသွားပြီး သူ့ပခုံးပေါ်ခေါင်းတင်လာသည်။

သူက ဆံပင်တွေကိုမွှေးရင်း လက်နှင့်ဖွဖွသပ်မိသည်။

“ကိုဇော်အချစ်ကို သုသိပါတယ်၊ ရှေးဘဝရေစက်ပဲထင် ပါရဲ့၊ သုလည်း ကိုဇော်လိုပါပဲ၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုတဲ့စိတ် ဝင်လာနေ တယ်၊ အားလုံးကိုတော်လှန်ချင်တယ်၊ မပြန်ချင်တော့ဘူး”

“ကိုယ်တို့တစ်ခုခု လုပ်ကြမလားဟင်”

“တွေ့တာနောက်ကျလိုက်တာ၊ နောက်ကျလိုက်လေခြင်း ကိုဇော်ရယ်၊ သုလေ မချစ်တဲ့လူနဲ့လည်း ပေါင်းချင်ဘူး၊ မိဘဆွေမျိုး ဂုဏ်လည်း မဖျက်ရက်ဘူး၊ ပြီးတော့ . . ကိုဇော်နဲ့လည်း မခွဲချင်ဘူး၊ ခက်လွန်းတော့ . . . ခုနေမယ် သုလုပ်ချင်တာက ကိုဇော်နဲ့ နောက် ဘဝမှာ ပေါင်းရပါစေသားဆိုပြီး ဒီဘဝကထွက်သွားချင်နေတာ တစ်ခုပဲရှိတော့တယ် . . . ကိုဇော် သုနဲ့အတူ လိုက်မလား”

“ဟင်! . . ”

သူတွေဝေသွားသည်။ သုမူယာမျက်နှာက အလေးအနက် ပြောနေပုံရသည်။ သူ့အသက်(၃၀)ကျော်ထိ ရည်းစားပေါင်းများစွာ တွေ့ဆုံကြုံကွဲခဲ့သည်။ သူ့ကြောင့် အသက်စွန့်ပုံသည့်ချစ်သူ မပေါ် ဖူးသေး။ မလွဲမသေကြုံလာမည့် သင်္ခါရတရားကိုလည်း သိမြင်နေ သည်။ ချစ်သူနှင့်နောက်ဘဝပေါင်းရန် ယခုဘဝအတူတူ သေရခြင်း သည် ကြီးမြတ်သောအချစ်၏ ပြယုတ်အဖြစ်လည်း ချန်ခဲ့ချင်နေ

သည်။ ချစ်စိတ်ကလည်း ငယ်ထိပ်တက်နေပြီ မဟုတ်ပါလော့ . .

“ကိုဇော်ကို သုချစ်တယ် . . အချစ်အတွက် ကိုဇော်မလိုက် လည်း သု သေရဲတယ်”

“အိုး . . မူယာလိုမိန်းမလှလေးက ကိုဇော်အတွက် အသက် စွန့်မယ်ဆိုရင် ကိုဇော်လို ပုရိသမင်းယောက်ျားက နှစ်ဘဝလောက် စွန့်ပြီး အချစ်ကိုသက်သေပြရဲသေးသပေါ့၊ ဒီဘဝက တို့တွေလက်တွဲ ပြီး အတူတူထွက်မယ် . . ဒါပဲ . . ”

“ဒါမှ သုချစ်တဲ့သူ”

ဝမ်းသာရွှင်မြူးသွားသော သုမူယာက သုလည်ပင်းကို သိုင်း ဖက်၍ ဂုဏ်ပြုအာပွားကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရှည်ရှည်လျားလျား ပေး လေသည်။

အိုး! . . သေပျော်လှချည့်ရဲ့။

ညသည် အရည်ပျော်ကျလာ၏။

၆၆၆၆

ကမ္ဘာကျော် Golden Gate မြစ်ကူးတံတားကြီးတွင် တံတား နှင့်ပတ်သက်သော မှတ်တမ်းများထားသည့် ပြတိုက်တစ်ခု ရှိသည် တဲ့...။

ထိုပြတိုက်၏ ပြခန်းတစ်နေရာတွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကြောင့် တံတားပေါ်မှ ရေထဲခုန်ချသတ်သေသွားသူများ၏ နောက် ဆုံးမှာတမ်းစာကလေးများ ပြသထားသည်တဲ့။

ထိုစာလေးများထဲတွင် ထူးခြားသောစာလေးတစ်စောင် ရှိသည်တဲ့... ရေးထားပုံမှာ...

“သွားတစ်ချောင်းကိုက်နေသည်မှလွဲ၍ အခြားအကြောင်း မရှိပါ...” တဲ့...။

ဘာမဟုတ်သည့် သွားလေးတစ်ချောင်းအတွက် အနေ

ခက်လာ၍... သေကွက်ကိုရွေးချယ်သူ ရှိခဲ့သည်။ သူက သွားတစ် ချောင်းမဟုတ်။ လူကိုသေစေရှင်စေသော နှလုံးသားကိစ္စဖြစ်သည်။ နှလုံးသားတောင်မှ တစ်စုံတည်းမဟုတ်။ ရင်ခုန်နှုန်း ထပ်တူကျသည့် နှလုံးသားနှစ်စုံဖြစ်သည်။ နောင်ဘဝအတွက် လူဖြစ်၍ ပေါင်းရန် လည်း မျှော်လင့်ချက်အခိုင်အမာ ရှိနေခဲ့သည်။ ဘာလို့သေကွက်ကို မရွေးရဲရမည်နည်း။

အချစ်အတွက် ဝေလမင်းသားက နန်းစည်းစိမ်ကိုပဲစွန့်တာ၊ သူက အချစ်အတွက် အသက်စွန့်ပြီး ဝေလမင်းသားကိုကျော်တက် ပြနိုင်တော့မည်။

အသက်စွန့်ရန်နည်းများက ရေထဲခုန်ချ၊ သေနတ်နှင့်ပစ်၊ မီးနှင့်ထိုး၊ လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြောလှီး၊ ကားတိုက်ခံ၊ အနည်း ဆုံး အဆိပ်သောက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဒါပဲရှိသည်။

သို့သော် အဆိပ်သောက်ရမည့် နာကျင်၊ ရင်ပူ၊ အော့အန် ကိုပင် နည်းနည်းလောက်တော့ သူ့ကြောက်နေကြောင်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံပါသည်။

အဆင်ပြေချင်တော့ အကြောင်းကံက ကောင်းရန် ဖန်လာ ချေ၏။

၂

ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ် ဤအိမ်ကြီး၏ ကံကြမ္မာသည် တစ်စုံတစ်ရာအပြောင်းအလဲ ဖြစ်တော့မည်လော။ ထူးခြားဆန်းကြယ်နေသည်က Dr.တင်ဆွေညွန့်ဖြစ်သည်။ ရောက်စက အိမ်သားများနှင့် ထဲထဲဝင်ဝင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေပြီး . . နောက်ရက်ကစ၍ အခန်းအောင်းတော့၏။

ပါလာသော သူ၏ဓါတ်ခွဲခန်းပစ္စည်းများနှင့် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်များနေတော့သည်။

သူ့အခန်းထဲသို့ မည်သူ့ကိုမျှ ဝင်ခွင့်မပေး . . ။ ထမင်းဟင်းကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည် ပို့ပေးရသည်။ မိုးလင်းမိုးချုပ် တကုပ်ကုပ် အလုပ်လုပ်နေတော့သည်။

ဖခင်ကြီးဦးမောင်းထောင်က ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့် . .

“သားရယ် . . ခွင့်ရလို့အိမ်ပြန်ရတုန်း မိသားစုသားချင်းတွေနဲ့ နားနားနေနေ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေပါဦးတော့လား၊ မင်းဟာ . . ငါချောင်းကြည့်တော့ ဖန်ပြန်၊ ဖန်ဖလား၊ ဖန်ခွက်တွေနဲ့ ရှု၊ ရှု၊ ရှု၊ ရှု၊ အလုပ်ရှုပ်နေလိုက်တာ၊ နေ့မအား . . ညမအား . . နားပါဦးလား သားရယ်”

“အဖေ . . ကျွန်တော် ကမ္ဘာကျော်မယ့် ဆေးသုတေသန တစ်ခု လုပ်နေတယ်”

“ဒေါက်တာဘွဲ့အပြင် ဘာတွေထပ်ယူဖို့ လိုသေးလို့လဲ သားရယ်”

“ဆေးပညာဆိုတာ အမြဲသုတေသနလုပ်နေရတာ အဖေရဲ့၊ အခု . . သား ကမ္ဘာမှာမရှိသေးတဲ့ ဆေးနည်းတစ်မျိုး တွေ့ရှိထားလို့ ထုတ်လုပ်နေတာပါ”

“ဘာဆေးလဲကွယ့် . . ”

“အဆိပ်ပါ ဖေဖေ . . ”

အဘိုးကြီး ဟေခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဘာအဆိပ်တုန်း မင်းဟာက . . ”

“လူတွေသေတဲ့အဆိပ်ပါ ဖေဖေ . . ”

“ရှိုးမှပဲ . . သောက်သုံးမကျလိုက်တာ၊ စိန်နဲ့သံပရာ၊ ပေါ်တက်၊ ကြွက်သတ်ဆေး . . မင့်အဘွားလင် မမွေးခင်ကတည်းက ပေါ်နေခဲ့တာ . . ၊ မင်းကခုမှ အဆန်းလုပ်ဖော်နေ၊ ငါက အဟုတ်

မှတ်လို့ မင်းရှုနေသလား. . နင့်မေကလွှား”

အားလုံးဝိုင်းရယ်မိကြသည်။

တင်ဆွေညွန့်ကတော့ ခပ်တည်တည်နှင့်. . .

“သားပြောတာ နားထောင်ပါဦးဖေဖေ. . သားထုတ်လုပ်

ဇာတာက သာမန်အဆိပ်မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်လိုအဆိပ်လဲ. . ကဲ. . ”

“အဝင်မဆိုးဘူး. . ”

“ဘာကွ! . . အဆိပ်သောက်ရင်သေမှာပဲ အဝင်ကောင်းတာ မကောင်းတာ ဘာအရေးကြီးတော့လို့လဲ. . . ရှိုးမှပဲ”

“နားထောင်ပါဦးဖေဖေ၊ သားအဆိပ်က ဝမ်းထဲရောက်သွား ရင်လည်း ပူတာလောင်တာ၊ နာတာကျင်တာ လုံးဝမရှိဘူး ဖေဖေ၊ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ချင်လာပြီး အားပါးတရ အိပ်ချလိုက်ရသလို သက်သက်သာသာ အိပ်ပျော်သွားမယ် လုံးဝပြန်မနိုးတော့ဘူး”

သူနှင့် သုမူယာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့် လိုက်မိကြ၏။

အဓိပ္ပာယ်ပါသော ဝမ်းသာအယ်လဲ မျက်ဝန်းစကားကို လည်း နှစ်ယောက်သားပြောဖြစ်ကြလေ၏။

“မင်းပြောသလို ဖြစ်ပါပြီတဲ့. . မင်း ဘာအကျိုးအမြတ် ရှိလို့လဲ. . မင်းမှာအဝင်ကောင်းပြီး မနာမကျင်တဲ့ မပူမလောင်တဲ့ အဆိပ်ရှိတယ်ဆိုလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သက်သက်သာသာ သတ်သေ

ချင်တဲ့လူတွေက လာဝယ်ကြမှာတဲ့လား. . . မင်းကရာ ဘယ်လို ကြော်ငြာမလဲ. . . ကြံကြံဖန်ဖန်တွေ. . . ”

တင်ဆွေညွန့်က မည်သို့မျှ ကုန်မြေမပျက်ဘဲ ဆက်ပြော သည်။

“သားပြောတာ ခဏနားထောင်ပါဦးဖေဖေ. . ဒီအဆိပ်ရဲ့ အစွမ်းသတ္တိထူးက ရှိပါသေးတယ်၊ ဒီအဆိပ်မိပြီး သေတဲ့လူကို ဘယ် လိုကျွမ်းကျင်သမားတော်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ခွဲစိတ်စစ်ဆေး စမ်း သပ်ပါစေ. . . ဒီအဆိပ်ကြောင့်သေရတယ်၊ အဆိပ်ခတ်ခံရတယ်ဆို တဲ့ လက္ခဏာအထောက်အထား လုံးဝကို မတွေ့ရခြင်းပါပဲ. . . သွေးရိုးသားရိုးသေတာပဲလို့ မှတ်ချက်ပေးရမှာပါပဲ. . . ”

“အဲ့သတော့ကော. . မင့်မှာ ဘာအကျိုးထူးသလဲ၊ ဟိုမှာ တာ သေနေပြီပဲလက္ခဏာ”

“ထူးတယ်ဖေဖေ ရာဇဝတ်မှုမဖြစ်အောင် လူသတ်ချင်သူ တွေအတွက် အင်မတန်အဖိုးတန်တဲ့ အဆိပ်ပေါ့၊ ဖေဖေစဉ်းစား လေ. . ဒီအဆိပ်သုံးချင်တဲ့လူရဲ့ အခြေနေကိုလိုက်ပြီး သားတောင်း ရဲရင် တောင်းသလောက် ပေးကြတော့တာပေါ့၊ စင်ကာပူမှာ သား ဝယ်ထားတဲ့တိုက်ခန်း၊ ဇိမ်ခံကားနဲ့ ဇိမ်ခံသင်္ဘောဟာ. . သား သုတေ သနအောင်မြင်လို့ရတဲ့ အဆိပ်နဲ့ဝယ်ထားတာလေ”

မျက်ခုံးဆက်အောင် စဉ်းစားပြီးနောက် အဘိုးကြီး မျက်လုံး ပြာသွားသည်။ ရွှေ. . . နိပ်ဟဟု လက်ဖျစ်တီး၍ ထ၊အော်သည်။

“ဒီမှာ... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပျောက်ရှင်းချင်
တဲ့ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး သူဌေးတွေအများကြီးကွ... ရာထူးအာဏာ
လူနေသူတွေလည်း တစ်ပုံကြီး... လက်တို့ရောင်းလိုက်ရ ဟာဟ...
အခု... မင်းမှာ ဖော်ပြီးသားဆေးကော ရှိရဲ့လား”

“မို့တာပေါ့ဖေဖေ ဟိုကတည်းက ပါလာတာ သားပြမယ်”
သူ့အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားပြီး ဂါလံဝက်နီးပါးဆန့်သော ဖန်
ပုလင်းကြီးနှင့် ပြန်ထွက်လာသည်။ ဆန်ဆေးရည်ခပ်ကျဲကျဲအရောင်
ဖြစ်သည်။

“ဒီထဲကလောက် ဆေးရည်ဟာ လူ(၅၀)လောက်တော့ မနီး
အောင် သိပ်လိုရတယ်ဖေဖေ...”

“ဟာ... တကယ့်ငွေရည်တွေပါလား... တစ်ယောက်ကို
ဘယ်လောက်သုံးရင် ကိစ္စပြီးသလဲ”

Harmless poison for user ဟု ရေးထားသော ပုလင်းကို
Dr.တင်ဆွေညွန့်က ဂုဏ်ယူစွာ ယုယုယယလှုပ်ရင်း...

“ကော်ဖီတစ်ခွက်စာဆို လုံလောက်တယ် ဖေဖေ”
အားလုံး... အဆန်းတကြယ်ဆေးရည်ကို ချီးကျူးအံ့သြစွာ
တယုတယကိုင်၍ ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

အင်မတန်စိတ်လှုပ်ရှား တက်ကြွနေသော သူနှင့် သူမူယာ
ဝမ်းသားအားရ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြင်ကြင်နာနာ လှမ်း
ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိကြသည်။

နတ်ဖန်သောအကြောင်းမို့ ကောင်းဖို့သာရှိတော့သည်။
အင်း... ပေါင်းဖို့သာ ကြည့်တော့မည်။ ။

၆၆ ၆၆ ၆၆ ၆၆

၄

ဤသို့ဖြင့် (၁၇)ရက်နေ့သို့ ရောက်လာသည်။ သုမ္မယာဇ် အိမ်ဖော်မလေးက ပစ္စည်းတွေသိမ်းနေပြီ။ နက်ဖြန်(၁၈)ရက် . . မိုးကုတ်ပြန်ရက် ဖြစ်သည်လေ။ သည်ရက်အတွင်း အိမ်သားများက သူတို့နှစ်ယောက်၏ အခြေအနေကို ရိပ်မိနေ၍ မသိမသာမျက်စေ့ ဒေါက်ထောက် ကြည့်နေကြသည်။ နှစ်ဦးသား လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပင် စကားမပြောဖြစ်ကြ။

စကားမပြောရလေ၊ မတွေ့ရလေ၊ တွေ့ချင်ပြောချင်စိတ်က ထိပ်တက်လေ ဖြစ်ရကား၊ တမလွန်ကို အတူတူသွားဖို့ တာစူထား သည်ကသာ တစ်နေ့တခြား အားပိုသန်လာနေတော့သည်။

အင်း . . . ဉာဏ်ဘော်သာရှိရင်တော့ တမလွန်မရောက်

ဘဲ . . ယခုလက်ရှိဘဝတွင်ပင် ပေါင်းဖော်နိုင်ရန် အကြောင်းတော် တစ်ခုခု သူ့ခေါင်းတော်က ထွက်လာလောက်သည်ဟု သူ့တွေး သည်။ သို့သော် . . ချောင်းခြားမြစ်ကူး လူတစ်ဦးနှင့် ယခုအခေါ် လွှတ်တာတောင် . . တပည့်ကောင်း . . သူ့အလောင်းကို မိမည် မထင်၊ ရင်ကွဲနာကျပေဦးတော့ တပည့်ကျော် ဉာဏ်ဘော်ရေ . . . ။ ချစ်လှစွာသော သုမ္မယာချစ်သူနဲ့ ဘဝအဆက်ဆက် ပေါင်းရေးသာ အထူးအရေးဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ထိုနေ့နေ့လယ်တွင် စွယ်တော်ဖူးရန်အကြောင်းပြချက်နှင့် နှစ်ယောက်သား ကားနှင့်ထွက်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့နှင့် လောကကြီး အား နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မင်းဓမ္မလမ်း စွယ်တော်တည်ရာဘုရားသို့ ရောက် လာကြသည်။ နည်းနည်းနောနော ဘုရားဖူးတွေမဟုတ်၊ တန်းစီကြ ရသည်။

စွယ်တော်ရှေ့ ခပ်ကွဲ့ကွဲ့ ထိုင်ဖူးရင်း ဆုတောင်းမဆုံးမီပင် နောက်ထပ် ဘုရားဖူးတစ်သုတ် အတင်းဝင်လာ၍ ပုဆိန်ပေါက်ဦးချ ခဲ့ ထွက်လာရသည်။

“ဆုတောင်းဆုံးလိုက်ရဲ့လား မူယာ”

“မဆုံးလိုက်ဘူး”

“နောင်ဘဝ ပေါင်းဖို့ကော ပါရဲ့လားဟင်”

“အဲ့ဒါတော့ပါတယ် ကိုဇော်ရောဟင်”

နောင်ဘဝပေါင်းဖို့ အရင်ဆုံး ဆုတောင်းမိလို့ တော်သေးတာပေါ့ မူယာရယ်”

အပြန်၌ပင် တရုစားသောက်၍ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ည မှုန်နာရီ ထိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး နှစ်ယောက်မှ အဝ အိမ်သားတွေမရှိကြ။ သုမူယာက သော့တူနှင့် သူ့အစ်ကိုကြီး ဒေါက်တာတင်ဆွေညွန့်အခန်းကို ဝင်၍ ဆေးရည်ခိုးထားလိုက်သည်။

သူမ ရေခဲခန်းသည်။ သူလည်း ရေခဲခန်းသစ်စင်၍ အကောင်းဆုံး ဝတ်စားနေစဉ် အဆိပ်နှစ်ခွက်ကိုင်၍ သူ့အခန်းသို့ သုမူယာ ရောက်လာ၏။ အလှဆုံး ပြင်ဆင်ဝတ်စားထားသည်။

ခွက်တွေ ခုံပေါ်ခဏချ၍ လွင်းဆွတ်မွတ်သိပ်စွာ ဤဘဝ၏ နောက်ဆုံး အာပွားကို ပေးကြသည်။

ဤအလှ ဤအတွေ့နှင့် သေပွဲဝင်ရခြင်းသည် သည်တစ် ကြိမ်သာမဟုတ်ဘဲ အကြိမ်ပေါင်း သုံးဒါဇင်ဆိုလည်း သူကတော့ ဝင်တော့မည်ပင်။ ညကိုးနာရီတိတိ၌ တစ်ယောက်တစ်ခွက်မော့၍ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆုပ်ရင်း ခုတင်ပေါ် လျောင်းသက် နေလိုက်ကြသည်။

Dr. တင်ဆွေညွန့်၏ အဆိပ်သည် သူပြောသလိုပင်. . .

ဝမ်းထဲတွင် ပူစပ်ခြင်း၊ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း၊ လူးလွန့် အော့အန်ခြင်း အလျဉ်းမရှိ၊ မျက်တောင်တွေ တဖြည်းဖြည်း စဉ်းလာကြ

သည်။ ခန္ဓာကိုယ်တွေ အကြောအခြင်တွေ မွေ့ရာထဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း နစ်ဝင်နေသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင် လေးလံလာနေသည်။ တဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်း သူမလက်ကို ကိုင်ထားသော အသိလေး. . . တဖြည်းဖြည်း. . . တဖြည်းဖြည်း. . .

ဘယ်ကိုရောက်မလဲဟူသော အတွေးလေး. . .

တဖြည်းဖြည်း သူမလက်က ဖျစ်ညှစ်အား လျော့လာ. . .

တဖြည်း. . . ဖြည်း. . . တဖြည်းဖြည်း. . .

အခန်း(၄)

“ဟ.. မလေး.. ကိုယ်ကျိုးတော့ နည်းပါပေါ့..
ဟော့.. ဟော့.. မောင်ဇော်.. မောင်အေးကိုဇော်ရဲ့... မင်း
ဘွားတော်နဲ့ မင်းအသိုင်းအဝိုင်းကို ဒေါ်ကြီးတို့ ဘယ်လို မျက်နှာပြရ
မလဲဟဲ့.. ၊ တူမလေး သူမယာရဲ့... မိုးကုတ်က မင်းဖေဖေ၊ မင်း
မေမေနဲ့ မင်းသတို့သားကြီးကို ဒေါ်ကြီးတို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲကွာ
ဟဲ့... ဟဲ့...”

၇၂ နတ်ရွာစိုး

သူနားထဲ သံစဉ် အနိမ့်အမြင့်နှင့် မြည်သံစွဲ အလင်္ကာဆိုး ဆိုးကြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဝင်လာသဖြင့် . . သူ သတိတရား ပြန် ဝင်လာပြီး မျက်ခွံကို ယေဘုယျသုံးဖွင့်လိုက်သောအခါ အလင်းအား ခပ်နည်းနည်း မီးရောင်အောက်တွင် . . သူမူယာ၏ စိုးရိမ်ပူပန်နေ သော မျက်နှာနုနုလေး . . သူ့မျက်နှာပေါ် ဆယ့်လေးလက်မအကွာ မှ အုပ်မိုးနေသည်။

စိတ်စွဲ၍ ယောင်မှားမြင်နေရသည်ပဲလား . . ။ မဟုတ်ပါ။ မူယာမျက်နှာ စစ်စစ်လေးပင် ဖြစ်နေပါသည်။ ငိုတဝါးဖြစ်နေသော အမြင်အာရုံတွေ တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်လာသောအခါ သူ့ပါးစပ် က အသံတစ်မျိုး ထွက်ကျလာအောင်ပင် ထိတ်လန့်အံ့သြရတော့ သည်။

သူမူယာ အဆိပ်မသောက်မီက ကျစ်ဆံမြီးကို ခွေ၍ ပတ် ထားသည်။ သူကနဖူးပေါ် ဆံပင်တွေ နောက်လှန်ဖီးသင်ထားခဲ့ သည်။ အင်မတန်ပုံစံကျသော ခေတ်မီအင်္ကျီထဘီနှင့် . . ချပ်ရပ် တင့်တယ်နေခဲ့သည်။ ခုတော့ ကြည့်ပါဦး . .

ရှပ်ပန်းထည်နီနီကို ခေါင်းနှင့်နဖူးတွင် စည်း၍ . . နားသယ် တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ပန်းနီနီတွေ ဇောက်ထိုးထိုး၍ . . ဆံပင်ကို ဖားလျားချထားသည်။ အဝတ်အစားတွေကလည်း ထိုင်မသိမ်းတွေ၊ ခါးထောင်တွေနှင့် ရင်ဘတ်ကိုလည်း ပဝါစည်းလို့၊ အမလေး! . . နတ်စိမ်းမလေး ဖြစ်နေကြောင်း မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရလေ

ပြဇာတ် ၇၃

သည်။

သူ ကြောင်အမ်းအံ့သြစွာ သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုင် လိုက်မိပြီး . .

“မူ . . . မူယာပါနော် . . ၊ ဘယ့် . . . ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ဒီအဝတ်အစားတွေ . . ဘယ်လိုကနေ . . နတ် . . နတ်စိမ်း ဖြစ်သွား ရတာတုန်းကွယ်”

မျက်ခွံမို့မို့ မျက်နှာအစ်အစ်ကလေး ပြုံးလာရင်း . .

“ကိုဇော် . . အဲ . . မောင်မောင်ဖျား၊ မောင်တော့ကိုယ်မောင် တော်လည်း ပြန်ကြည့်လိုက်ပါဦး . . ဖရာ”

သူမပြောမှပင် လူးလဲ၍ထထိုင်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စမ်း သပ်ရင်း ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ငုဒွေါတ၍ . . မယုံကြည်နိုင်လောက် အောင်ပင် ဖြစ်ရပါတော့သည်။ အကြောင်းမှာ ဇာတ်ထဲ ဗီဒီယိုထဲ တလို ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီ၊ ပုဆိုးတောင်ရှည်နှင့် ရင်ဘတ်ပဝါ စည်း၍ နဖူးမှာလည်း ရှပ်ပန်းထည် နဖူးစည်းနှင့် ပန်းဇောက်ထိုးနှင့် မင်းသား ခြေနင်းနှင့် နတ်စိမ်းကောင်တစ်ပါး ဖြစ်နေပါတော့လား။

ဘယ်လို ပဋိသန္ဓေပါလိမ့်။ အဝတ်အစားပါ တိုင်းချုပ်ထား သလို နတ်ဖက်ရှင်ကျကျ ဖန်ဆင်းတစ်ပါတည်း ဘာကြောင့်ပါလာ ပါလိမ့်။ သို့သော် . . ပျော်စရာကောင်းသော အချက်တစ်ခုကဖြင့် ဆုတောင်းတစ်ခုက ပြည့်ခဲ့သည်။ သူမူယာရော သူပါ အတူတူ နတ် စိမ်းဘဝသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းပင် . .

ဝမ်းသာအားရပင် သူမမျက်နှာလေးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

“နှမတော်မူယာရေ ဆုတောင်းပထမအဆင့်တော့ ပြည် ပြိုကွယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး နတ်စိမ်းဘဝ ရောက်နေပါပကောကွဲ့။”

အဝတ်အစားနှင့် လိုက်ဖက်အောင်ပင် ထီးသံ၊ နန်းသံ၊ ဇာတ်ဟန်နှင့် ပြောလိုက်မိသည်။ သူမကလည်း ရောင်းသူဝယ်သူ အသံတူစွာပင်...

“ဟုတ်တယ်... ဖြစ်လေရာဘဝမှာ တူပျော်ပျော်ပါပဲ မောင် တော်ဖရာရဲ့...”

ဝမ်းသာအားရ ခုတင်ပေါ်ကဆင်း၍ သူမ၏ နတ်ကိုယ်လုံး ကပ်ကပ်လှလှလေးကို တဝဖက်လိုက်မည် ကြံကာရှိသေး...

“ဟမလေး... တစ်ခါတော့ ခက်ကြပါပေါ့... ကျေးလက်၊ ရပ်ကွက်၊ မြို့ပေါ်... ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းတွေတော့ ဖြစ် ကုန်ပေါ့... တော့... နေ့... ငါ မပြောဘူးလား... ဟား... သူတို့ မျက်နှာထားတွေ တစ်ခုခုဖြစ်နေကြပြီလို့ ငါ ကြိုမပြောလား၊ ငါက လည်း ဘယ်လိုဝင်တားမလည်းဟဲ့... ဪ... ခုတော့ အပျက် အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းထဲကနှပ်ချေးတွေ ထွက်ပါပေါ့လား... ဟား... နှိုး!... ဖတ်!... ပလပ်!...”

“ဟဲ့!... ဟဲ့!... ငါ့လာ စင်ကုန်ပဟဲ့၊ အရမ်းလွင့်ပစ်ရ သလား၊ နင့်ထဘီ ထက်ဆင်နားနဲ့ သုတ်ပါလား၊ ပွေးလှကတော့ လုပ်ကပြီ...”

ဘာဦးမောင်းထောင်၏ အသံဖြစ်သည်။

လားလား... သူရဲ့အိမ်သားအားလုံး သူနှင့်သူမူယာ အ လောင်းနှစ်လောင်းကို ကြည့်ပြီး တိုင်တည်ငိုယိုနေကြတာကိုး...

အလောင်းနှစ်လောင်းမှာ သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင်ပင် ယှဉ်၍ ထားသည်။ သူတို့ရပ်နေသောနေရာနှင့် သိပ်မဝေးသော ခုတင်ပေါ် တွင် Dr.တင်ဆွေညွန့်က အဝတ်နက်နှင့် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အုပ်ထား ရင်း... ပတ်လည်မှရပ်၍ ငိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်... ဘဝ ခြားနေသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်ဟန်မတူကြချေ။

“သူမူယာ... နှမတော်... ဟိုမှာ မောင်တော်တို့အလောင်း တွေ... လာ သွားကြည့်ရအောင်”

သူတို့ အနီးသို့ရောက်သောအခါ Dr. တင်ဆွေညွန့်က အ ဝတ်နက်နှင့် ပိုမိုလုံခြုံအောင် ဖိပတ်နေသည်။

“အိုး... မူယာရဲ့ ညည်းတို့ချင်း ဒီလောက်ဖြစ်နေကြရင် ဖွင့် ပြောရောပေါ့... အဆင်အပြေဆုံး ဒေါ်ကြီးတို့ ဝိုင်းဝန်းမကူညီရပါ မလား... ခုတော့ မိုက်လိုက်ပါတိ... ဒေါ်ကြီးတူမ အလှပကေးလေး ရဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့...”

အပြောကောင်း အငိုကောင်း ဒေါ်ကြီးပွေးလှက... ဆွဲဆွဲ ငင်ငင် ခွဲခွဲပစ်ပစ် ဟစ်၍ဟစ်၍ ငိုနေသလို... ဒေါ်နွေးနွေး၊ အေး ချယ်ရီ၊ နွေးနယ်လီနှင့် သူမူယာ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတို့ကတော့ ခုတင်တိုင်ကို ခပ်ယိုင်ယိုင် ကိုင်သူကိုင်၊ ကြမ်းပေါ် အရပ်ကြီးပြတ်

ထိုင်သူထိုင်၊ လက်ကိုင်ပဝါကိုင်၍ နှာခေါင်းပိတ်သူပိတ်၊ တက်မလို
ဖြစ်နေ၍ ခြေမနှိပ်သူနှိပ် ဖြစ်နေကြသည်။

အောင်အေးက အခန်းထောင့်ရှိ ခုံတစ်လုံးပေါ်တွင် ခြေ
သလုံးပိုက် ထိုင်နေသည်။ ဦးမောင်အေးက အားလုံးကို ကျောပေး၍
အိမ်ခန်းနံရံကို လက်သီးနှင့် ဖွဖွထုနေသည်။ ဦးမောင်းထောင်က
တောင်တောင်အီအီ လိုက်ကြည့်ရင်း ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်
ထိုင်ရင်း သူ့သားတော်မောင် Dr.တင်ဆွေညွန့်အား အခင်းဖြစ်ပုံကို
မေးနေသည်။

“သား အဆိပ်ပုလင်းကို ယူသောက်ကြတာ ဖေဖေ”

“မင်းအခန်းတံခါး မပိတ်ခဲ့ဘူးလား”

“ပိတ်ခဲ့တယ် သူတို့ ဘယ်သော့နဲ့ ဘယ်လိုဖွင့်မှန်း မသိတာ”
အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

“ဟိုးတစ်နေ့က မမမူယာ ခြံဝမှာ သော့ပြင်ကုလားနဲ့ စကား
ပြောနေတာတွေ့တယ် ဘာ”

“အိမ်း.. သော့တူ ကြိုလုပ်ထားသကဲ့.. . နဂိုကတည်းက
အစီအစဉ် ရှိခဲ့တာကလား.. . ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းအပြစ်မကင်းဘူး
တင့်ဆွေညွန့်၊ နေစမ်းပါဦး သူတို့က ဘာလို့သတ်သေကြတာလဲ”

“သူတို့ချင်း အရမ်းချစ်သွားကြပုံပဲ၊ မူယာကလည်း ဖိတ်
စာပါ ကမ်းပြီးပြီမို့ ပေါင်းရဖို့လမ်းမမြင်တာနဲ့ စွန့်စားလိုက်ကြတယ်
ထင်တာပဲ၊ အင်း.. . သား ထင်တော့ထင်နေခဲ့ဖူးတယ်၊ ငြိနေကြ

ပြီဆိုတာ.. .”

“မင်း ဘာလို့ ငါ့ကို မပြောတာလဲကွ”

“ဖွင့်တိုင်ပင်လို့ကော ဖေဖေက ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ.. .
စိတ်မကောင်းရဲ့ တရားချရုံပဲ တတ်နိုင်တော့မပေါ့၊ အချစ်နတ်ဖမ်း
မိရင် ဘာတရားမှ မတိုးဘူး ဖေဖေရေ.. . သားက ဒီလောက်ထိ
ဖြစ်မယ်လည်း မထင်ဘူးလေ.. .”

“ဒါဆို နှစ်ဘက်မိဘ ဆွေမျိုးတွေဆီ ဘယ်လိုအကြောင်း
ကြားပြီး ဘယ်လိုအသိပေးမလဲ”

“ဘယ်လိုမှ အသိမပေးနဲ့ဦး ဖေဖေ၊ သား ကြိုးစားကြည့်ဦး
မယ်.. .”

“ဘာ!.. မင်းက ဘာကြိုးစားမှာလဲ၊ သေနေမှဥစ္စာ.. . မင်း
ဘာဖြစ်လို့ အဝတ်နက်တွေ အုပ်ထားတာလဲ၊ မှန်းစမ်း.. . ဒါ ဘယ်
သူ့အလောင်းလဲ.. .”

ပြောပြောဆိုဆို ဘာဦးမောင်းထောင်က အလောင်းတစ်
ခု၏ အဝတ်နက်စကို ဆွဲလှန်လိုက်၏။ သူမူယာ၏ ဖြူဖွေးနေသော
မျက်နှာလေး ပေါ်ထွက်လာ၏။

သူ လန့်သွားပြီး သူ့ဘေးက နတ်စိမ်းမလေး သူမူယာကို
ရုတ်ခြည်းလှည့်ကြည့်မိသည်။ မိမိအလောင်း၊ မိမိမျက်နှာကို မျက်
ဝါးထင်ထင် ပြန်မြင်ရသောကြောင့်.. . နတ်စိမ်းမလေး လန့်ပြီး သူ့
လက်မောင်းကို လာကိုင်၏။ သူတို့ရှိနေ ရပ်ကြည့်နေသည့်ကို ဘယ်

၇၀ နတ်ရွာစိုး

သူမှမသိ၊ ဘယ်သူမှ မြင်ပုံမရချေ။ သေနေသော မူယာမျက်နှာက လူသေနှင့်မတူ ပြုံးစိစိလေးပင် ဖြစ်နေသေးသည်ဟု သူက ထင်လိုက်မိသည်။

Dr.တင်ဆွေညွန့်က အမြန်ပြန်အုပ်လိုက်ပြီး...

“အမလေး... လေသလပ်လို့မရဘူး ဖေဖေ၊ သူတို့ကို သားအသက်ပြန်သွင်းမလို့”

ဦးမောင်းထောင် နှုတ်ခမ်းမွေးကြီး ကားခနဲ ဖြစ်သွားပြီး...

“ဟေ!... မင်းက လူသေကို အသက်သွင်းမယ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ၊ မင်းလိုကောင် မပြောနဲ့... အမေရိက၊ ဥရောပက ပါရဂူကြီးတွေတောင် မလုပ်နိုင်သေးတဲ့ကိစ္စ၊ မင်းကွာ... သားအဖချင်း အကြောင်းသိချင်း ကြွားနေပြန်ပြီ”

Dr.တင်ဆွေညွန့်က ခပ်တည်တည်ပင် အဝတ်နက်ကို လုံအောင် ထိုးသွင်းရင်း...

“သူတို့ မလုပ်နိုင်တာ... မဖြစ်တာနဲ့ သားက မဖြစ်ရတော့ဘူးလားဖေဖေ၊ သား ဒီပညာကို လိုက်စားလာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ၊ တိဗက်ကော... ရှန်ဂရီလာကော... ယောနယ်၊ ဆောနယ်ကော... ဟိမဝန္တာကယောဂီကြီးတွေဆီကော နဲ့အောင် သုတေသနပြု လေ့လာခဲ့ပြီးပြီ၊ အခုသားမှာ အနောက်တိုင်းပညာရှင်တွေ

ပြောတိ ၇၁

မသိသေးတဲ့ အရှေ့တိုင်း နည်းပညာတစ်ခု ရှိတယ်”

“ဘာနည်းလဲကွ”

“သေသူရဲ့ ဝိညာဉ်ကို Spirit catcher တွေရဲ့နည်းနဲ့... ဖမ်းချုပ်ထားခြင်းပါပဲ ဖေဖေ”

“ဘယ်လို ချုပ်ကိုင်မှာလဲ”

“ဝိညာဉ်တွေကိုနိုင်တဲ့ Supernatural power လို့ခေါ်တဲ့ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်တစ်မျိုး ရအောင်လေ့ကျင့်ထားခြင်းပါပဲ... သူတို့... အခြားမသွားနိုင်ဘဲ ဒီအနီးအနားမှာပဲ ရှိနေအောင် သား ချုပ်ထားပါတယ်”

“ဒါဆို သူတို့ဝိညာဉ်တွေ ဒီအိမ်ထဲမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်ပေါ့...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေမယုံရင် သူတို့ရှိကြောင်း အသံပေးအောင် လုပ်ပြပါမယ်”

Dr.တင်ဆွေညွန့်သည် ထိုသို့ပြောအပြီး၌... သုမူယာ၏ အလောင်းဆီ မျက်နှာမူလိုက်သည်။ မိုးပေါ်လက်မြှောက် မျက်စေ့မှိတ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ရေရွတ်သလို နှုတ်ခမ်းလှုပ်နေ၏။

ပြီးမှ... လက်ဝါးပြင်များကို သုမူယာအလောင်းပေါ် အတွက်ကျကျ ရွှေ့လျား၍...

“ငါ့စက်ဝိုင်းအတွင်းမှာ ငါသာပိုင်သည်၊ ငါသာနိုင်သည်၊ သည်အလောင်းရှင် သုမူယာ၏ဝိညာဉ်... အသက်ရှိနေကြောင်း

၈၀ နတ်ရွာစိုး

ပြ..."

"ဒုန်း! . . ."

သူပင်လန့်သွားသည်။ သူ့ဘေးက ဒုန်းခနဲ အသံထွက်လာ၍ ဖြစ်သည်။ သူမူယာက ကြမ်းခင်းကို ဖနောင့်နှင့် ပေါက်လိုက်ခြင်းပင်။

အာမေဇိုတ်သံများ စုံစုံလင်လင် ထွက်ပေါ်လာကြပြီး အသံလာရာ သူတို့နှစ်ယောက်ဆီ မျက်လုံးကြောင်တောင်ကြီးတွေနှင့် တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

သို့သော် . . သူတို့ကို မြင်ဟန်မတူ . . .

ကြောက်တတ်သော နွေးနယ်လီက သူ့မေမေ ဒေါ်နွေးနွေး လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်ရင်း . . .

"သမီး ကြောက်တယ်မေမေ"

ဖြစ်နေ၏။

"ဘာဖြစ်လို့ ဖနောင့်ပေါက်လိုက်တာလဲ မူယာ"

"မသိဘူးမောင်တော် သူ အမိနဲ့ပေးလိုက်တော့ 'သု'အလိုလို ပေါက်ချင်စိတ်ဝင်လာလို့ ပေါက်လိုက်မိတာပဲ"

"အင်း . . သူ့ဂါထာတန်ခိုး ထင်ပါရဲ့၊ မောင်တော်တို့မတော့ သူပိုင်တဲ့ဝိညာဉ်တွေ ဖြစ်ကုန်ပါပေါ့လား . . နှမဇဲ"

"ဟာ . . ဟုတ်လှချည့်လား သား . . မင်းဟာက အောက်လမ်းပညာထင်တယ် . . ရှိဖူးပါကွာ"

ပြတော်

ဦးမောင်းထောင်သည် သားကို အထင်တကြီး ကြည့်နေသော်လည်း . . ငါက ဖအေဆိုသောသဘောနှင့် သူကြားဖူးသော အောက်လမ်းပညာပါဟု ခပ်နှိမ်နှိမ် ပြန်ပြော၏။

"အောက်လမ်းပညာမျိုးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် . . အများကြီးမြင့်တယ်၊ လေထဲကြွတက်နေတဲ့ ဆာဒူးတွေဆီက အပင်ပန်းဆင်းရဲခဲပြီး သင်လာတာ ဖေဖေရ၊ ငါးပါးသီလလုံမှလဲ ရတာ . ."

"ကိုကို ဘီယာတော့ သောက်သားနဲ့"

အေးချယ်ရီက ဝင်ထောက်သည်။

"ဟ! . . နင်ကလည်း . . ဘီယာဟာ အရက်တော့မဟုတ်ပါလို့ဆိုပြီး ကြော်ငြာလို့ သောက်မိတာပါကွာ"

"ချယ်ရီနေစမ်း . . သား မင်းပညာခန်း ဆက်ပါဦး"

"သားချုပ်ထားတဲ့ သူတို့ဝိညာဉ်တွေဟာ မျက်စေ့နဲ့ မမြင်ရတာကလွဲလို့ လူသားနဲ့ ဘာမှမခြားဘူး၊ ရွှေမသွားဘူး၊ ခြေလှမ်းပြီးပဲ သွားတယ်၊ တံခါးပိတ်ထားရင် ဒီအတိုင်း ဖောက်ထွင်းမသွားနိုင်ဘူး၊ အစာမစားဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ မအိပ်ပဲ မနေနိုင်ဘူး၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်လည်း လူလိုပဲစွန့်မှ ဖြစ်တယ် . ."

"ဟာ! . . ဒါဆို သူတို့ကို အစာကျွေးရမှာပေါ့"

"ဒါပေါ့ . . သူတို့ဝိညာဉ်ကို ချုပ်ထားသမျှ အစာကျွေးရတာ ရှေးပဝေသဏီထဲက ရှိခဲ့တာပဲ၊ ကျွေးရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်"

"ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လို ဘာကိုကျွေးရမလဲ"

၈၂ နတ်ရွာစိုး

“သူတို့နေဖို့ အခန်းသတ်မှတ်ပေးမယ်၊ တို့စားတဲ့အစာပဲ အဲဒီအခန်းမှာ သွားချထား.. သူတို့ စားကြလိမ့်မယ်”

“အိပ်ရာကရော..”

“အဲဒီ သတ်မှတ်တဲ့အခန်းမှာ မွေ့ရာ၊ ခေါင်းအုံး၊ ခြင်ထောင် ပြင်ပေးရမှာပေါ့.. ရေတကောင်းပါ မကျန်စေနဲ့”

အောင်အေးက ဝင်မေးသည်။

ပူပင်တာလား၊ အားပါတာလား၊ ခွဲခြားမရသည့်အမေး..

“ဟာ!.. ဒါဆို သူတို့.. အဲ.. အတူတူ အိပ်ကြရတော့မှာ ပေါ့.. ဟတ်လား”

“အိပ်.. အိပ်ကွာ၊ ဒါတော့.. ‘ဝိညာဉ်မ’သဘောပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူးကိုကို.. ကိုကိုစဉ်းစားကြည့်၊ ကိုကိုက အသက်ပြန်သွင်းမယ်ဆိုတော့.. တော်ကြာ.. အသက်လည်း ပြန်ရှင် လာရော သူတို့ချင်းက ညားပြီးသားဖြစ်နေတော့ မခက်ဘူးလား မူယာက လက်ထပ်မယ့်ဆဲဆဲကြီး ဟာပဲကို..”

ခွေးမသားအောင်အေး ရှည်ရှည်ဝေးဝေးစိတ်ပူပြီး မနာလို ဝန်တို ဖြစ်နေလိုက်သေး.. ဒီမှာဖြင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်လွန်လွန်းလို့ သတ်သေထားတာဟ..။ အသက်စွန့်ထားကြတဲ့ ချစ်အာဇာနည်တွေရဲ့ မျက်နှာကိုမှမထောက်.. ရှိုးတဲ့မှဟု ပါးစပ် က ရေရွတ်မိပါသည်။ ဘယ်သူမှ ကြားပုံမရ..။

ဘဘက အောင်အေးစကားကိုဖြတ်၍..

ပြတော် ၈၃

“ဒီအထိ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ကွာ၊ မင့်အစ်ကို အပြောကြီးထား သလို အသက်ပဲ ပြန်ရှင်အောင် လုပ်ပါစေဦး၊ (သူ့သားကြီးဘက် လှည့်ကာ တစ်ဆက်တည်းပင်) ဟေ့ကောင် တင်ဆွေညွန့်.. မင်းက ကော တကယ်ပြန်ရှင်အောင် လုပ်နိုင်မှာလား.. ကွ.. ဟေ..”

“ဒက်ထိတော့ အာမ၊မခံနိုင်ဘူးဖေဖေ.. ပညာသာ ဆည်း ဖူးထားတာ၊ သားလည်း ဒီလို လောလောလတ် လူသေမရတော့ လက်တွေ့ တစ်ခါမှ မစမ်းဖူးသေးဘူးလေ၊ ဒါ ပထမဆုံး သုတေသန စမ်းသပ်ချက်ပဲ သုံးရက်အတွင်းတော့ သိရမှာပဲ”

ဘဘမောင်းထောင် ဖျာဖျာသလဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟ!.. သုံးရက်ကြာလို့မှ မဖြစ်ရင်.. သေမှုသေခင်းနဲ့ ပြဿနာတက်မယ်၊ ဒါထက် အလောင်းတွေ ပုပ်ကုန်မှဖြင့်..”

“မပူပါနဲ့ဖေဖေ ဆယ်ရက်အတွင်း မပုပ်အောင် ကျွန်တော် ခော်မယ်လင်ဆေး ထိုးထားပါတယ်၊ ပထမဆုံး သူတို့အစာအိမ်ကို သန့်ရှင်းအောင် လုပ်ရမယ်.. ခန္ဓာကိုယ်သန့်ရှင်းသွားမှ.. အခု စမ်းချုပ်ထားတဲ့ သူတို့ဝိညာဉ်တွေကို ပြန်သွင်းမယ်၊

အနောက်က ဆေးပညာရှင်တွေ၊ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ၊ ပါရဂူ တွေ အပြေးလာပြီး သားဆီက နည်းနာယူရလောက်အောင် ဖြစ်လာ ထိမ့်မယ်၊ သူတို့က ခန္ဓာကိုယ်ကို အကောင်းဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ကြ ပါတယ်.. ဒါပေမယ့်.. ဝိညာဉ်ကို မဖမ်းတတ်တော့ ပြန်သွင်းဖို့ အသက်မရှိ ဖြစ်ဖြစ်နေတယ်၊ သားက အဲဒီတစ်ကွက် သာနေတာ၊

၈၄ နတ်ရွာစိုး

ဖေဖေတို့ အကြားသားပဲ. . .

ဒေါက်တာဖရန်ကင်စတန်းဆိုရင်. . လူသေကိုယ်ကို အကောင်းအတိုင်းလုပ်ပြီးမှ မဆိုင်တဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးဝိညာဉ် ဝင်လာလို့ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်ကုန်တယ် မဟုတ်လား၊ ခု သားက သူ့ကိုယ်နဲ့ သူ့ဝိညာဉ် ပြန်သွင်းမှာလေ. . ”

အောင်အေးက မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ပြန်ပြောပြန်သည်မှာ. .

“ကိုကိုရာ. . သူ့ကိုယ်နဲ့ သူ့ဝိညာဉ် ပုံမှန်ပြန်ဝင်ရင်တော့ ကောင်းသားပေါ့. . ၊ အဲဒီလိုမဖြစ်ဘဲ ငဇော်ဝိညာဉ်က မူယာကိုယ်ထဲဝင်၊ မူယာဝိညာဉ်က ငဇော်ကိုယ်ထဲဝင်ဆိုရင်. . မိန်းမတွေကို တစ်သက်လုံး အပေါ်စီးကနေခဲ့တဲ့ငဇော်. . ဟား. . ဟား. . ဟား”

“ဖြန်း!. . . အား!. . . ”

“ဟမလေးဗျ. . လက်အေးကြီးနဲ့ ကျောကို ဆော်သဗျ. . အလှာ. . ”

သောက်မြင်ကပ်လာ၍ လက်ဝါးပြားနှင့် သူ့ကျောကို အားကုန်တီးလိုက်ခြင်းပါ။

လက်အေးကြီးနဲ့ဟု အော်သဖြင့်. . ကိုယ့်လက်ကို လန့်၍ ပြန်ကိုင်ကြည့်ရသေးသည်။ သိပ်မအေးပါ။ နဂိုအတိုင်းပါပင်. . ။

ဪ. . . လူ့ကျောနဲ့ နတ်စိမ်းလက်ဆိုတော့လည်း. . ကယ်လိုရီ ‘တင်ပရေချာ’ ကွာချင်လည်း ကွာမပေါ့. . ။

သူတို့အားလုံး ကြောက်လန့်တကြား ကျောချင်းကပ် တိုးစေ့

ပြောစာ ၈၅

ခါ ဟိုသည်ချောက်များစွာ ကြည့်နေသည်။ မူယာကတော့ အုလို့က်သည်းလို့က် ရယ်နေသည်။ ရယ်သံကိုလည်း သူတို့ကြားဟန် မတူပါလေ။

အေးချယ်ရီနှင့် နွေးနယ်လီကို စချင် ပြောင်ချင်လာသည်။ ငရုတ်သီးခွံထားသော နွေးနယ်လီ၊ ဗိုက်ပူမအိုက်တင်နှင့် သူ့ကို ချွေးဒီးဒီးကျစေခဲ့သော ချယ်ရီမကို မြင်ပြင်းလည်း ခပ်ကတ်ကတ် ချီသည်နှင့်. . .

“မူယာ နယ်လီနဲ့ ချယ်ရီတို့ ညီအစ်မကို နောက်ကသွားပြီး ကုပ်ပိုးကိုင်ချည်. . . ”

သူမူယာကလည်း သူပြောသည့်အတိုင်းပင် နောက်နားတပ်သွားခါ လည်ကုပ်တွေကို ပြိုင်တူကိုင်၍ ဇတ်ခနဲ လက်တွေကို ခုပ်လိုက်သည်။

“အမလေးတော့. . လက်အေးကြီး”

“သောက်ပလုတ်တုတ်!. . ”

အားလုံး အလန့်တကြားဖြစ်နေကြရာ ဦးမောင်အေးက. .

“တင်ဆွေညွန့် မင်းဟာတွေက တစ်ညလုံး ဒီလိုပဲ လုပ်နေတော့မှာလားကွ”

တင်ဆွေညွန့်က သူ့အခန်းမှ ကြိမ်လုံးတစ်ချောင်းကို ဝင်ယူ၍. . .

“ဒီမှာ ဆေးကြိမ်လုံးရှိတယ်၊ ရှန်ဂီရီလာက ရသေ့မြတ် ပေး

၈၆ နတ်ရွာစိုး

လိုက်တာ၊ ကဲ... ကဲ... မနှောင့်ယှက်ကြနဲ့ မကြည်စားကြနဲ့...
ရွှေငင်စေ... ရွှားစေ... ရှဲ့စေ...”

ပြောရင်း... သူတို့ဆီ ကြိမ်လုံးနှင့် ဒဲ့ကြီးလိုက်ယမ်းသဖြင့်
နောက်ဆုတ်... နောက်ဆုတ်နှင့်... အခန်းထောင့် ရောက်လာ၏။
ထင်လိုက်လာသဖြင့် တော်ရာချောင် မှောင်ရိပ်သို့ ဆက်လစ်ရပါ
တော့သည်။

သူတို့ ခပ်ဝေးဝေးရောက်မှ... (သူမြင်နေရသလား မသိပါ)
တင်ဆွေညွန့် အလောင်းတွေဆီ ပြန်လှည့်သွားပါသည်။

သူတို့ အဝေးမှ ကြည့်နေကြပါသည်။

“ကဲ... ဒီအလောင်းတွေ ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ယူသွားရ
မယ်၊ တစ်ညလုံး ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ရဦးမယ်”

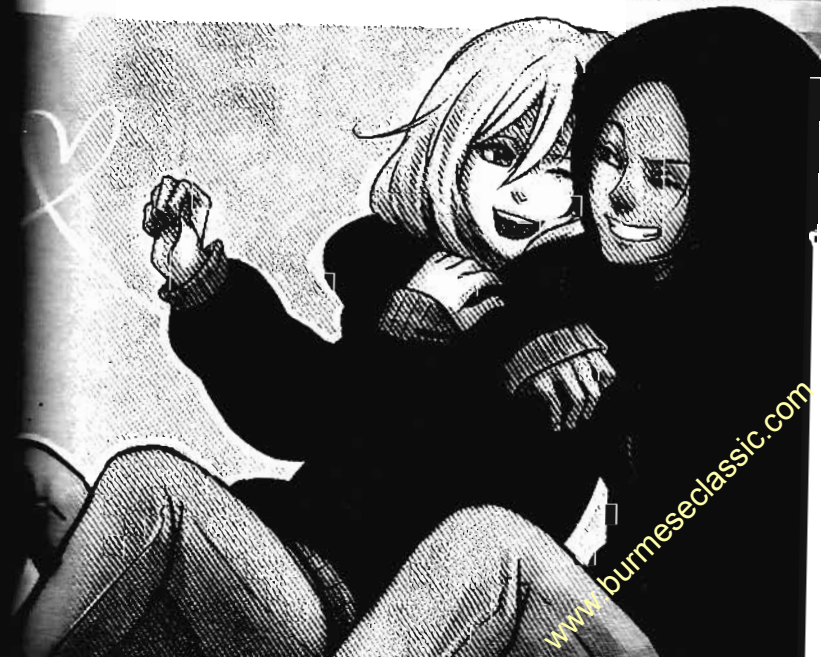
အလောင်းများကို ဝိုင်းဝန်းချိမ်းကာ တင်ဆွေညွန့် အခန်း
ဘက် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။

နှစ်ယောက်တည်း သီးသီးသန့်သန့် မှောင်ရိပ်ထဲ ကျန်ခဲ့
သောအဖြစ်က စစ်ခနဲ စစ်ခနဲ သွေးထဲကို တိုးဝင်လာသည်။ ဘယ်သူ
မှမမြင် ဘယ်သူမှ မသိသော၊ ဘယ်သူမှ မရှိသော အခြေအနေကို
နှစ်ဦးလုံး ကလိကလိမဖြစ်ရင် ဘယ်သူဖြစ်ဦးမှာတုန်း... ကဲ... ကဲ...

ကျွန်တော်အေး...

♥ စေတနာ
အကြင်နာ
ကရုဏာ
စာနာ
နာလေးနာကို
ဌာပနာအပြီး
မေတ္တာကို
သကာလိုဗုံးထားတယ်၊
တုံးခနဲ
လက်စပျောက်သွားစေရမယ်။

အခန်း(၅)

ကော် ရစ်ဒါထောင့်ကွေးတွင် နံရံကို ကျောမှီ၍

အခေါင်းပိုက်ရင်း ကြမ်းခင်းပေါ်ထိုင်နေကြသော နတ်စိမ်းမောင်နှံကို
 ဖိတ်ဆွေ မျက်စိထဲ မြင်ကြည့်ပါ။ သူတို့နှစ်ဦး သုံးလေးလက်မသာ
 ကွာပါသည်။ ကော်ရစ်ဒါမီး ပိတ်ထားသည်။ လရိပ်က သစ်ရွက်ကြို
 သစ်ရွက်ကြားမှ ငိုတဝါး ကျနေသည်။ နတ်ငုတ်တုတ်လေးတွေ

အတွေးကိုယ်စီနှင့် တော်တော်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေ

ကြသည်။ သုမ္မယာက လက်ပိုက်ထားသော ဦးခေါင်းပေါ် မေးကလေး တင်ထားသည်။ သူက. . သူ့ဦးသူ ပိုက်ထားရာမှ ညာလက်ကို ဖြတ်၍ လေထဲဆန့်တန်းလိုက်ပြီး သုမ္မယာဘက် လက်ဝါးကို ပက် လက်လှမ်းပေးလိုက်သည်။

နတ်စိမ်းမလေး သူ့မူယာက လရောင်တစ်ဝက်တစ်ပျက် စွန်းပနေသော သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း. . သူမ၏ ဘယ်ဘက်လက်ကလေးကို ဦးမှချွတ်၍ ဆန့်တန်းပေးထားသော သူ့လက်ဝါးပေါ် မှောက်ခုံလာထည့်သည်။ လက်ဝါးနှစ်ဖက် အပြား လိုက်ထိရင်း လက်ချောင်းလေးတွေ ဖြန့်ကားလိုက်သည်။ ပြီးမှ. . တစ်ဦးလက်ချောင်းကြား တစ်ဦးလက်ချောင်းများ ယှက်ထည့်၍. . မိမိရရပင် ညင်သာဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြသည်။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လည်စောင်းကြည့်ရင်း စပ်ဖိုးဖိုး အကြာ ကြီး လုပ်နေကြသည်။

ရင်ခုန်နှုန်းတွေ(တဒိတ်ဒိတ်မြည်၍) သုံးဒဿမခြောက်ဆ ခန့် တက်လာနေကြသည်။

နှစ်ယောက်ပြိုင်တူပင်. . လက်မအနည်းငယ် တိုးလိုက်ကြ သောအခါ ခန္ဓာနှစ်ခု ပူးကပ်သွားလေသည်။ ဆံပင်ချင်း. . ရှပ်ပန်း ထည် နူးစည်းချင်း. . ထိကပ်လိုက်မိကြသည်။

မူယာ ဘာတွေတွေးနေတာလဲဟင်. . အခုနက ငြိမ်နေ တုန်းက. . ”

“မောင်တော်ရော ဘာတွေတွေးနေလဲဟင်. . ”

“မောင်တော်တွေဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့ မူယာရယ်၊ နတ် ဖြစ်ပြီး ဘာတန်ခိုးမှလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ နေရထိုင်ရ အသက် ရှူရတာလည်း လူလိုပဲ၊ ပြီးတော့. . ဟိုကောင်ကြီးကို ကြောက်နေရ သေးတယ်၊ ကိုဇော်တွေးနေတာက ဗဟိုသဘောကပွတိန် လက်ထပ် မယ့် သုမ္မယာက သေသွားပြီ၊ ချစ်လွန်းလို့ နှစ်ယောက်တူတူ သတ် သေတာလည်း မကြာခင် မူယာလူ သိတော့မှာပဲ၊ မူယာကို စိတ် နာနာနဲ့ ဆွမ်းတောင်သွတ်မယ်မထင်ဘူး. . ဒီတော့. . ကိုကြီး အသက်ပြန်သွင်းပေးတာကိုလည်း မလိုချင်တော့ဘူး. . ဒီဘဝမှာပဲ ပျော်ပျော်ကြီး ချစ်လိုက်ချင်တာပဲ”

“သူလည်း ကိုဇော်လိုပဲ တွေးနေပါတယ်. . . ဒါပေမယ့် ဇိုက်ဆာတတ်တဲ့သူ. . အခု ဗိုက်အရမ်းဆာနေပြီ၊ ချစ်တာထက် ဆာတာက ပိုအရေးကြီးတယ်၊ ဘယ်နှနာရီတွေ ထိုးကုန်ပြီလဲ မသိ တော့ဘူး၊ ထမင်းစားခန်းမှာ တစ်ခုခု သွားခိုးစားကြရအောင်. . တို့ဇော်ရော မဆာဘူးလားဟင်”

“ကိုယ်ကတော့ နှစ်ခုပဲ ဆာတယ်. . . အချစ်ဆာတယ်၊ အရက်ဆာတယ်၊ လာ. . ကြာတယ် ထမင်းစားခန်းကို သွားကြမယ်၊ ခြေဖော့နင်း. . ခြေသံရှုပ်ရှုပ်ကြားလို့ လန့်နိုးကုန်ဦးမယ်”

နှစ်ယောက်သား ငတက်ပြားသီချင်းနှင့် ချွတ်နင်း၍ ထမင်း စားခန်းကို ရောက်လာကြသည်။ သူက ရေခဲသေတ္တာကို အရင်ဖွင့်

၂၁ နတ်ရွာစိုး

သည်။ အောင်အေးလက်ကျန် . . ဒရိုင်းဂျင် တစ်စိတ်ကျော်ကျော်
တွေ့ရသည်။ ဟာ . . ဟာ . . ဒါ ရွှေပဲ . . ။

အချို့ရည်ရော၍ တာရိတ်တည်း မော့ပစ်လိုက်သည် . . ။
အေး! . . ။

သူမူယာက အုပ်ဆောင်းဖွင့်ကြည့်နေသည်။ စားကြွင်းစား
ကျန်တွေပဲ ရှိတော့သည်။ ထမင်းကြွေလုံထဲ ထမင်းကျန်နည်းနည်း
တွေ့သည်။ ကြွေလုံထဲ ထမင်းကျန်ကို အရိုးအရင်း အကျန်တွေ
နှင့် ပေါင်းနယ်ပြီး ဇွန်းနှစ်ချောင်းတပ်ခါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
အပြန်အလှန် ခွဲကျွေးနေကြသော နတ်စိမ်းမောင်နှံကို မြင်ကြည့်ကြ
ပါကုန် . . ။

“နတ်သုဒ္ဓါဆိုတာ ဒါကိုခေါ်တယ် ထင်တာပဲ . . မူယာ”

“နတ်စိမ်းသုပ်တာပါ ကိုဇော်ရ၊ ဟာ . . လေ”

ထိုစဉ် . . မီးက ပျက်သွားသည်။

ဟိုက် . . ဒုက္ခပဲ။

မီးခြစ် ဖယောင်းတိုင် လိုအပ်လာသည်။ အခုန . . ရေခဲ
သေတ္တာဘေးက စင်ကလေးပေါ်တွင် ဂက်စ်မီးခြစ် တွေ့သည် ထင်
သည်။

“ဒီမှာ ငြိမ်ငြိမ်ရပ်နေဦး မူယာ၊ မီးခြစ်ရှာရဦးမယ်”

သူ အလွတ်ရသောနေရာ မဟုတ်သည့်အတွက် မှောင်ကြီး
မည်းမည်းထဲ နတ်စိမ်းမောင်ခမျာ လက်တယမ်းယမ်း နားတစမ်း

ပြတော် ၉၁

စမ်းနှင့် လျှောက်နေရသည်။

ဟိုက်! . . ။

“ဂလုံ! . . ဝှမ်း! . . ခွမ်း! . . ဒေါင်! . . ဝရောင်! . .
ဂလောက်! . . ”

တိုက်ခိုက်မိသော အိုးတွေခွက်တွေ ပြုတ်ကျသံက ကျယ်
လောင်စွာ ထွက်လာ၏။ အပေါ်ထပ်မှ ဟိုညီအစ်မ ထအော်သံ
သဲ့သဲ့ ကြားရသည်။

“မကြောက်ကြနဲ့ . . ငါ ကြည့်ရှင်းမယ်၊ ဒီဟာနဲ့ ဒီဟာမကို
ငါနိုင်ပါတယ်”

ဟူသော နတ်ဆရာအသံကိုတော့ အတိုင်းသား ကြားလိုက်
ရသည်။ သူ မီးခြစ်စမ်းမိသည်။ ဂျစ်ခနဲ ခြစ်ပြီး ဖယောင်းတိုင်ရှာ၏။

ငုတ်စိလေးသာ တွေ့သည်။ ဝါဆိုအလတ် ဖယောင်းတိုင်
တစ်လက်မ မရှိတရှိကို မီးညှိသည်။

ရေပုလင်း တစ်လုံးဆွဲ၍ ထွက်ပေါက်ကို အမြန်ရှာရသည်။
အပေါ်လှေကားက ဆင်းလာသံနှင့် လက်နှိပ်မီးတဝင်းဝင်း အရောင်
ကို တွေ့နေရပြီ။

“ရော . . မူယာ ပုလင်းကိုင်ထား”

သော့ခတ်မထားသော တံခါးတစ်ပေါက်တွေ့သည်။

မူယာကိုဆွဲ၍ ဝင်လိုက်သည်။ ဖယောင်းတိုင်ကို မီးမှတ်ရင်း
တံခါးဆွဲပိတ်သည်။

“ကျွဲ! . . ရဲ! . . ရဲ! . . ရဲ! . . ”

သောက်ရေးထဲ ပတ္တာက မြည်သေးသည်။ တံခါးက စိန်
အောင် ဆွဲပိတ်မရ . . ဟနုန၏။ ဝင်းခနဲ မီးရောင်ကျလာသည်။

အာမေဍိတ် ခပ်နိမ့်နိမ့်တစ်လုံး သူ့ပါးစပ်က ထွက်ကျမလို
ဖြစ်သွားသေးသည်။

မျက်မှန်နက်တပ်ပြီး ဆေးကြိမ်လုံး တဝင့်ဝင့် လက်နှိပ်မီး
တဝင့်ဝင့်နှင့် . . ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်သွားသော တင်ဆွေညွန့်ကို
လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ပါးစပ်ကလည်း အော်သွားသည်။

“ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ် မနေချင်တဲ့ဟာတွေ ထွက်ခဲ့စမ်း . . ငါနဲ့
တစ်ပွဲတစ်လမ်း တွေ့ရအောင် . . ၊ ငါဒိဗ္ဗစက္ခုမျက်မှန်က မင်းတို့ကို
မြင်နေရတယ်နော် . . အမြန်မဆိုင်းတဲ့ ပထမဂိုဏ်းကကွ . . လာ
ထွက်ခဲ့စမ်း”

သူနှင့်မူယာက ထွက်လာပါသည်။ အပေါ်ထပ်လျှောက်ဆီ
ခြေဖျော့နင်း၍ ပြေးတက်ကြသည်။ စောစောက သူရို့ထိုင်ခဲ့သော
ကော်ရစ်ဒါထောင့်လေးကိုပင် ပြေးလာကြသည်။ ငေါက်ငမ်းသံတွေ
က ကော်ရစ်ဒါပေါ်အထိ လိုက်လာနေ၍ . . ကုပ်ကုပ်ကလေးတွေ
ခေါင်းပု၍ ထိုင်ကြရသည်။ အသက်ပင် ပြင်းပြင်းမရှူရဲကြ။ သူက
ခပ်တိုးတိုး နားကိုနမ်းရင်း ကပ်ပြော၏။

“လူ့ဘဝတုန်းက ဘယ်သူမှ ဒီလောက် မကြောက်ရပါဘူး
ဗျာ . . နတ်ဖြစ်မှပဲ ဟိုကြောက်ရ ဒီကြောက်ရ၊ ထမင်းကျန် ဟင်း

ကျန် ခိုးစားရနဲ့ အတော်ပဲတဲ့ နတ်ဘဝပဲ”

“တိုးတိုး . . မီးရောင် ဝင်းခနဲ မြင်လိုက်တယ်၊ အပေါ်ထပ်
ပြန်တက်လာပြီထင်တယ် မောင်တော် . . ဒုက္ခပဲ”

“ကိုယ်တို့ ဘယ်ပြေးပုန်းမလဲဟင်”

“တံခါးပွင့်နေတာ ဟိုတစ်ခန်းပဲရှိတယ်”

“ဟင်! . . အဲဒါ . . မူယာနဲ့ကိုယ် အဆိပ်သောက်တဲ့အခန်း
လေ”

“ဘာဖြစ်လဲ ဝင်ပုန်းတာပေါ့ . . အထဲမှာက ပုန်းစရာတွေ
အများကြီး ဒီထက်ပိုလုံခြုံတယ်”

“ဟင့်အင်း . . လူနှစ်လောင်းပြိုင် သေထားတဲ့အခန်းကြီး၊
ပြီးတော့ . . အစိမ်းသေကြီး သေထားတာ”

“အွန်! . . မောင်မောင်ကလည်း သေတာကကိုယ်ပဲ . .
ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်မခြောက်ရင် ဘာကိုကြောက်နေရဦးမှာလဲလို့”

“အဟို့ . . ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူလို့ပဲ ထင်နေ
တာက ဖျောက်မရဘူး”

“ရှုး! . . ”

အိမ်ကြီးက ကြီးလွန်းသဖြင့် ကော်ရစ်ဒါကလည်း ရှည်လျား
လှပါသည်။ ဟိုဘက်ကော်ရစ်ဒါထိပ်ကို တင့်ဆွေညွန့် မီးတဝင်းတင်း
နှင့် ရောက်လာသည်။ ကော်ရစ်ဒါ ကြမ်းပြင်တစ်လျှောက် တစ်ပေ
ချင်း နှစ်ပေချင်း မီးလင်းအောင် ထိုးလာသည်။ ပြီးမှ . . သူတို့ဓမ္မ

၉၆ နတ်ရွာစိုး

နားဆီ မီးလှမ်းထိုးသည်။

ဘုရား.. ဘုရား.. သူတို့ဆီ ဦးတည်နေသော ဖိနပ်ရာများ ဖိနပ်ရာက သွေးချင်းချင်း နီလို့ပါလား.. နှစ်ယောက်သား ထိတ်လန့်တကြား မတ်တတ်ရပ်၍ တစ်ယောက်ပခုံး တစ်ယောက် ယောင်ယမ်း၍ ဖက်လိုက်မိကြသည်။

မျက်မှန်နက်ကြီးနှင့် လှမ်းအော်သည်။

“မိပြီ.. မင်းတို့ ဘယ်ပြေးမလဲ၊ သွေးခြေရာကို မနှေး အပြေ ရှာလိုက်မှာ.. မင်းတို့ ပြေးနေတာ.. ရပ်!.. ”

မပြေးပါဘူး.. ရပ်နေမင့်ဟာပဲ.. ။

ဖြူပြီလာလုပ်နေရန်ကော.. ။

သူ့ ခြေနှင်းစကြာပေါ် လက်နှိပ်မီးက ဝင်းခနဲ လာထိုးရင်း နတ်ဆရာက ခြေထောက်၌ပင် မီးထိုးတာ ရပ်ထား၏။

သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“လားလား.. ရဲပဒေါင်းခတ်နေသော ယိုးဒယား ငရုတ် ဆီများ.. ဖိနပ်ခြေဖမိုးပေါ် အပုံလိုက် ပျစ်ခဲ၍စိုနေပါလား.. ။

ဒိဗ္ဗစက္ခုမျက်မှန်က တော်တော်စွမ်းပါလား ကိုကြီးရ.. ။ ငရုတ်ဆီလမ်းကြောင်းအတိုင်းကို လိုက်မြင်တော့တာပါကလား.. ။

တင်ဆွေညွန့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်နေသည်။

ဝါတ်မီးကိုလည်း သူ့ရဲ့ခြေထောက်တွေသာ ထိုးထားသည်။

ဝိညာဉ်မျက်နှာကို သူလည်း မကြည့်ရဲဘူး ထင်ပါရဲ့.. ။

ပြုထုတ် ၉၇

“မင်းတို့ နှစ်ဦးစလုံး အထက်ဆရာကြီး အမိန့်ကို နာခံစေ အိမ်ကို.. မိသားစုကို ထပ်ပြီးမနှောင့်ယှက်နဲ့၊ မင်းတို့အသက် ဖက်နဲ့ ထုပ်ရမယ်မှတ်.. မင်းတို့ကို ငါ ဒိဗ္ဗစက္ခုမျက်မှန်က မြင်နေရတယ်၊ ငါ့စကား နားမထောင်ရင် တွေ့လား.. ဒီမှာ ဆေးကြိမ်လုံး.. ”

“ရွမ်း!.. ရွမ်း!.. ရွမ်း!.. ရွမ်း!.. ”

လေကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် ရိုက်ပြရင်း လိုအပ်လျှင်သုံးမည့် လက်နက်အင်အားနှင့် ထိရောက်မှုကို ပြနေသည်။

“သွား.. နင်တို့ ထွက်လာတဲ့အခန်းထဲ ပြန်ဝင်နေကြ”

ဝင့်နေသော ကြိမ်လုံးကို မူယာလည်း ကြောက်သည်ထင့်၊ သူ့လက်ကိုဆွဲ၍ နတ်ဆရာညွန့်သောအခန်းထဲ ဝင်ကြရပါတော့ သည်။

“ကဲ.. ငါ့အမိန့်.. နာခံ.. ငြိမ်ငြိမ်နေကြ”

အပြင်မှ တံခါးသော့ခတ်သံ ကြားလိုက်ရပါတော့သည်။

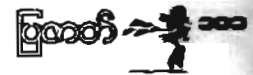
ဟုတ်ကဲ့.. ထိုသော့ခတ်သံသည် သူ့ဘဝတွင် နဝင်ပီယံ အဖြစ်ဆုံး အသာယာဆုံး အသံပါပေ။ ဂျလပ်!!.. တဲ့။

အပြင်ကသော့ခတ်သည့် ဂျလပ်ဆိုသောအသံလေးသည် ဒပ်ခနဲ သူ့ရင်ကို လှိုက်ဖို့သွားစေသည်။ အသည်းပေါက်ရုံမက ဆာလောက်အောင်(အဲ. . သေတောင်သေခဲ့ပြီးပြီပဲ)။ သေအောင် ဖင် ချစ်ကြင်နာခဲ့ရသူနှင့် ထိုဂျလပ်ထဲ နှစ်ကိုယ်တည်းလေ. . ။

ဤတစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်း တုတ်တယမ်းယမ်း လုပ်ခဲ့သော 'ဒေါက်တာနတ်ရမ်းကု'အား ကျေးဇူးထုထည် ခြင်းမိုရ်ထက်မငယ်အောင် တင်မိပါတော့သည်။

ထိုပြင်...

“ဟယ်... မောင်မောင်၊ ဟိုစားပွဲပေါ်မယ် စားစရာတွေ၊ အယ်... မောင်မောင်အတွက် သောက်စရာ ဒရိုင်ဂျင်တစ်လုံးနဲ့ ကြက်သားကြော်...”

“ဟာ!... ဒါကြောင့် ဒီအခန်းထဲ အတင်းမောင်းသွင်းနေတာကိုး ကျေးဇူးရှင်က... အင်း... မသိကျိုးကျွန် အပြစ်တင်စောမိခဲ့တဲ့ အမိုက်အမဲလေးကို ငွေမယူပါနဲ့ အထက်သခင်ရယ်၊ နောက် နောင်ဆင်ခြင်ပါမယ်...”

နှစ်ယောက်သား... ၀၀လင်လင် အားရှိပါရှိ စားကြလေသည်။

ရေချိန်လည်းကိုက်၊ ဗိုက်လည်းပြည့်သောအခါ အသင့်ချထားသော dream bed ပေါ် သူက အကြောဆန့်၍လှဲချလိုက်သည်။

ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ သိမ်းဆည်းရန်ပြင်နေသော... ချစ်သူအလှကို သူလှမ်းကြည့်ရင်း ဆိတ်ကွယ်ရာတွင်ရောက်ရှိနေကြသည့် သူတို့၏လွတ်လပ်မှုကို တစ်မိမိမိပီတိဖြစ်နေတော့သည်။

လူ့ဘဝ၌ မွတ်မွတ်သိပ်သိပ် တောင့်တခဲ့ရသော... စိတ်နှိုးလက်ရှိချစ်ပစ်ချင်စိတ်ကို လူမှုရေးတံတိုင်းကြီးက တားဆီးပိတ်ကာထားခဲ့သည်။ ယခုအခါ... လူမှုရေးတံတိုင်းလည်း မရှိ။

အဲ... နတ်မှုရေးတံတိုင်းလည်း မသိ။ စိတ်ရှိတိုင်း ကြံ၍ ရလေပြီ။

“မူယာရေ... စားအိုးစားခွက်ဆိုတာ နတ်တွေသိမ်းမိထားမရှိဘူး ထင်ပါတယ်၊ လူတွေတင်တဲ့နတ်စာပဲ သူ့ဟာသူ ပြန်သိမ်းမှာပေါ့... လာပါဦးကွယ်၊ ကိုယ့်ဘေးမှာ ခဏလေးလာထိုင်စမ်းလှည့်ပါဦး၊ လူ့ဘဝကအနမ်းတစ်ခန်းရပ်ကို ပြန်ဆက်လို့ မောင်မောင်တို့အချစ်ကို အသက်သွင်းရအောင်ပါ... လာပါ... ထားလိုက်ပါ...”

“လာမယ်... မောင်မောင်၊ ကျွေးတဲ့လူ စေတနာ မကွက်အောင် ဆေးသင့်တာဆေး၊ တိုက်သင့်တာတိုက်ရဦးမှာပေါ့... နို့မို့စားကြွင်းစားကျန်ခိုးစားရတဲ့ နတ်စိမ်းဘဝ ရောက်သွားဦးမယ်... မောင်မောင်ရေချိုးခန်းမှာ ခြေလက်ဆေး၊ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ အရက်နဲ့ကို မူယာသိပ်မခံနိုင်ဘူး”

ဪ... ဟုတ်သား... ဒရိုင်ဂျင်ပေမယ့် အနံ့ထွက်တော့ အရက်နဲ့ပါပဲ၊ ကိုယ်လက်သန့်သန့်စင်စင်နဲ့မှ... ဟာဟ...။

အွန်!... သူမူယာဟာ သူ့ကိုယ်သူ ‘သု’ ‘သု’နဲ့ အမြဲပြောလာခဲ့တာပါ... ဒီတစ်ခါ အရက်နဲ့ကို ‘မူယာ’ မခံနိုင်ဘူးတဲ့...။

မူယာတဲ့...။

ပြီးတော့ မူယာက အရက်နဲ့ကို တစ်ခါမှမပြောဖူးပါဘူး၊ ထမင်းစားကောင်းအောင် သောက်ခွင့်တောင် ပြုခဲ့သေးတာပဲ... ထားပါလေ... အရင်ကလူ... အခုဟာက နတ်စိမ်းဆိုတော့ အာရုံကြောက်ပါးလည်း အပြောင်းအလဲတော့ နည်းနည်းဖြစ်ပေမပေါ့ဟု နတ်ကတွေးရင်း ရေချိုးခန်းဝင်ခဲ့သည်။

ခြေလက်ဆေးရင်း နတ်ဝတ်တွေချွတ်၍ ရေပါချိုးပစ်လိုက်သည်။ သွားတိုက်သည်။ ခေါင်းလျှော်သည်။ အသန့်တကာအသန့်ဆုံး အခြေအနေရပြီဆိုမှ ခေါင်းစည်းစွပ်၍ ရေချိုးခန်းက ထွက်လာသည်။ တဘက်ပတ်၍ နတ်ဝတ်ဒွါဒရာတွေ ကိုင်ထားသော သူ့ကို ပြုံးကြည့်ရင်း...

“မောင်မောင်ပြီးရင်... ရေချိုးခန်း မူယာဝင်ဦးမယ်နော်”

“မကြာနဲ့ကွာ... နော်... မစောင့်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါတွေလည်း လာဝိုင်းပြီးဝတ်ပေးဦး... ကိုယ့်ဟာကိုယ် မဝတ်တတ်ဘူး”

“သုံးမိနစ်ပဲစောင့်...”

အူဝဲ ခေါက်ဆွဲဖြုတ်ကြော်ငြာဟန်လုပ်၍ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ပြေးသည်။ သူ နတ်ဝတ်ဒွါဒရာတွေ ခုတင်ပေါ်ပစ်တင်ရင်း dream bed ပေါ်တက်လှဲလိုက်သည်။

ငါးမိနစ်မကပြီ...။

ဒရိုင်းဂျင်ကပူသည်။ ရေချိုးလိုက်မှ တက်လာတော့သည်။

သူ မွေးရင်းငိုက်ရင်း မိုက်ခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

သူ အိပ်ရာကနိုးတော့... လင်းကြက်တွန်သံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ သူမူယာကို ကမန်းကတန်း ရှာလိုက်သောအခါ...

ခုတင်ပေါ်စောင်ပါးလေးခြုံ၍ ပုံပုံလေးအိပ်နေတာတို့တွေ့ရသည်။ အသာအယာ ခုတင်နားကပ်လာပြီး... အပြင်ကလာသော မီးရောင်မှိန်မှိန်နှင့် ဖွေးအူနုဖတ်နေသော မျက်နှာလေးတို့

ခဏတာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ချစ်စိတ်တွေတစ်မိမ့်ယုံဖိတ်လာသည်။ တစ်ရေးဝဝအိပ်လိုက်ရ၍ ခွန်အားတွေလည်း ပြည့်လျှံနေသည်။

ခုတင်ပေါ်ဖွဖွလေးဝင်ထိုင်၍ ပါးအိအိလေးကို မထိတထိလေး မွှေးလိုက်မိသည်။

အောင်မာ... နတ်စိမ်းမလေးပေမယ့် ယာဒလေမိတ်ကပ်နဲ့လေးက သင်းသင်းလေးမွှေးနေသည်။ အနံ့သည် ဂန္ဓာရုံအဖြစ် ချစ်စိတ်ကိုပိုပြင်းအောင် လှုံ့ဆော်လေ့ရှိသည်။

သူမကိုယ်လုံးလေးကို စောင်အပြင်ကနေ သိမ်းကုံးပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ သူမ လူးလွန့်လာသည်။

“အချစ်ကလေး မူယာလေး... နိုးနေပြီလားဟင်”

“အင်...”

ခွဲနဲ့နဲ့ အသံလေးကပင် ရင်ကိုဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်ဖြစ်လာအောင် ဆွဲဆောင်နေပြန်သည်။

ဆံစပ်လေးကိုမွှေးရင်း...

“မူယာရေ... ခုဘဝမှာတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်ရှိလက်ရှိ ချစ်ကြပါစို့နော်... နော်...”

“ချစ်ပါမောင်မောင်ရယ်၊ သို့သော်လည်း... အဲ... အင်း”

“ဘာလဲ... ဆက်ပြောလေ၊ ဘာလို့ စကားစုဖြတ်ထားတာလဲ၊ မူယာဟာ နတ်ဖြစ်လာမှတစ်မျိုးပဲ... ပြောပုံဆိုပေါက်ကော

အသံပါ နည်းနည်းများပြောင်းနေသလားလို့ ကိုယ်ကောဟင်. . .
ကိုယ်ဘာတွေပြောင်းနေသလဲ”

“မောင်မောင်ကတော့ မူယာ့စိတ်ထဲမယ် အရင်လိုပါပဲ၊
သိပ်မထူးခြားပါဘူး. . မောင်မောင်ကို တစ်ခုမေးမယ်နော်”

“မေးပါ. . မေးပါ. . ”

“နေပါဦး. . လက်ကြီးက. . ၊ မူယာသိချင်တာက မူယာ့ကို
မောင်မောင်တကယ်ချစ်လားဟင်”

သူက ခပ်ဟဟလေး ရယ်လိုက်ခါ. . .

“ဒီစကားကို မေးမှမေးတတ်ပလေတယ်ကွယ်၊ ချစ်လွန်းလို့
ပဲ လူ့ဘဝကိုစွန့်ပစ်ခဲ့တာလေ. . မနုဿတ္တဒုလ္လဘတဲ့. . ရခဲ့ပါတယ်
ဆိုတဲ့ လူ့ဘဝကို ချစ်တာတစ်ခုတည်းနဲ့ စွန့်ပစ်ခဲ့တာ သိလျက်နဲ့
မေးရက်တယ်ကွယ်၊ ချစ်သမှ. . သိပ်ချစ်. . အရမ်းချစ်. . နှစ်နေ
အောင်ချစ်. . မူယာကကော ကိုယ့်ကို. . . ”

“မူယာလည်းချစ်ပါတယ်. . အိုး!. . နေပါဦးဆို အတင်းပဲ
ကွာ. . ”

“မူယာပဲ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ပေါင်းကြစို့. . ဆို. . . ”

“မဖြစ်လို့ပါ မောင်မောင်”

“ဘာကိုမဖြစ်တာလဲ မူယာ. . ၊ မဖြစ်စရာ ဘာရှိလို့လဲ”

“မောင်မောင်နဲ့ ဘဝချင်းတူနေလို့ပါ”

“ဟမယ်မင်း. . ဟင်း. . ဟင်း. . ဘဝချင်းတူလို့ ပေါင်းဖြစ်

အောင် ပေါင်းတော့မှာလေ၊ မောင်မောင်ကလည်း နတ်စိမ်း မူယာ
ကလည်းနတ်စိမ်း၊ နတ်စိမ်းလင်မယား. . ညားတာဘာဖြစ်လဲ”

“နတ်စိမ်းဘဝချင်းတူတာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး မောင်
မောင်. . ၊ အဲဒီထက်ပိုပြီး ဘဝချင်းတူနေလို့ ပြောနေရတာ”

“ဘာဘဝချင်းတူတာတုန်း. . ရှင်းအောင်ပြောပါ မူယာ”

“ခက်တော့နေပါပြီ မူယာ. . မူယာ. . မောင်မောင်တို့ဘဝ
မျိုး ပြောင်းလာတာကိုပြောတာ. . ၊ အချင်းချင်း ရှက်မနေတော့ပါ
ဘူး. . ဟောသမှာ. . ”

“ဟိုက်!. . ဟမလေးဈ. . ”

သူယောင်ယမ်း၍ ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ထလိုက်သည်။

လိုက်ထလာသော သူ့ကိုလည်း. . မွေ့ရာပေါ် ဝုန်းခနဲ ပက်
လက်လန်ကျအောင် တွန်းချလိုက်မိသည်။ ခေါင်းထဲလည်း ကြယ်
တွေ၊ လတွေ၊ ဂြိုဟ်နက္ခတ်တာရာတွေ တရွင်းရွင်းဖြတ်၍ အရည်
ကြည်အကွင်းကွင်းလေးတွေ အသေးအကြီး ဆက်တိုက်ပေါ်လာနေ
၏။

သူမက လူးလဲထလာပြီး သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုလာဖက်ရင်း. .

“အဲ့. . အဲ့ဒါပြောတာပေါ့. . ဘဝတူဆိုတာ”

သူမက တိုး၍ဖက်တွယ်လာသည်။

တွန်းရခက်၊ ဖြည်ရခက်နှင့် လှပသောသူမ၏ မျက်နှာလေး

ဆို ခပ်ငေးငေးနှင့် ကြေကြေကွဲကွဲကြည့်မိသည်။

“အံ့ပါ. . ထူးပါ. . ဘယ်လိုများဖြစ်ရတာတုန်း”

“ဒီ. . ဒီလိုနဲ့တူတယ် မောင်မောင်”

သူမက အတင်းနိုး၍ ဖက်တွယ်လာသည်။

သူက မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

သူ(မ)လက်တွေက သူမေးနှင့် ပါးနှစ်ဖက်ကို လာကိုင်၍ သူ(မ)မျက်နှာဘက်သို့ အတင်းဆွဲလှည့်နေသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောချင်ပုံရသည်။

သူကတော့ ဘယ်လိုမှထင်မှတ်မထားသော. . . သူဘယ်လိုမှ လက်ခံ၍မရသော အဖြစ်အပျက် အခင်းအကျင်းကြီးက သူ့မျက်ဝါးထင်ထင် ရှင်းရှင်းကြီးဖြစ်နေသမို့ ရင်ထဲစို့တက်လာသည်။

မှားပြီ. . . ။

ပြော. . ပြောချင်တာပြော. . ကြားနေရတယ်ဟ. . ။

“ဒီလိုနဲ့တူတယ်မောင်မောင်. . မောင်နဲ့မတွေ့ခင် ပြီးခဲ့တဲ့ ဘဝက မူယာဘုရားရှိခိုးတိုင်း ဆုတောင်းခဲ့ဖူးတယ်၊ နောင်ဘဝမှာ ယောက်ျားဖြစ်ရပါလို့လို့. . ဒါကြောင့် အဲဒီဆုတောင်း ပြည့်သွားတာလားမသိဘူး. . ”

ဖြစ်ရလေ. . . မျက်နှာလေးက နုအူဖွေးဖပ်. . ပါးစပ်က အသံကလည်း မိန်းမသံ. . လည်စလုတ်မရှိ. . လှုပ်လိလှုပ်လဲ့ နဲ့နဲ့ ပြောင်းပြောင်းမိန်းမတစ်ယောက်လိုပင် ချစ်စရာကောင်းနေပါလျက် ကယ်နဲ့. . . နတ်စိမ်းမိန်းမရှာ. . ဟိုမရောက် ဒီမရောက် အခြေ

တကောက် ဖြစ်နေရတယ်လို့။

“ဖြစ်မယ့်ဖြစ်လည်း ယောက်ျားနတ်စိမ်းစစ်စစ်ပဲ ဖြစ်လို့တယ် ပါတော့လားကွာ. . ၊ ခုတော့. . . စိတ်ကူးယဉ် မာန်ဝင်ထားသမျှ ပါနီထဲ သွားပါရောလား. . ”

“ဒါကလည်း မူယာထင်တာနော်. . . ၊ စွယ်တော်ရှေ့မှာ မောင်နဲ့ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ပေါင်းရပါစေသားလို့ စိတ်က မောင့်ကို စွဲပြီး မိန်းမရုပ်၊ မိန်းမစိတ် ဖြစ်လာတာနဲ့တူပါရဲ့. . . ”

“ကဲ! . . အဲဒီတော့ အခုပေါင်းလို့ ဖြစ်ကရောလား”

“အွန်! . . ဒါကတော့ မောင့်သဘောလေ. . ”

“အင်း. . လူ့ဘဝမှာကတည်းက ယောင်လို့တောင် ဝါသနာမပါတော့ ခက်တာပေါ့၊ မင်းကွာ. . စွယ်တော်ရှေ့မှာ နောင်ဘဝ ယောက်ျားဖြစ်ရပါလို့ဆိုတဲ့ ဆုတောင်းကို. . ဘွာ. . ဘုတ်တေး ခတ်လိုက်ရမှာ. . ၊ မင်းသတိမရဘူးလား. . ဒါ အဓိကအရေးကြီး ဥစ္စာပဲ”

“သတိရတာပေါ့မောင်. . ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်မှာဆုတောင်း ဆုံးလို့လဲ၊ နောက်ဘုရားဖူးတွေကို ကိုယ်ချင်းစာပါ. . ဖူးပြီးသူတွေ အမြန်ထွက်ပါ အော်နေတော့ အဲဒီဆု မတောင်းလိုက်ရဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငှက်ဖြစ် တစ်ကိုင်တည်းနား၊ ဆင်ဖြစ် တစ်ကျွန်းတည်း စားပေါ့. . ဟုတ်ဘူးလား. . ၊ ခု နတ်စိမ်းဖြစ်နေတော့လည်း ဘာလို့ပေါင်းကြရုံပဲ ရှိတော့တာ. . ”

“မောင်မောင်. . မူယာကိုကြည့်ပါဦး၊ မူယာကဖြင့် မိဘ
ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းကို တော်လှန်ပုန်ကန်ပြီး. . . မောင်မျက်နှာ
တစ်ကမ္ဘာထင်လို့ အသက်စွန့်လိုက်ခဲ့တာ မောင်အသိပါ၊ ခုမှ. . .
မောင်က စိမ်းပြီပေါ့. . ဟော့. . ဟော့. . ၊ ကိုနတ်စိမ်းကြီးရဲ့. . .

“ရှင်လူဆိုး.. ရှင်တဏှာအိုး.. . ဘဝဟောင်းရောက်မှ
အရင်အချစ်မျိုးနဲ့ ပြန်ချစ်နိုင်မယ်.. . ဟုတ်လား၊ ဘဝဆက်တိုင်း
ပေါင်းပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိသစ္စာစကားကို ဘယ်နားသွားထားလိုက်

လဲ.. ပြောစမ်းပါဦး.. ပြောပါဦး.. ”

“ဪ.. ဒါကတော့ သဘာဝတရားကြီးအလို.. ဖိနဲ့မဆိုတာ ရှိရတယ်လေ.. ၊ သဘာဝအရ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားဖို့ မရှိမဖြစ် လိုအပ်နေတဲ့ ဖိနဲ့မကြားက စေးပျစ်တဲ့ဆွဲဆောင်မှုပေါ့.. ၊ ပါဠိလို သိကောဟလို့လည်းခေါ်တယ်၊ တို့ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတောင်.. ”

“တော်ပြီ.. တော်လောက်ပြီ.. လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်စကားတွေနဲ့ မူယာကို ထပ်လှည့်ဖြားမယ်လို့ မကြံနဲ့၊ ဒီလိုစကားမတည်တဲ့လူနဲ့ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက်.. မူယာ မချစ်တော့ဘူး၊ ရှင်အချစ်ထဲမှာလည်း ဘဝကိုမနှစ်တော့ဘူး.. ဟူး.. ဟူး.. ”

“ကောင်းပါတယ်.. မူယာကို ဦးစားပေးပါတယ်၊ မူယာ သဘောပါပဲ”

ခေါင်းအုံးတစ်လုံးနှင့် စောင်တစ်ထည် မွေ့ရာပေါ်ကနေ ပစ်ချပေးသည်မို့ မွေ့ရာအောက်ကြမ်းခင်းပေါ်၌ပင် ခေါင်းအုံးခင်း၊ စောင်ခြုံ၍ ကွေးရပါတော့သည်။ ရုတ်တရက်အိပ်မပျော်ပါချေ။

အင်း.. Dr.တင်ဆွေညွန့် တကယ်ပဲအသက်ပြန်သွင်းနိုင်မည်လား.. မသွင်းနိုင်ရင် သူ့ဘဝ ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်မည်နည်း။

နတ်စိမ်းဘဝနှင့်ပင် ဆက်ရှိနေပါက.. သည် နတ်အခြော် တကောက်စိမ်းနှင့် ဘယ်ယိမ်းကို ဆက်ကပြအသုံးတော်ခံမည်နည်း။

ချစ်တာ.. တပ်မက်တာ.. တစ်ခုတည်းနဲ့ လူ့ဘဝကိုစွန့်မိတာ အမှားကြီးမှားပြီလား.. ။

Dr.တင်ညွန့်ဆွေ အသက်ပြန်မသွင်းနိုင်လို့ ဝိညာဉ်တွေကိုဖြေလွှတ်လိုက်ပါပြီတဲ့.. ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘာလုပ်စားရမလဲ.. ။

ဪ.. ဦးကြီးသီလ ဆိုဆုံးမတဲ့ တရားစာ၊ တရားစကားတွေ နာမကြား၊ စိတ်ကမနာခဲ့လို့ ဟပ်ကျော့ဘဝမှာ ဆပ်ဆော့နေရတာများလား.. ။

ဪ.. ဘွားတော်သာရှိရင် ဘာလုပ်မလဲ.. ဘာဖြစ်မလဲ.. ၊ ပြီးတော့.. ဉာဏ်ဘော်.. ၊ ဉာဏ်ဘော်သာ ရောက်လာရင် ဘယ်ဂလောက် ကောင်းလို့က်မလဲ.. သူ အကောင်းဆုံး ဖြေရှင်းပေးမှာပဲ။

ဒါပေမယ့် သူကလူ.. ငါကနတ်စိမ်း၊ သူ့မှာ ဒိဗ္ဗစက္ခု (မျက်မှန်မည်း)နှင့် ဆေးတောင်ဌေး ရှိသည်မဟုတ်။ သူ့ဒုက္ခတွေကို ကယ်တင်ဖို့နေနေသာသာ သူ့ကိုတောင် ဉာဏ်ဘော် မြင်ရမည်မဟုတ်။

ဒုက္ခ.. ဒုက္ခ.. ဟု... ဒုတ်ဒုတ်ချ.. အိပ်မပျော်သော မတော်တရော်အတွေးများဖြင့် စိတ်သည် ဟိုသည်ပြေးလွှားနေခဲ့သည်။

ထို့နောက် အိပ်မက်လိုလို တကယ်လိုလို ထူးထူးဆန်းဆန်း ဝန်းရံနံ့တစ်မျိုးကို ရှူရှိုက်ရပြီးနောက်.. အသိအာရုံပျောက်ကာ အမှောင်ထုကြီး ကျရောက်လာသည်။ ဖိထားသလိုပါပင်.. ။

၁၁၂ နတ်ရွာမှီး

ထို... အမှောင်ထုနောက်သို့ သူ့စိတ် ကောက်ကောက်
ပါရင်း... ဖော့မရအောင် နစ်မြုပ်သွားလေသည်။

ပလုံ!..။

ယက်... ယက်...။

အို... အနက်ပြင်ကြီး...။ ။

♥ ပြန်နေသော
ရေဆေးပြီးသား
သံမဏိဓားရှည်တစ်လက်လား...?
အဟိန်နေသော
ကျေအေးပြီးသား
ဟန်မရှိပျားရှည်တစ်စက်လား...?
သူ့အခန်း...ဝ...၌...။

အခန်း(၇)

“ဟော..

ဟော.. လှုပ်တယ်.. ကိုဇော်ရင်
ဘတ် လှုပ်လာတယ်.. မျက်နှာတွေလည်း သွေးရောင်ပြန်သမ်း
လာတယ်၊ ဟုတ်တယ်.. ဟုတ်တယ်.. အသက်ပြန်ဝင်လာပြီ”

“ဟယ်.. မမမူယာအလောင်းလည်း အတူတူပဲ၊ ရင်အုံက
ခန့်ဆွခန့်ဆွ ပြန်ဖြစ်လာပြီ၊ သူတို့အသက်ပြန်ရှင်လာပြီ..”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဒါမှ အဖေသားကွ၊ ငါ့သားလို

၁၁၆ နတ်ရွာစိုး

လူ ဒီဇမ္မုမှာရှိသေးလား. . .”

အသံပေါင်းစုံကြောင့် အသိအာရုံ နိုးထလာသည်။ မျက်စိ
ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ. . .

“ဟကောင်. . ဖိုးဇော်. .”

“ဟေ့. . မောင်အေးကိုဇော်. . သား. . ကိုဇော်. .”

“ဟိုင်း. . ကိုကိုဇော်. .”

အောင်အေး၊ ဘွားပွေးလှ၊ ချယ်ရီတို့ညီအစ်မမျက်နှာတွေ
အနီးကပ်အုပ်မိုး၍ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် နှုတ်ဆက်နေကြသည်ကို မြင်နေ
ရ၏။

ဘေးဘီနှင့် အိပ်ရာကိုကြည့်တော့ ညက သူ့အိပ်ပျော်သွား
သော သုမူယာ(အဲ)အခြော်တကောက်ခုတင်ဘေး ကြမ်းခင်းမတုတ်
တော့ပေ။ Dr.တင်ဆွေညွန့်၏ ဓါတ်ခွဲခန်းထဲရှိ တစ်ယောက်အိပ်
ခုတင်ပေါ်တွင်ဖြစ်နေ၏။

“ဟော. . မမသုမူယာလည်း မျက်စိပွင့်လာပြီတော့. .
ဟာဟ. . ဝမ်းသာလိုက်တာ”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ယဉ်လျက်တစ်ဖက်ခုတင်တွင်. .
သုမူယာကို အဝတ်နက်အုပ်လျက်သား မျက်နှာလေးသာ ဖော်ထား
သည်ကိုတွေ့ရသည်။

သူ့ကို သုမူယာလှမ်းမကြည့်သေးခင် သူ့ကိုယ်ပေါ်က
အဝတ်နက်ကြီးကို Dr.တင်ဆွေညွန့်က ရွှင်းခနဲ ဆွဲခွါလိုက်သည်။

ပြတော် သာ

ဒေးဗစ်ကော်ပါးဖီးစတိုင်နှင့်ဖြစ်သည်။ သူ့အောက်ပိုင်းကို သူ့ကြည့်
လိုက်တော့ နတ်စိမ်းဒွါဒရာတွေ ချပ်ဝတ်တန်ဆာတွေ မရှိတော့၊
အဆိပ်မသောက်ခင်က မိမိဝတ်ထားသော ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် စတိုင်လ်
ဘောင်းဘီနှင့် ပြန်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

တစ်ဖက်ခုတင်မှ ထထိုင်စပြုနေသော သုမူယာကိုလည်း
လှမ်းကြည့်မိသည်။ အဆိပ်မသောက်ခင်ကအတိုင်း ခေတ်မီအဝတ်
အစားနှင့် ကျစ်ဆံမြီးနောက်ထုံးနှင့်ဖြစ်သည်။

အကြည့်ချင်းဆုံသည်။ သူ့ပြုံးပြသော်လည်း ခနဲတုတ်တုတ်
မျက်စောင်းချိတ်ပြီး ပြန်လှည့်သွားသည်။

အလို. . .

“မူ. . မူယာ. .”

“လာမခေါ်နဲ့. . သွား. .”

ဒေါက်တာတင်ဆွေညွန့်က ခုတင်ပေါ်ကခုန်ဆင်း၍ သု
မူယာဆီသွားတော့မည့် သူ့ရင်ဘတ်ကိုတွန်း၍ ‘ခဏလေး ညီလေး
ဖိုးဇော်’ဆိုပြီး ခုတင်ပေါ် ပက်လက်ပြန်လှန်ခိုင်းသည်။

“ခဏကွာ. . နော်. . မယ်ဒီကယ်ချက်ကပ်လုပ်ပြီး မှတ်
တမ်းနည်းနည်းတင်စရာရှိလို့”

“ကိုကိုကြီး သူ့ကိုအရင်လုပ်ပေးပါ။ ခပ်မြန်မြန်လာလုပ်ပေး
ပါ. . လက်ထရိန်ဝင်ချင်နေလို့. .”

“ဒါဖြင့်သွားဝင်ဟာ. . . ချယ်ရီတို့၊ နယ်လီတို့ တွဲပို့ပေး

လိုက်..”

သူ့ကို နားကြပ်နှင့်စမ်းသည်။ သွေးပေါင်ချိန်သည်။ သွေး
နမူနာယူရန် pipe-pan တပ်၍ တန်းလန်းထားပြီး သန့်စင်ခန်းမှ
ပြန်လာသောသူ့နှုမဆီ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“မူယာကအရေးကြီးတယ်.. လေဆိပ်ဆင်းရဲတော့မှာ၊
ခဏမှိန်းနေဦး ဖိုးဇော်..”

ခုမှပင် သူ့ရင်ဝသို့လည်းကောင်း.. ရှိရှိသမျှသော ဒွါရ
ပေါင်းစုံသို့လည်းကောင်း.. အလုံးကြီးတွေ စိုတက်လာတော့သည်။

ဪ.. သူပြန်တော့မှာကိုး၊ လူ့ဘဝပြန်ရလို့ ဝမ်းသာလို့
မှမဆုံးသေး.. ၊ သူမူယာ ကုတ္တိယစင်စစ် ပြန်ဖြစ်ပြီမို့ ကြည်နူးအပြုံး
လို့မှမဆုံးသေး.. ၊ လေးပင်ထူထဲသော နံရံကြီးက ဝီးခနဲပြန်ဝင်
လာပါပေါ့လား။ ခြားပေရော့.. ။ ဟုတ်ပေသားပဲ.. သူမ လတ်
ထပ်ဖို့ ပြန်တော့မှာပါလား။ ဟူး!.. ရက်စက်အားပါပေ.. ကံကြမ္မာ
ဇာတ်ဆရာရယ်။

သည်နံရံကြီးခြားလို့ လူ့ဘဝမှာ မညားရမယ့်အတူတူ..
သွားမဟဲ့ တမလွန်ဆိုပြီး လူ့ရပ်ကွက်ပေမယ့်(ဒါဘယ်သူ့ဇာတ်လဲ)
စာရေးဆရာမင်ရည်ကျပြီး.. အလွဲလွဲအချော်ချော် ဟိုမရောက်
ဒီမရောက်အခြောက်တကောက်နဲ့ ဝင်နှောက်တာ(ဟမမင်း..
ဒီကောင်မှာ..)ရင်ပေါက်မတတ်ရူး ဆိုပြီး.. ငိုချင်းချရမယ့်ကိန်း
ကြီးကို ဒဲ့ဝင်ဆိုက်တာပါပဲ။ မိုက်လိုက်တဲ့ကံကြမ္မာရယ်.. ဟယ့်..

ဟယ်.. ။

သူမူယာကို ဆေးစစ်ခြင်းပြီးသွားသည်။ အပ်တန်းလန်းနှင့်
သူက ခုတင်ပေါ်ပက်လက်ကလေးဖြစ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည်
ဘာမိတွန်ဆေးပြားသာသာ ရှိနေရော့မည်။

“မူ.. မူယာ.. ၊ သူမူယာ.. တ.. တ.. တကယ်ပြန်
တော့မလို့လားဟင်..”

ခုတင်ပေါ်က ကူချပေးနေသော ဒေါ်ကြီးပွေးလှက မူယာ
လက်ကို တွဲရင်း..

“မပြန်လို့ဖြစ်မလားကွယ်.. ဟိုမှာ ဖိတ်စာကမ်းပြီး အားလုံး
စောင့်နေမယ့်ဟာ.. ၊ သတို့သမီးမပါဘဲ ဘယ်လိုမင်္ဂလာဆောင်
မလဲကွယ်.. ၊ အားလုံး အထုပ်အပိုးပြင်ဆင်ပြီးသား.. လေယာဉ်
ကွင်းဆင်းဖို့အသင့်ပဲ..”

ကျောပေးထားသောဦးမောင်အေး ဘေးမှဒေါ်နွေးနွေးက
လည်း..

“မူယာ.. ဟိုကျ ဘာသံမှမဟနဲ့နော် ငါတူမ၊ မူယာအဖော်
ကောင်မလေးကိုတော့ အန်တီတို့နှုတ်ပိတ်ပြီးသား၊ ရိုက်စစ်တာ
တောင် သူဖော်မှာမဟုတ်ဘူး.. ၊

သား.. မောင်ဇော်(သူ့ဘက်မျက်နှာမူရင်း) လူကလေးက
လည်း ပြီးခဲ့တဲ့အဖြစ်ကို မေ့လိုက်ပါကွယ်.. ၊ ကံမကြုံလို့ ဆုံလျက်
နဲ့ကွဲရတာ ဖူးစာမပါလို့ပဲလို့ မှတ်ယူလိုက်ပါ..”

“ဗျာ! . . အဲသလိုပဲလားဗျာ . . ဒါနဲ့ပဲ ပြီးရမတဲ့လား၊ မူ . . မူယာ . . ကိုယ့်ကိုမချစ်တော့ဘူးလားဟင် . . ဟင်”

“ဟင်း . . ဟင်း . . စကားမတည်တဲ့လူကြီးကများ . . ၊ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ အတူပေါင်းကြမယ်ဆို . . ”

“ဟာ . . ဒါတော့မူယာရယ် . . ဖြစ်နေပုံကြီးကို မူယာလည်း အသိသားနဲ့ . . ဘယ်လိုပေါင်းကြမှာလဲ . . ”

နှုတ်ခမ်းလှလှလေး ဆူတူတူမဲ့တဲ့တဲနှင့် လဲနေသော မျက်ဝန်းကို သူ့မျက်နှာပေါ်စိုက်ချရင်း . . .

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နှလုံးသည်းပွတ်နဲ့ချစ်ရင် . . အချစ်တစ်မျိုးနဲ့ ရအောင်ပေါင်းရမှာပေါ့၊ ခုတော့ သူက ချက်ချင်းအချိုးပြောင်းပြီး . . ညောင်း . . ညောင်း . . နဲ့ . . ဂျောင်းခိုင်းတာလေ . . ”

“မ . . မဟုတ်ရပါဘူး . . မူယာ၊ နေ . . နေပါဦး ကိုယ်ရှင်း ပြပါရစေဦး . . ၊ ကိုယ် . . မူယာ့ကို တကယ်ချစ်တာပါ . . မူယာ . . မူယာ . . သုမူယာ . . ”

အရှုတစ်ယောက်လို သူ တိုးတိုးဖွဖွရေရွတ်နေစဉ် သုမူယာနှင့် သူ့ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းအားလုံး အခန်းထဲက ထွက်ခွာနေကြပြီဖြစ်သည်။

သူ အာခေါင်ခြစ်အော်ဟစ်လိုက်မိ . . .

“မူယာ . . မူယာ . . မူယာ . . မူယာ . . ”

အခန်းဝမှမူယာသည် ခပ်ဖြည်းဖြည်းလမ်းလျှောက်ထွက်

နေရာမှ စုံရပ်လိုက်သည်။ နောက်က ဘေးက သူ့သားချင်းတွေက သူ့ကိုကျော်တက်သွားကြသည်။

ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား၏ လွမ်းဆွတ် ရင်နှင့်ဖွယ်ဇာတ်သိမ်းခန်းလိုပင် သူမက (Slay)နှင့် ကျောပေးရပ် ကျန်ခဲ့ပြီး . . . သူမကို လိုက်ပို့သူများက ရှေ့ကိုထွက်ခွာသွားကြပြီး . . တံခါးပေါက်က လင်းလက်ကျလာသော အလင်းစူးစူးထဲ အားလုံး ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

ကျောပေးရပ်နေသော သူမပုံရိပ်က တဖြည်းဖြည်းလည်ပင်းလည်လာပြီး ဆံပင်တွေ ဖွားခနဲ အနှေးပြဒါယမ်းလွင့်ဝဲလာပြီး သူမမျက်နှာ သူ့ဘက်ထင်ထင်ပပ လင်းပြလာသည်။

သူမ သူ့ကိုစူးစူးစိုက်စိုက် ဝင်းဝင်းပြက်ပြက် လည်ပြန်တစ်ချက်ကြည့်သည်။

နောက်ဆုံးမြင်ကွင်းမို့ သူ အားတင်း . . အာရုံအပြည့်သွင်း၍ တောင်းပန်ခယသောအကြည့်ဖြင့် ပြန်ကြည့်နေစဉ် . . .

မြဲခနဲနေသော ရေဆေးပြီးသား သံမဏိခါးရှည်တစ်လက်လား . . . ။

ကြေအေးပြီးသား မာန်မရှိ ပျားရည်တစ်စက်လား . . . ။

သူ့အခန်းဝ၌ . . သူမ ပစ်ချထားခဲ့လေသည် . . ။

အမျိုးအမည် ခွဲခြားရန်ခက်သော . . အပြုံးတစ်ဝက်တိတိနှင့် . . . ။

၁၂၂ နတ်ရွာစိုး

အောင်အေး.. ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် အလင်းထဲတရွေ့ရွေ့ တိုး
ဝင်ပြီး သူ့ခုတင်ဆီလာနေသည်။
“မင်္ဂလာပါ သူငယ်ချင်း” တဲ့။ ။

- ♥ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ဇာတ်လိုက်မှန်းသိဖို့နေနေသာသာ
သာကောင်မှန်းကိုမသိတာ။
- ♥ ဇာတ်ညွှန်းဖတ်ဖို့ သိဖို့နေနေသာသာ
ဇာတ်ကျောရိုးတောင်ဘာမှန်းမသိတာ။
- ♥ ဒါရိုက်တာဘယ်သူမှန်းသိဖို့ နေနေသာသာ
နောက်ခံပန်းချီကားတောင် ဘာမှန်းမသိတာ။
- ♥ ဇာတ်ပေါင်းမှသိလိုက်တာ..
ပြဇာတ်က ကျွန်တော့်ကို ထဲထဲဝင်ဝင်
ကသွားပြီဆိုတာ။ ။

ကတ်သိမ်း

“ဘာ!

ဘာက အောင်အေး... မင်းတို့ဘာ
က ဒီပြကတ်ကိုရေးတဲ့ ဒါရိုက်တာကြီး.. ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်.. ဖိုးဇော်၊ ဒါရိုက်တာမောင်းထောင်ရဲ့ လက်
ရာအစစ်ပဲ၊ မင်း အံ့ဩမယ်ဆိုလည်း အံ့ဩလောက်ပါတယ်..
သုမူယာ(ခေါ်)ခင်မူမြင့်အပါအဝင်.. သူ့မောင်အမြွှာပူး နုသူတာ
(ခေါ်)မောင်မောင်ထိပ်ကောပေါ့လေ.. အဲ.. ငါတို့အားလုံး ဘာ

၁၆ နတ်ရွာစိုး

ပြဇာတ်မှာ သဘာဝကျကျ ဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ကြတာကွ့ . . ”

သူ အံ့သြရုံမက အူချာလည်၍ ရူးသွပ်သွားမလောက်ဖြစ်လာသည်။

“ငါ့ရှေးတော့မယ်အောင်အေး . . . ! လိပ်ပတ်လည်အောင် ငါ့ကိုဖြည်းဖြည်းချင်း ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါဦးကွာ၊ ငါ့ရိုးမှပဲ . . ”

အောင်အေးက စီးကရက်ထုတ်၍ မီးညှိနေသေးသည်။

ပြီးမှ . . .

“ဟင်းဟင်း . . . ငါ့ဘာက ဝင်းဝင်းတို့ ကာဌေးတို့ပြဇာတ် ခေတ်ကတည်းက ပြဇာတ်ရေးတာ၊ ဒါရိုက်တာလုပ်တာတို့ ပိုးဝင်ခဲ့တာကွာ၊ ရွှေခုံးဘီအောင်ရဲ့ လူမသိသူမသိ တပည့်အရင်းကြီး . . !

သူ့ဘွားတော်က ဖက်ခွက်စားဆိုပြီး တားလွန်းလို့ သူလုပ်ချင်တာမလုပ်ခဲ့ရတာ . . မကျော်ကြားခဲ့တာ၊ ခုမှ ငယ်မူပြန်ခွင့်ရတာလေ . . ! ရှိတဲ့လူနဲ့ ပြဇာတ်ကတာပေါ့ . . !

သူက ဘားနက်ဒ်ရှော့တို့၊ အဂ္ဂါအယ်လင်ပိုးတို့၊ ခုခေတ်ဆစ်ဒနီရှ်လ်ဒန်းတို့၊ ကင်ဖော့လေတို့ကိုလည်း ဖတ်တော့ ဟာသပေမယ့် လျှို့ဝှက်သည်းဖို့ ဆန်ချင်တယ်လေ . . ”

သူပါ စီးကရက်တစ်လိပ် တောင်းသောက်မိသည်။

“အဟွတ်! . . အဟွတ်! . . . ”

“အေးချယ်ရီဇိုက် တစ်ခန်းရပ်ဟာသဇာတ်ကိုလည်း သူပဲရေးတာ . . ”

ပြဇာတ်

“ဟာ! . . ဗုဒ္ဓေါ့ . . ”

“အေးချယ်ရီကို အကောင်းဆုံးသရုပ်ဆောင်နိုင်အောင် သူရက်ပေါင်းများစွာ သင်ယူလေ့ကျင့်ပေးခဲ့တာ၊ အဲဒါ . . သူ့ဝါသနာလေ . . ”

“ငါတောင်တကယ်ယုံသွားတယ် . . ခွေးချယ်ရီမ ကောင်းလိုက်တာ . . အော်စကာကို ချေးသုတ်ပြီးပေးသင့်တယ် . . ”

“အဲဒီမှာ မင်းအူတူတူဖြစ်နေတာကို ဘာကလွတ်သဘောကျပြီး P.G Wodehouse ရဲ့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကိုမီးပြီး . . . ဒီသူမူယာ၊ နုသူဇာတို့နဲ့ မင်းသရုပ်ဆောင်ဖို့ ဇာတ်ညွှန်းရေးတော့တာလေ၊ တို့အိမ်သားအားလုံးက ဇာတ်ပို့တွေပေါ့ . . . ဟားဟား . . . တို့တစ်အိမ်သားလုံးကလည်း ဒါမျိုး ဝါသနာပါမှပါလေ . . ! မရယ်ကြေး . . အတည်ပေါက် သရုပ်ဆောင်ကြရတာ၊ လချီပြီး ဇာတ်တိုက်ထားတာကိုယ့်လူ . . ”

“ဟေ! . . ဇာတ်တိုက်တုန်းက မင်းသား ငါ့နေရာ ဘယ် . . ဘယ်သူ ဝင်သရုပ်ဆောင်လဲဟင် အောင်အေး . . ”

“ဘာပဲပေါ့ကွာ . . မင်းနေရာက ဘာမှမသိသလို မှင်သေသေသရုပ်ဆောင်တာ ဟေ့ကောင်ရေး . . ! ဇာတ်စတိုက်တော့ ငါတို့မျက်နှာပိုးမသတ်နိုင်ဘူး၊ ဘာအမူအရာက ကောင်းလွန်းလို့ မင်းအခုရက်ပိုင်းအတွင်း ဖြစ်ခဲ့သလိုပဲကွာ . . ဘာဟာ တကယ့်ပါဇော်ခွင့် အနုပညာသည်ကြီးကွာ . . ”

စကားပြောရင်း ဒရိုင်းဂျင်ပုလင်း ဖွင့်ကြသည်။

“နေပါဦး ဇာတ်လမ်းက ဘယ်ကစဖွင့်သလဲ အောင်အေး”

“အဲ့ဒါမပြောခင် ဘာစေ့စပ်သေချာပုံ ပြောပြမယ်. . မင်း အံ့ဩသွားမယ်၊ မင်းကို မျက်ခြည်မပြတ် သူ့လူတွေနဲ့ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်. . ဉာဏ်ဘော်ရှိနေရင် မင်းကို တစ်ခုခုနဲ့ဝင်ကယ်မယ်၊ သူ့ဇာတ်ညွှန်း ပျက်မယ်ဆိုတာ သိလို့. . ဉာဏ်ဘော်တောသွားမှ ဇာတ်ကိုစဖွင့်တာ. . ”

“ဘယ်လိုကွ. . ဘယ်နေရာက စဖွင့်တာလဲ”

“ဟဲဟဲ. . မင်း ဉာဏ်ဘော်ကို သင်္ဘောဆိပ်ပို့နေတာကို ငါနဲ့ဘာ နောက်ကလိုက်ကြည့်နေခဲ့တာ၊ မင်းဘိလိယက်ထိုးနေချိန် မှာ ငါ မတော်မဆရောက်လာတယ်လို့ မင်းထင်လား. . အဲ့ဒါ ဇာတ်အဖွင့်ပဲ၊ ဇာတ်ညွှန်းအတိုင်းပဲ ငါဝင်လာတာ၊ ဟားဟား. . သုမူယာအလှနဲ့ နောက်ကြောင်းပြောပြီး မင်းအကြောင်းလည်းသိနေတော့ မလာလာအောင် ဖိပြောခဲ့တာ. . ဖွဲ့နုကြိုက်နွားပြာကြီး ပေါက်ချလာတာပဲ. . ”

“မင်း တော်တော်ပီရိတယ်ကွာ. . ”

“ရောက်ရောက်ချင်းပဲ မင်းငြိပြီဆိုတာသိတယ်၊ ဟဲဟဲ. . ငြိအောင်လည်း သုမူယာက အကယ်ဒမီရှောလေ၊ သူ့ကျောကွင်းထဲ မင်းလည်ပင်းကလည်း အတင်းတိုးတော့တာကိုးကွ. . ”

“နေပါဦး ကိုကြီးတင်ဆွေညွန့် ရောက်လာတာက. . ”

“ရောက်နေတာကြာပြီ. . ကန်လမ်းအိမ်မှာ နေနေတာ သူလည်းဇာတ်ညွှန်းဖတ်ပြီးပြီ၊ လိုအပ်တဲ့အခန်းတွေ ဇာတ်တိုက်ထားပြီးပြီ သူက အရင်းအနှီးများတယ်နော်၊ သူ့အဖေဝါသနာ ဖြည့်ဆည်းဖို့ လစာမဲ့ခွင့်၊ အသွားအပြန်စရိတ်၊ အင်ဓါတ်ခွဲခန်းဆက်တင်. . သိန်းအနည်းဆုံး လေးငါးဆယ်မြောက်တယ်. . ၊

ဒါပေမယ့် ငိုးကွ. . သူလည်း အဲ့လိုအတည်ပေါက် သရုပ်ဆောင်နေရတာကို ပျော်နေတာ၊ နတ်စိမ်းဝတ်ဖို့ ခွဲဒါရာဒီဇိုင်းနာကတော့ ဦးမောင်အေး၊ ဒေါ်နွေးနွေးနဲ့ သမီးများပဲပေါ့. . ”

“နေပါဦး. . . ငါမေ့နေတုန်း အဝတ်တွေ ဘယ်သူချွတ်၊ ဘယ်သူစွပ်ပေးသလဲ. . ”

“မင်းအတွင်းခံတော့ ယောက်ျားတွေ ချွတ်ပေး၊ဝတ်ပေးတာပေါ့ကွ၊ ဘာလဲ. . မင်းက သုမူယာလဲပေးတယ် ထင်လို့လား”

“ရှက်တာပေါ့ကွ. . ဟီရိုသြတ္တပုကွ. . ဒါနဲ့ သုမူယာကို ကော ဘယ်သူလဲပေးလဲဟင် အောင်အေး. . ”

ဒရိုင်းဂျင်ကို သကြား၊ သံပရာစပ်ရင်း. . .

“သူ့ဟာသူ အခန်းထဲဝင်လဲတာပေါ့ကွ. . သူက ကိုကိုကြီး စပ်ထားတဲ့ အိပ်ဆေးနဲ့ကြောင်ဆေး သောက်တာမှမဟုတ်တာ၊ သူသောက်တာ မင်ဆေးခွက်နဲ့အရောင်တူတဲ့ သံပရာရည်ကွ. . ”

သူ တစ်ခွက်ကောက်မော့သည်။ အာလူးကြော်ဝါးသည်။

“နေပါဦး. . အဲ့ဒီအဆိပ်ကို ငါကမသောက်ဘူးလို့ ငြင်းရင်

မင်းတို့ဘယ်လိုလုပ်မလဲ. . ဇာတ်ညွှန်းပျက်ကရောမဟုတ်လား”

“မင်းမထင်နဲ့. . မင်းဗိုက်ထဲ အဲဒီအရည်ဝင်သွားအောင်
ဖြားယောင်းမယ့် သုမူယာအတွက် ရိုက်ကွင်းဇာတ်ညွှန်း လေးငါးခု
ရံပြီးသား. . ၊

ဒါပေမယ့် မင်းအားနည်းချက်၊ မင်းအားသာချက်နဲ့ မင်း
ဆိုက်ကိုးဇစ်ကို အာကနောကျနေခဲ့တယ်ဖိုးဇော်. . ၊ ညစာ
ထမင်းဝိုင်းမှာ ဘာဘက မင်းနဲ့သုမူယာ အတူတူတွဲစားဖို့ စီစဉ်ထား
တာ သူ့အကဲခတ်မလို့၊ အငယ်မနွေးနယ်လီဝင်ရှုပ်လို့ ဘာဘ အဲဒီ
ညက ဒေါပွဲလိုက်တာလေ. . ”

“အေး. . ငါသတိထားမိတယ်၊ မိနွေးကို မျက်ထောင့်နီနဲ့
ကြည့်ရင်း ခုံကမေးစေ့ထိုးပြီး ဖယ်ခိုင်းတာ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ငရုတ်သီး
ကြောင့် ငါတို့အရက်သောက်ရတာ ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ သုမူယာ
လည်း မီးစင်ကြည့်ပြီး ကတတ်တယ်နော်. . ၊

သူ ဘာဘကို မင်းကွယ်ရာမှာပြန်ပြောပြတာ. . ၊ သူ့ Coke
ဘူးပေါ်ကနှုတ်ခမ်းနီရာကို မင်းနမ်းစုပ်တော့ အသားယူချင်တဲ့သူ
ရယ်. . အဲဒါအရိုးကြီးလို့ မင်းကိုကလိတာလေ၊ ဇာတ်ညွှန်းအပြင်က
သူမဟာသူမ ပစ်ထည့်သွားတာ၊ ဘာဘကလည်း လွှတ်သဘောကျ
တာ. . ငါ့မင်းသမီး တော်သဟေ့တဲ့၊ ငါတို့ကတော့. . မင်း မူယာ
အပေါ်မာယာများတာကို ဝိုင်းဟားလို့ကောင်းလိုက်တာကွာ. . ဟား
ဟားဟား. . . ”

“သေခြင်းဆိုး. . မျိုးမစစ်ကောင်”

“ထုပ်ဆီးတိုးတော့လည်း မင်း မူယာကိုချည်း ငွေဖမ်းနေ
တာ တို့စိတ်ထဲက တခွံခွံနဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေကြတာကွ”

“ငါ နည်းနည်းတောင် ရှက်လာပြီကွာ. . ”

“ငါ့စာကြည့်ခန်းထဲ တမစ် Playboy စာအုပ်တွေ ချထား
ပြီး ဇာတ်ညွှန်းအတိုင်း သုမူယာကိုလွှတ်ပေးလိုက်တာပဲ”

“အဲဒီကောင်းခန်းမှာ ဟိုအိမ်ဖော်မလေးတော့ မလွှတ်
သင့်ဘူးပေါ့ကွာ၊ မင်းသားကောင်းစားခန်းကျမှ ကော်ဖီသောက်မယ်
တဲ့. . ကော်ဖီဘာလုပ်ရမှာလဲ. . လခွီး. . ”

“အဲဒါ ဇာတ်ညွှန်းထဲမှာမပါဘူးကွ၊ ကောင်မလေးက သူ့
သခင်မကို သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ကာကွယ်တာ၊ အေး. . ခွေး. . အဲ
မင်းဆိုတဲ့ကောင် ဝမ်းသာအောင် လေလည်ပြဦးမှ. . ၊ ဇာတ်ညွှန်းထဲ
မပါတဲ့ အားရပါးရသရုပ်ဆောင်ချက်ကို သုမူယာ ဈာန်တကယ်ဝင်ပြီး
လုပ်ခဲ့တယ်ဖိုးဇော်. . ”

“ဟင်. . ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကဒ်လဲ. . ဘယ်အခန်းလဲ”

“ကိုဇော်ကို သုချစ်တယ်. . ၊ အချစ်အတွက် ကိုဇော်မလိုက်
လည်း သုသေရဲတယ်. . ၊

အိုး. . မူယာလိုမိန်းမလှလေးက ကိုဇော်အတွက် အသက်
စွန့်မယ်ဆိုရင် ကိုဇော်လိုပုရိသမင်းယောက်ျားက နှစ်ဘဝလောက်စွန့်
ပြီး အချစ်ကိုသက်သေပြရဲသေးသပေါ့. . ဒီဘဝက တို့တွေ လက်တွဲ

၁၃၂ နတ်ရွာစိုး

ပြီး အတူတူထွက်မယ်. . ဒါပဲ. .

ဒါမှ သုချစ်သူတဲ့. . .”

ဝမ်းသာရွှင်မြူးသွားသော သုမူယာက သူ့လည်ပင်းကို သိုင်း
ဖက်၍ ဂုဏ်ပြုအာပွားကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရှည်ရှည်လျားလျား ပေး
လေသည်။

အို. . သေပျော်လှချည့်ရဲ့။

ညသည် အရည်ပျော်ကျလာလေသည်။

၆ ၆ ၆ ၆

ပြတော်

“တို့အားလုံး ပန်းခွံနောက်မှာ. . ပန်းခွံဘေးမှာ ခပ်စော
စောကပဲ ရှိနေကြတယ် ဖို့ဇော်၊ မင်းလိုက်လာမှာသိလို့ ဇာတ်ညွှန်း
အတိုင်း သူ ပန်းခွံနောက်က နှစ်ယောက်တည်းတန်းလျားမှာ သွား
ထိုင်နေတာ. . ဒါပေမယ့် ဇာတ်ညွှန်းအသိမ်းမှာ မင်းကို အကြာကြီး
အာပွားပေးခန်း လုံးဝမပါဘူး. . သူ ဖီးလ်တကယ်ဝင်သွားတာ”

“ဟင်. . ဒါဆို. . သူ. . သူ. . ငါ့ကို. .”

ဝေးကြပြီးပြီဟု စိတ်တုတ်တုတ်ချပြီး အောင်အေးပြောသမျှ
အလွမ်းပြေစိတ်ပြေ နားထောင်နေရာမှ တပ်မက်သည့်စိတ်ကလေး
ငေါက်ခနဲ ခေါင်းထောင်ထလာသည်။

သူ ငါ့ကိုတကယ်ချစ်ခဲ့တာပါလား။

ဟိုကဒ်ဝင်ရှုပ်လို့. . .

၁၃၄ နတ်ရွာစိုး

“နေပါဦး အောင်အေး.. ၊ ဟိုအခြေတကောက်ကန်က ဘာဖြစ်လို့ ထည့်ထားတာလဲကွာ.. ”

အောင်အေး သူ့ခွက်လက်ကျန်ကို မော့ချသည်။ သံပရာ သီးစိပ်ကို ပြုတ်ခနဲစုပ်သည်။

“မထည့်မဖြစ် ထည့်ရတာလို့ ဘာပြောတာပဲ၊ ဒါက မင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို မယုံလို့တော့မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက်တည်းအခန်း ပိတ်ခံရတဲ့ကံ ပါတယ်လေ၊ သုမူယာဘက်က safe ဖြစ်အောင်ပေါ့ ကွာ.. ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့နတ်စိမ်းမောင်နဲ့ သူတို့အလောင်းတွေကို လာကြည့်နေတုန်း ယုတ္တိရှိအောင်၊ မင်းတကယ်ယုံလာအောင် သု မူယာရဲ့မျက်နှာကို အဝတ်နက်ထဲက ဖြုတ်ခဲ့ရတာလေ.. ”

“အေး.. ၊ ဟုတ်တယ်.. ၊ အဲသည်တုန်းက သုမူယာရဲ့မျက် နှာ ပြုံးစိစိဖြစ်နေတာ ငါသတိထားမိတယ်.. ”

“သူ ရယ်မိပြီး အကုန်ပေါ်တော့မလို့ကွာ၊ လေသလပ်မယ် ဆိုပြီး အမြန်ပြန်ဖုံးပစ်ရတာပေါ့.. ၊ သိသိလေး.. ”

“ဟိုဘက်က အဝတ်နက်အုပ်ထားတဲ့ ငါ့အလောင်းက.. ”

“ဟားဟား.. ၊ ဖက်အုံးနဲ့ ခေါင်းအုံးတွေပေါ့ကွာ၊ မင့်ကိုဖြုတ် လို့မဖြစ်ဘူးလေ.. ”

“တကယ်မျက်လှည့်ပြကွက်တွေပဲကွာ.. ၊ ပိလည်းပိရိပါ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ထမင်းကျန်ဟင်းကျန် ခိုးစားတာက တော့.. ၊ အပေါ်မှာ တစ်အိမ်သားလုံး စောင်ပါးစပ်ဆိုပြီး ရယ်ကြရ

တော့တာ.. ၊ မင်းတို့အခန်းထဲပို့တဲ့ထမင်းပွဲမှာ ဒီရိုင်းကိုင်ခဲ့ကြက် ကြော်က ငါ့ဇာတ်ညွှန်းဟောကောင်.. ၊ ငါ ‘ရှပ်တာ’ချင်း ကိုယ်ချင်း စာလို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လာပို့ထားတာ.. ”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ကွာ.. ၊ အဲဒီညဟာ ငါ့အသည်းကွဲ တဲ့ညပါပဲ”

နောက်နှစ်ခွက်ထပ်စပ်ရင်း အောင်အေးက ပလေးဘွိုင်း သန်းနိုင်၏ အရက်ချိုအချစ်ခါးကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်က ဖြတ်ဆိုနေ သည်။

“ သေရည်ဖြူထက်...မင်းသိပြင်တယ်၊ ဒဏ်ရာနာကြည်း လွန်းတော့...နှလုံးသားစိမ့်မှာပူတယ်...ဆောင်းနှင်းမြူစေးတယ်... စာခါးဆုံးအရက်ကို ခိတ်ဆွေလုပ်မယ်...ချိုပါတယ်...ဒါဟာ မင်းအတွက်အိပ် ချိတ်...

“မင်းကတော့ သောကမရှိတော့ သိချင်းလေးတအေးအေး နဲ့ပေါ့ကွာ အောင်အေးရာ.. ၊ ငါ့မှာသာ.. ”

“နေပါဦး ဖိုးဇော်ရ.. ၊ ရော့.. ၊ သောက်.. ၊ မင်းက ဘာ သောကရောက်နေရတာတုန်း.. ”

“သူ မိုးကုတ်ပြန်ရောက်ရင်ဆိုတဲ့အတွေးက ငါ့ရင်ကို အကြီး အကျယ်ပေးနေတဲ့ သောကထောင်ထုပေါ့ သူငယ်ချင်းရ၊ ငါ့အချစ် ဘဝဇာတ်သိမ်းသွားတာပဲလေ.. ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

အောင်အေး.. ၊ အရက်ခွက်ကိုင်ရင်း အူလှိုက်သည်းလှိုက်

၁၃၆ နတ်ရွာစိုး

ရယ်၏။ ဇက်မော့၍ ခွက်ထိုးခွက်လှန်ရယ်၏။

လှောင်ရယ်သံပင် တအစ်အစ်ထွက်လာပြီး သူ့ကိုလက်ညှိုးထိုးရင်း..

“ဪ.. ဖိုးဇော်.. ဖိုးဇော်.. ဟင်း.. ဟင်း ငါ့သူငယ်ချင်း.. မင်းစီးတဲ့မြင်းဟာ အထီးလား၊ အမလား၊ မြင်းအခြေတကောက်လားတောင် မသိနိုင်အောင် မင်းဇူးသွားတာပါလား.. ၊ ဟားဟားဟား.. ငါ့ဇာတ်ညွှန်းအရ ဘီလီယက်ခုံမှာ ဘီယာသောက်ရင်း ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်.. .

သူ့မျက်လုံး၊ သူ့မျက်နှာကို အနီးကပ်ကြည့်မိတဲ့သူတိုင်း..
ခဏတော့ ဩကာသလောကကို မေ့မေ့သွားတာချည်းပဲ၊ ခဏဇူးသွပ် ဒါမှမဟုတ် တစ်သက်လုံးဇူးသွပ်သွားကြတာချည်းပဲလို့လေ.. ၊ ငါပြောခဲ့တာ မင်းမှတ်မိလား.. .”

“ငါမှတ်မိပါတယ်.. ဒါပေမယ့် အခု ငါမဇူးသေးပါဘူးကွာ”

“ဇူးတာပေါ့ကွ.. ဘာတဲ့ အခုနမင်းသုံးတဲ့ စကားလုံးတွေ ငါ့အသည်းကွဲညှဲတဲ့.. ၊ သောကထောင်ထုတဲ့.. ၊ ဟားဟား.. ငါ့အချစ်ဘဝဇာတ်သိမ်းတဲ့.. ဟားဟားဟား.. .”

ရုတ်တရက် အောင်အေးအရယ်ကို တိခနဲရပ်၍.. ဝှပ်ခနဲ မော့ချလိုက်ပြီး..

“မင်း တကယ့်လက်ရှိဘဝ ဖြတ်သန်းခဲ့တာမဟုတ်ဘူးကွာ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ထဲ ကိုယ်တိုင်မသိဘဲ မင်းဝင်ကခဲ့တာ၊ ဇာတ်က..

ပြဇာတ် ၁၇၇

မသိမ်းသေးဘူး အရှုံးရဲ့၊ ဇာတ်သိမ်းဇာတ်ညွှန်းက ဟိုဘက်ခန့်က ဘာဆီမှာကွ.. .”

“ဟင်!.. .”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ကြိုက်ရေးကြတော့...။ ရော့... မင်းကို ဆက်ဆက်လိုက်ခဲ့တယ်
အတန်အတန်မှာခဲ့တဲ့စာ... လိုက်သွား... မဝေးဘူး...။

ဪ... နေဦး... သုမ္မယာနဲ့လက်ထပ်မယ့် မိုးကုတ်တ
သဘောကပွတ်နံ့ဆိုတာ ဇာတ်ညွှန်းထဲပဲ အဖြည့်ပါတာ နာမည်
တောင်မပါဘူးကွာ...။ လူရှိဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေးရော့...။”

“သို့...”

မောင်တော်

ကတ်သိမ်းရှင်အောင်

နမတော်မြေနေမယ်

ဆက်ဆက်လာ...ထား...

အာဟာရတွေစုထားတယ်။ ။ အဟိ...

နမတော်

(...) ဝေါဟမ်း

ဘုရားကြီး၊ ပဲခူးမြို့နယ်”

၆ ၆ ၆ ၆

“ဟုတ်တယ် သားမောင်ဇော်...။ ဘာဘ အင်မတန်အား
ရတဲ့ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို ဇာတ်စင်မပါဘဲ...။ နောက်ခံပိတ်ကားမပါဘဲ
ပါမောင်မင့်အပြည့်နဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် တင်ဆက်လိုက်တာပါပဲ...။
ထူးခြားတာက အဓိကဇာတ်ကောင်ဟာ သူ ပြဇာတ်ကနေမှန်း မသိ
လိုက်တာက ဆန်းမနေဘူးလား၊ Jim Catty ရဲ့ True Man Show
လို Form ပုံစံမျိုးပေါ့...။”

“ဘာဘအိုင်ဒီယာနဲ့ ကြိုးစားမှု၊ စေ့စပ်သေချာမှုကတော့
အံ့ဩစရာ အလွန်ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ...။”

“ဒီဇာတ်မှာ ငါ့သားဇော် ဘုမသိဘမသိ အသည်းကွဲကျန်
ခဲ့ရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရတယ်၊ ဒါကြောင့်...။
တကယ့်ဇာတ်သိမ်းကို သားနဲ့ဘာဘတူမ ခင်မူမြင့်ကိုယ်တိုင်ပဲ စိတ်

ပြီခန့်နေသော...

ရေဆေးပြီးသား... သံမဏိ

ခါးရည်တစ်လက်မဟုတ်ဘူးဗျို..

အဟိခန့်နေသော

ကျေအေးပြီးသား... မာန်မရှိ

ပျားရည်တစ်စက်ဗျား...

သူ့ကားလေး မြားလိုပြေးနေ၏။ ခရီးဆုံးမှာ ဒီပြဇာတ်ကို

ပြုံးပြုံးကြီး ပြည်ဖုံးကားချရမည်လေ။

လှိုက်ပေါင်းကင်းပါစေ

